

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie D - Número 2 / IV legislatura / Període intermedi

Dimecres, 13 de juliol de 1994

Diputació Permanent

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió núm. 3

SUMARI

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts.

Elecció del secretari primer (Punt primer de l'ordre del dia.)

Votació: és elegida la Sra. Flora Sanabra i Villarroya per 12 vots (p. 11).

Convocatòria d'un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb els avals concedits per la Generalitat de Catalunya a Grand Península, SA (Reg. 20720) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Saura (IC) (p. 11).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 12).

Posició dels grups: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 13), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 14) i Sr. Clotas (S) (p. 14).

Votació: rebutjada per 11 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 15).

Convocatòria d'un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb la política de concessió d'avalis i crèdits del Govern de la Generalitat (Reg. 20724) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 16).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 17).*

Posició dels grups: *Sr. Saura (IC) (p. 17), Sr. Carod-Rovira (ERC) (p. 18) i Sr. Clotas (S) (p. 18).*

Votació: *rebutjada per 11 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 19).*

Convocatòria d'un ple extraordinari en relació amb la política general de prevenció i extinció d'incendis a Catalunya, arran dels dramàtics incendis forestals del dilluns 4 de juliol (Reg. 20724) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: *Sr. Colom (ERC) (p. 19).*

Posició dels grups: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 23).*

El president intervé per fer un aclariment i el Sr. Vidal Quadras (P) li respon (p. 24).

Posició dels grups (continuació): *Sr. Saura (IC) (p. 24), Sr. Obiols (S) (p. 25) i Sr. Escudé (CiU) (p. 27).*

Intervenció del Govern: *consellera de Governació (p. 28).*

El Sr. Obiols (S) interromp el discurs de la consellera per una qüestió d'ordre i el president li respon (p. 38).

Intervenció del Govern (continuació): *consellera de Governació (p. 39).*

El Sr. Obiols (S) i el president intervenen per una qüestió d'ordre (p. 39). Tot seguit, intervenen també el Sr. Colom (ERC) (p. 40), el Sr. Saura (IC) (p. 40), el Sr. Escudé (CiU) (p. 40) i el Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 41). Finalment, s'esdevé un diàleg entre el Sr. Obiols (S) i el president (p. 41).

El Sr. Colom (ERC) intervé per allusions (p. 41).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tres minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts.

Intervenció del Govern: *conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 42).*

Intervenció dels grups: *Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 51), Sr. Saura (IC) (p. 52), Sr. Colom (ERC) (p. 51), Sr. Obiols (S) (p. 52) i Sr. Escudé (CiU) (p. 52).*

Votació: *rebutjada per 10 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció (p. 52).*

La sessió s'aixeca a les sis de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 3

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major.

Hi són presents tots els membres de la Diputació Permanent i altres diputats i diputades de diferents grups parlamentaris.

Assisteixen a aquesta sessió la consellera de Governació i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Ordre del dia

1. Elecció del secretari primer.

2. Convocatòria d'un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb els avals concedits per la Generalitat de Catalunya a Grand Península, SA (Reg. 20720).

3. Convocatòria d'un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb la política de concessió d'avals i crèdits per part del Govern de la Generalitat (Reg. 20724).

4. Convocatòria d'un ple extraordinari en relació amb la política general de prevenció i extinció d'incendis a Catalunya, arran dels dramàtics incendis forestals del dilluns 4 de juliol (Reg. 20743).

El Sr. PRESIDENT: Comença la sessió.

Elecció del secretari primer

El primer punt de l'ordre del dia és l'elecció del secretari primer, que és una vacant existent a la Diputació Permanent amb motiu de la dimissió del diputat Ramon Camp. L'elecció serà secreta, per paperetes, secreta, i un senyor secretari procedirà a l'enumeració dels membres de la Diputació Permanent perquè es presentin aquí, a la presidència, a dipositar llur vot.

(El secretari segon crida per ordre alfabètic les diputades i els diputats perquè dipositin llur papereta a l'urna.)

El Sr. PRESIDENT: Es procedeix al recompte.

(Es procedeix a l'escrutini.)

El Sr. PRESIDENT: El resultat de l'escrutini és el següent: la senyora Flora Sanabra, 12 vots; en blanc, 10. Per consegüent, queda elegida secretària primera de la Diputació Permanent la senyora Flora Sanabra i Villarroya. Prego que prengui possessió del seu lloc en la Mesa.

**Convocatòria d'un ple extraordinari
per tractar de la creació d'una
comissió d'investigació en relació amb els
avals concedits per la Generalitat de
Catalunya a Grand Península, SA**

Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és: convocatòria d'un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació en relació amb els avals concedits per la Generalitat de Catalunya a Grand Península, SA, a sollicitud dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Popular, d'Esquerra Republicana de Catalunya i Socialista al Parlament de Catalunya.

Algun dels sollicitants, un representant dels sollicitants vol fer ús de la paraula? *(Pausa.)* Senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. El nostre Grup Parlamentari i altres grups parlamentaris hem demanat la celebració d'un ple extraordinari per crear una comissió d'investigació en relació amb l'aval que la Generalitat va concedir a Tibigardens. Fonamentalment, els motius d'aquesta demanda són dos: en primer lloc, per la utilització inadequada de 1.000 milions de pessetes de l'aval concedit pel Govern català a Tibigardens, i en segon lloc perquè en la Comissió d'Economia i Finances –Comissió del 21 de juny– el mateix conseller d'Economia i Finances va venir a la Comissió dient que tot havia anat molt bé, que no hi havia cap mena de problema, i va haver de sortir de la Comissió dient que calia continuar investigant.

El nostre Grup, en aquella Comissió, va denunciar que, dels 10.000 milions de pessetes que el Govern català havia concedit en aval a Tibigardens, 1.000 milions de pessetes, Tibigardens els havia utilitzat com a segona garantia d'un crèdit de Grand Tibidabo, i que del 31 de desembre de 1993 al 28 de febrer de 1994, 1.000 milions de pessetes de Grand Península, part de l'aval de la Generalitat, havien estat destinats no a inversions per al parc, sinó que havien estat destinats com a segona garantia per tapar el risc i el perill d'un crèdit de Grand Tibidabo.

Ens va sobtar, en aquell moment, que el conseller d'Economia i Finances, la Conselleria d'Economia i Finances, que durant un any havia estat investigant i havia fet una auditoria, vingués a la Comissió d'Economia i Finances sense cap coneixement d'aquesta situació. I, d'alguna manera, la Conselleria d'Economia i Finances, el conseller d'Economia i Finances va sortir de la Comissió dient: «He de tornar el setembre per acabar la investigació, perquè les preguntes que vostès ens fan aquí no les puc contestar.»

Ahir a la tarda, casualment ahir a la tarda, el conseller d'Economia i Finances ens ha tramès als grups parlamentaris un informe de les denúncies que el nostre Grup Parlamentari va efectuar. Aquest informe, que és un informe exhaustiu, que té tota mena de documentació, corrobora absolutament totes les denúncies que vam formular. Amb un petit interrogant..., no petit, un gran interrogant: el senyor conseller d'Economia i Finances diu que ha encarregat dos informes jurídics, que ens els remetrà –que no ens els remet

avui perquè s'estan traduint al català—, per decidir si aquests 1.000 milions de pessetes —que el conseller avui ja reconeix que van sortir de Grand Península a Grand Tibidabo—, si aquests 1.000 milions de pessetes són o no part de l'aval.

És clar, davant d'aquesta situació les preguntes són importantíssimes, no? És a dir, en l'operació civil més important del Govern català, en l'aval més important del Govern català, com s'ha pogut produir aquesta utilització incorrecta de 1.000 milions de pessetes? Com s'ha pogut produir? Però hi ha una segona pregunta. Si el nostre Grup Parlamentari el 21 de juny no hagués denunciat el que va denunciar, el 21 de juny la Comissió d'Economia i Finances hauria pogut acabar amb la hipòtesi en aquells moments del senyor Macià Alavedra: aquí no ha passat res, tot ha estat ben aplicat.

Creiem que el Govern català no ha controlat, no ha fet el seguiment correcte d'un aval d'aquestes característiques. No entenem —no entenem— quins motius hi ha darrere del continuat suport del president Pujol al senyor De la Rosa; no ho entenem. Entenem moltes coses, però aquesta no l'entenem i voldríem entendre-la —i també voldríem entendre-la. I, en aquest sentit, el que estem plantejant és que avui està demostrada la utilització incorrecta dels 1.000 milions de pessetes; avui, no sabem per quines raons, el Govern català no va fer la funció que havia de fer, i avui continuem sense entendre el continuat suport del senyor Pujol al senyor De la Rosa. El Govern català ha tingut temps de controlar, d'investigar, no ho ha fet —ho ha fet malament i ho ha fet tard—, i creiem que davant de les dimensions d'aquest afer..., el nostre Grup Parlamentari, d'acord amb la resta de grups de l'oposició, demanem un ple extraordinari que constitueixi una comissió d'investigació i que comenci a treballar, tot i ser conscients que això també es pot fer en un ple ordinari, però que aleshores la comissió d'investigació començaria a treballar a finals d'octubre.

I només una última reflexió. Des del Govern català, des del mateix conseller d'Economia i Finances, en aquests moments es diu: «Escoltin, en definitiva, el parc obrirà les portes; tot va bé.» I nosaltres diem que, en democràcia, no només cal fer les coses, sinó que cal fer-les d'acord amb determinades normes democràtiques. És a dir, no es pot dir: «Com que s'obrirà el parc, aquí no ha passat res.» Faltaria més, que el parc no s'obrís! El que cal esbrinar és si en tot aquest procediment —hi insisteixo— hi ha hagut utilització indeguda de 1.000 milions de pessetes i si hi ha responsabilitat del Govern català en la mesura que no ha controlat allò que havia de controlar.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. *(Pausa.)* Sí: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats membres de la Diputació Permanent, senyores i senyors diputats que ens acompanyen, fa pocs dies, a finals del període de sessions anterior, quatre grups d'aquesta cambra van presentar un escrit en el qual —a l'em-

para de l'article 48 del Reglament de la cambra— es demana la creació d'una comissió d'investigació en relació amb aquests avals als quals feia referència suara el senyor Saura.

Fins aquí no hi ha res a dir. Aquest és un tema, com saben tots vostès, que a iniciativa de dos grups —ja no cal que siguin quatre: a iniciativa de dos grups— en el primer ple que hi hagi en aquest Parlament es pot tractar obligadament.

Aleshores jo em pregunto —encara que només sigui retòricament— per què i ara, avui, aquí, hem de discutir aquest tema? Hem de discutir aquest tema perquè aquesta petició ha vingut acompanyada d'un mateix escrit dels quatre grups adreçat a la Diputació Permanent demanant que es faci un ple extraordinari. Per tant, jo entenc que aquí no discutim el fons del tema, avui per avui; ho acabarem discutint, però avui el que hem de discutir és l'oportunitat, la urgència o no de debatre-ho ara. Perquè, hi insisteixo, d'aquí a set setmanes ho podríem discutir, ho podríem debatre amb tota naturalitat.

Bé, aleshores, la nostra posició com a grup parlamentari ens sembla que pot ser entenedora, si més no, si no compartida. Com deia el senyor Saura fa pocs dies —ell deia el 21, a mi em sembla que era el 22, però, bé, no discutirem per un dia—, l'honorable conseller d'Economia i Finances va fer una sessió informativa davant de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupostos d'aquest Parlament, sessió en què també hi havia sis preguntes amb resposta oral en comissió, que havia presentat el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i es va produir un debat en la Comissió, llarg, ampli, exhaustiu, amb participació de tots els grups, sobre aquest tema. Aleshores, ja avanço —potser és una opinió personal meva—, almenys a mi el que em va semblar és que allà hi havia acord amb els fets; en el que no hi havia acord és en la interpretació jurídic-comptable dels fets que havien passat. En tot cas, aquests fets em va quedar clar que havien passat no ara, sinó feia una pila de mesos. Per altra banda, el senyor conseller va explicar també que, per esvaïr qualsevol dubte que hi pogués haver sobre aquestes operacions, havia encarregat un estudi a l'interventor general de la Generalitat, estudi que estava en aquells moments en fase d'elaboració. Aquest estudi sabem tots que ha estat tramès al fiscal en cap de Catalunya i, com deia el senyor Saura també, fa poca estona, ahir a la tarda, també se'ns ha lliurat als grups parlamentaris.

De tot això, el nostre Grup en dedueix que en el seu moment, quan s'escaigui, discutirem sobre si hem de fer o no una comissió d'investigació sobre aquesta matèria. I jo ja avanço, almenys, la meva posició personal, de creure que no és necessari. Però bé, ara, hi insisteixo, el que hem de discutir és si hi ha una urgència que justifiqui que avancem unes setmanes aquest debat. Aleshores, per la naturalesa dels fets, que van succeir fa molt de temps, que no hi ha cap element nou des del dia 22 de juny més que un estudi tècnic que se'ns ha lliurat precisament per a informació de la cambra, el nostre Grup entén que no procedeix crear, convocar un ple extraordinari per debatre ara a corre-cuita, amb urgència, un tema que no hi ha hagut cap variació i que creiem que no hi haurà cap variació fins que es reprengui el proper període

de sessions. Perquè, en definitiva, aquesta és la clau de tot el debat. Estem debatent aquí això, i altres coses, només pel fet..., perquè ens trobem entre períodes de sessions; si estiguéssim dintre un període de sessions, tot això no vindria.

Com que nosaltres entenem, hi insisteixo, que no hi ha cap urgència que justifiqui aquesta necessitat, el nostre vot serà negatiu a la petició que es fa de convocar un ple extraordinari per debatre, com li escau reglamentàriament al Ple de la cambra, doncs, acordar o no acordar la creació d'una comissió d'investigació.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Ara poden posicionar-se els altres grups. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. En el període comprès entre el 31 de desembre de 1993 i el 28 de febrer de 1994, l'empresa Grand Península, beneficiària d'aval de la Generalitat, va mantenir obert un compte, identificat com a 004/3030/100/2, a la Caixa de Tarragona. Aquest compte i el seu saldo, com va ser utilitzat, si va quedar afectat o no per la compra d'uns pagarés de Grand Tibidabo, és de fet el nucli de la qüestió, que és l'objecte d'aquest punt de l'ordre del dia, i no la urgència o la pressa per tractar el tema, com hem sentit sorprenentment fa uns moments. El que sí que sembla que té molta pressa és el conseller Alavedra, que ahir va trametre als grups, a corre-cuita, un informe encara calent de la Intervenció General de la Generalitat, i ens va anunciar, mitjançant una carta, que s'estaven traduint acceleradament al català dos informes més d'experts de reconegut prestigi. Per tant, sembla que la relativitat del temps és entesa d'una manera diferent pel portaveu de la majoria i pel conseller d'Economia i Finances. Seria bo que sintonitzessin els seus rellotges.

La qüestió és, senyor president, senyores i senyors diputats, si es va complir o no la Llei 1/92, de 7 de juliol, d'aquest Parlament. Si es demana per part de tots els grups de l'oposició la convocatòria d'un ple extraordinari per tractar de la creació d'una comissió d'investigació, és per esclarir si la compra de pagarés de Grand Tibidabo per part de Grand Península va representar o no una vulneració de la Llei 1/92. No es tracta que la quantitat involucrada sigui molt alta —1.000 milions de pessetes, comparat amb un pressupost d'1,6 bilions, és una gota a l'oceà—; tampoc es tracta que al final tot quedés com havia de quedar i que els 10.000 milions de l'aval fossin destinats íntegrament, al final, a inversions per a la construcció del parc recreatiu; ni tampoc es tracta d'endinsar-nos en subtiletes comptables, pròpies de censors, jurats o auditors escrupolosos fins a la meticulositat neuròtica. Perquè, si es tractés de qualsevulla d'aquestes coses, estaríem perdent el temps. Es tracta de quelcom de gran transcendència. D'una transcendència que no depèn del volum de diners en joc —tant hi fa que siguin vint duros o 100.000 milions—, ni tampoc que el resultat final del procés sigui el correcte: es tracta de determinar si el Govern de Convergència i Unió va incomplir la Llei.

Els ciutadans tenen dret a saber-ho. I el Parlament té dret a investigar-ho. Per això es demana la creació de la comissió, per això es demana la convocatòria d'un ple extraordinari que debati la creació d'una comissió d'investigació.

Aristòtil, a la seva *Política*, condemnà amb rotunditat les classes de govern on impera el poble i no la llei. Imaginin vostès què hauria escrit el mestre del gran Alexandre d'una classe de govern en el qual no ja el poble, sinó el conseller Alavedra, estigués per damunt de la llei.

I la clau d'aquest interrogant dramàtic està en el compte 100/2 de la Caixa de Tarragona. El 31 de desembre del 93, l'import del crèdit de 5.000 milions de pessetes concedit a Grand Península pel Chase Manhattan i avalat per la Generalitat, és a dir, pels contribuents de Catalunya i de tot Espanya, és abonat en un compte de l'esmentat banc: 1.000 milions de pessetes d'aquest crèdit són col·locats en el compte 100/2, obert a la Caixa de Tarragona, curiosament en cinc imposicions de 200 milions de pessetes. I, tot això, el mateix 31 de desembre.

Per què cinc imposicions de 200 milions? Era potser tantamut l'apoderat de Grand Península que va ordenar la transferència? Tenia singlot premonitori de la nit de Cap d'Any? Més senzill que tot això: els apoderats de Grand Península tenen poder de disposar fins a 200 milions de pessetes.

Però continuen passant coses estranyes. Cinc ordres de compra de pagarés sense data —estem davant d'enginyeria financera intemporal—, per un valor total de 1.000 milions, signades per apoderats de Grand Península; sis cartes de data 31 de desembre, signades pels mateixos apoderats, donant ordre irrevocable que el destí del dipòsit sigui la col·locació de pagarés; carta de dos consellers de Grand Península confirmant les ordres anteriors, carta de data —aquesta és una dada rellevant— 30 de desembre, un dia abans de les cartes dels apoderats —com veu el portaveu de la majoria, pot comprovar que hi ha gent que sí que té pressa, a vegades.

I, oh sorpresa, la Caixa de Tarragona, amb data 26 de gener, notifica a Arthur Ardensen que el compte 100/2 és de lliure disposició. De lliure disposició. Però i les cartes dels apoderats, quantificades a raó de glops de 200 milions, de 31 de desembre? I la confirmació de 27 de juny del 94, del director general de la Caixa de Tarragona, a requeriment de la Intervenció General de la Generalitat, que el dipòsit no era de lliure disposició? I per què Arthur Ardensen no tenia coneixement de les cartes de 31 de desembre? Era o no era el compte 100/2 de lliure disposició? Els 1.000 milions de pessetes van estar en el dipòsit en qüestió entre el 31 de desembre del 93 i el 28 de febrer del 94, o van sortir a passejar dient al director de la Caixa de Tarragona que no els esperés llevat? Per què el 24 de febrer de 1994 la Caixa de Tarragona concedeix un crèdit hipotecari a Grand Península, casualment per 1.000 milions, que s'abona el 3 de març, i aquell mateix dia es compren els pagarés per import de, ves per on, 1.000 milions de pessetes? —per fi les ordres de compra porten data: tampoc podien estar permanentment al llimb.

Senyores i senyors diputats, la Llei 1/92 és taxativa. La finalitat del préstec avalat és la de finançar la inversió destinada a la construcció del parc recreatiu, i cap altra. I, òbviament, el compliment estricte d'aquesta finalitat era una obligació assumida per la prestatària, i una obligació del Govern de Convergència i Unió vetllar perquè aquesta fos complida.

Del ball d'ordres de compra de pagarés, amb i sense data, comptes que són de lliure disposició o estan afectats segons qui ho pregunta i quan ho pregunta, i crèdits hipotecaris que apareixen miraculosament —com el Sèptim de Cavalleria, quan les caravanes estan a punt de caure en mans dels *sioux* i a l'heroi, és a dir al conseller, ja no li queden bales—, d'aquest ball es desprèn la necessitat d'una comissió d'investigació que estableixi, més enllà de tot dubte, si 1.000 milions de pessetes del crèdit avalat per la Generalitat van ser destinats a altres propòsits dels marcats per la Llei 1/92.

I tant hi fa que la Llei fos violada dos mesos, o dues setmanes, o dos dies, o dos minuts. Cap llei ha estat dictada per ser respectada a estonetes. Ningú, per ric que sigui, per llest que sigui, per poderós que sigui i —pensant en el conseller Alavedra— per simpàtic que sigui, pot estar per damunt de la llei. Perquè quan algú —encara que sigui per dos mesos i després ho endreci— se situa per damunt i fora de la llei, s'obre el camí perquè la llei deixi de ser l'escut que ens protegeix a tots contra els abusos i l'arbitrarietat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana sempre ha manifestat, com la resta de grups d'aquesta cambra, el seu interès per tot allò relatiu al parc recreatiu del Tarragonès, conegut ara amb el nom de Port Aventura. Interès, fonamentalment, perquè en molts anys es tractava de la primera iniciativa de caràcter econòmic —una iniciativa econòmica de gran envergadura— que tenia unes característiques sensiblement diferents a les del procés d'industrialització caòtic i accelerat propi d'aquella zona. Era el primer cop en molts anys que es parlava del Camp de Tarragona sense fer referència ni a centrals nuclears ni a refineries de petrolis ni a abocadors ni a incineradores. Representava, doncs, l'obertura cap a un horitzó econòmic més esperançat i d'uns trets no només de caràcter econòmic, sinó també fonamentalment de característiques de servei, entre d'altres, sensiblement diferents als anteriors. Fa ja una colla de mesos que una delegació del nostre Grup Parlamentari va visitar les obres del parc en construcció, i públicament vam felicitar-nos per l'avenç d'aquell projecte.

En el seu moment es va aprovar, com ja ha estat dit, ja és sabut, un aval destinat a Grand Península, SA, entitat que —recordem-ho— tenia com a referent simbòlic destacat l'empresari modèlic, exemplar i generador de riquesa i de llocs de treball que sembla ser que és el senyor Javier De la Rosa, segons expressions pronunciades en distintes ocasions pel

molt honorable president de Catalunya. Com ja apuntava fa uns mesos, però, el diputat del nostre Grup senyor Josep Bargalló, en una interpellació sobre aquest tema, tot feia pensar que 1.000 milions dels aprovats en l'aval esmentat no havien anat destinats a les finalitats, els objectius i els interessos previstos legalment, és a dir, inversions en el mateix parc, sinó que havien estat utilitzats per l'empresari exemplar com a segona garantia financera davant una entitat d'estalvi. Es tracta, doncs, d'una utilització per a uns fins, uns objectius i uns interessos diferents a aquells per als quals l'aval es va aprovar. Es tracta, en definitiva, d'una utilització clarament indeguda, és a dir, poc exemplar.

Dèiem en la interpellació del nostre Grup que, si es confirmava la sospita d'aquest ús indegut, demanaríem la creació d'una comissió d'investigació. El conseller d'Economia i Finances, en la Comissió a la qual també s'han referit altres portaveus, feia un reconeixement públic de la necessitat de continuar les investigacions al respecte. I l'informe al qual també s'ha fet referència manté les sospites d'irregularitat ja anunciades.

Esvair dubtes sobre aquest tema, assegurar que no hi ha altres irregularitats en l'ús d'aquest aval concedit i, sobretot, garantir davant la societat catalana el rigor, la serietat i el bon ús dels avals aprovats pels organismes corresponents fan imprescindible, al nostre entendre, la creació d'aquesta comissió d'investigació. És per això que el nostre Grup votarà de manera favorable, i per això apareix com un dels grups signants, la creació d'aquesta comissió, i prèviament, doncs, la convocatòria d'un ple per aprovar-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar per dir també que el nostre Grup, igual que la resta de grups d'aquesta cambra, ha donat, dona i donarà absolut suport al que és la construcció d'una gran empresa per a l'economia de comarques del Tarragonès i, en definitiva, a les comarques de tot Catalunya. I, si dic això, ho dic per lamentar que avui ens trobem davant la necessitat de demanar la convocatòria d'un ple extraordinari per constituir una comissió d'investigació arran de la utilització d'una part de l'aval de 10.000 milions de pessetes que es va destinar per llei del Parlament de Catalunya a les inversions de l'aleshores parc Tibigardens, avui Port Aventura. I ho lamentem, però la veritat és que no constitueix per al Grup Socialista —estic segur que per a la resta de grups de cambra, tampoc— cap sorpresa el fet d'haver de demanar la constitució d'aquesta comissió d'investigació. Perquè tots els grups —i el nostre Grup d'una manera en particular— han posat de manifest que, si bé donàvem ple suport a aquesta iniciativa important, dubtàvem de les formes i dels aliats amb què portaven endavant aquesta iniciativa.

De fet, del que es tracta —ho han dit els altres intervinents per part dels altres grups— és de saber quina ha sigut la uti-

lització, en un període determinat, de 1.000 milions de pessetes d'aquest aval de 10.000 milions de pessetes destinat a inversions. La pregunta, per tant, és una: en algun moment del procés, encara que de forma transitòria o indirecta, s'han utilitzat aquests fons per a altres objectius dels previstos?

Ho han dit els altres intervinents, nosaltres hi coincidim: hi ha una coincidència, en el temps com a mínim, sospitosa entre un crèdit de la Caixa de Tarragona a Grand Tibidabo, SA i una inversió temporal de Grand Península, abans Tibigardens, amb la mateixa entitat. Davant de la possibilitat d'alguna connexió entre aquests dos fets, es produiria un ús inadequat d'aquests fons. Per tant, aquesta constatació, d'almenys durant dos mesos, i l'informe que el Departament d'Economia i Finances ens va trametre tan sols ahir a la tarda al Parlament –per la qual cosa hem tingut molt poc temps per poder-lo estudiar–, però sí que reconeix que hi ha hagut durant dos mesos afectació d'aquests 1.000 milions de pessetes en la compra dels pagarés, si bé aquesta compra sembla que no s'ha acabat de realitzar– crec que són elements suficients de dubte com per demanar aquesta comissió d'investigació.

Quan es va produir la compareixença del conseller Alavedra vàrem posar de manifest ja tots aquests dubtes, i la veritat és que vàrem poder comprovar com el mateix Govern de la Generalitat, com el senyor Alavedra, també manifestava els dubtes sobre la utilització durant aquest període determinat d'aquest aval. Per tant, immediatament, lògicament, corresponia la sol·licitud d'investigar a fons això. I aquest era el propòsit del Grup Socialista.

Avui, quan d'una manera ràpida hem pogut observar què és, quin és el contingut de l'informe que ens ha tramès el Departament d'Economia i Finances, en la pàgina 16, és que se'ns corroboren exactament tots els nostres dubtes. Diu: «Per tant, l'òptica sota la qual s'ha d'analitzar la posició obligacional de la prestatària parteix de determinar-se la disposició de fons que, en definitiva, s'ha demostrat no ser un pur dipòsit de lliure disposició, sinó que transitòriament ha estat afectat a la garantia d'operacions d'una altra societat que en aquells moments formava part del mateix grup accionarial.

»La resposta podia haver estat positiva, ningú no hauria dubtat de la correcció de l'activitat de l'empresa constituint un dipòsit de lliure disposició o bé invertint en actius de reconeguda solvència, la liquiditat dels quals vingués garantida per l'existència d'un mercat secundari. En canvi, en afectar els seus fons propis, qualsevol que en fos l'origen, un finançament que no reunia les condicions de liquiditat indicades, la societat podia posar en perill la continuïtat del projecte perquè s'exposava a trobar dificultats de liquiditat en el moment en què hagués de pagar als proveïdors de la inversió realitzada.» I segueix: «Com s'ha dit anteriorment, aquesta afectació va ser ocultada, i aquesta ocultació va impedir prendre les mesures oportunes que haurien tingut per objecte mantenir les expectatives de liquiditat de l'empresa...» I segueix.

És a dir, hi ha elements aquí, corroborats per l'informe del Departament d'Economia i Finances, que posen de ma-

nifest que hi ha seriosíssims dubtes sobre la utilització d'aquests 1.000 milions de pessetes en relació amb el que la llei del Parlament li encomana.

Per tant, creiem que és del tot necessària la constitució d'una comissió d'investigació, és del tot necessari que el Parlament investigui l'ús que se n'ha fet d'un crèdit i d'uns avals aprovats per lleis del mateix Parlament. I creiem que el Govern de la Generalitat –i d'aquest mateix informe es dedueix– haurà, també, d'intervenir en l'aclariment detallat d'aquests assumptes. Jo em preguntaria: davant el que aquest informe posa de manifest, de quina manera pensa actuar el Govern de la Generalitat en relació amb els seus antics socis en aquesta empresa?

I per acabar, senyor president, la urgència a la qual es referia el senyor Escudé. Jo crec que quan hi ha dades suficients, informació suficient com per posar en dubte matèries de la naturalesa d'un crèdit aprovat pel Parlament, de qualsevol qüestió, que el Parlament ha generat i que el Parlament vol investigar, com abans es pugui constituir aquesta comissió, doncs, millor. I si la convocatòria d'un ple extraordinari per a la setmana que ve pot constituir aquesta comissió, senyor Escudé, tindrem que la comissió d'investigació d'aquí a setembre haurà tingut ja gairebé dos mesos per poder treballar, cosa sempre eficaç, positiva.

Però és que jo em temo molt que el senyor Escudé ens dirà, en el darrer punt de l'ordre del dia de la sessió de la Diputació Permanent d'avui, el mateix que ens ha dit en el segon punt de l'ordre del dia: quina urgència? Ja tindrem ocasió després de comprovar-ho. Però en tot cas els arguments no li serviran. La urgència en matèria de la convocatòria d'un ple extraordinari per a la constitució d'una comissió d'investigació l'acabo de dir: la urgència de la convocatòria d'un ple extraordinari per tractar dels temes d'incendis és una urgència que reclamarà tot el poble de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Ara se sotmet a votació si es convoca el Ple amb caràcter extraordinari per a la creació d'una comissió d'investigació en relació amb els avals concedits per la Generalitat de Catalunya a Grand Península, SA; o sigui, la convocatòria o no d'aquest ple extraordinari.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La convocatòria del Ple ha estat denegada per 11 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

**Convocatòria d'un ple extraordinari
per tractar de la creació d'una comissió
d'investigació en relació amb la política
de concessió d'aval i crèdits del
Govern de la Generalitat**

Passem al tercer punt de l'ordre del dia, que és la convocatòria d'un ple extraordinari per tractar la creació d'una co-

missió d'investigació en relació amb la política de concessió d'aval i crèdits per part del Govern de la Generalitat, a sollicitud dels grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, Popular i Esquerra Republicana de Catalunya.

Algun diputat representant dels grups sollicitants vol exposar la iniciativa parlamentària? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. El Grup Parlamentari Popular, d'acord amb el compromís assumit davant de l'opinió pública de Catalunya i mogut pel clima de profunda inquietud social creat al voltant de la política de concessió de crèdits i avals del Govern de Convergència i Unió, va procedir a investigar a la seu de l'Institut Català de Finances una sèrie d'expedients corresponents als anys del 1987 al 1992. Aquesta investigació, que va ser portada a terme en nom i representació del Grup Popular pel seu portaveu, senyor Josep Curto, i per la portaveu adjunta, senyora Dolors Montserrat, del 2 al 21 de juny d'enguany, s'ha concretat en un informe que s'ha fet públic i que abasta un total de 124 expedients examinats. El contingut d'aquesta investigació ha estat entregat, també, a la Fiscalia del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya als efectes que s'escaiguin.

No es tracta de tornar a expressar aquí, avui, amb detall, allò que les senyores i senyors diputats i els ciutadans coneixen ja; recordar simplement que el Grup Popular va examinar els expedients corresponents a crèdits concedits per l'Institut Català de Finances i que es troben en situació d'impagat o de morositat fins a un volum global de 3.000 milions de pessetes. I això sobre la base de l'informe de fiscalització de la Sindicatura de Comptes publicat al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* número 209, de 30 de març del 94.

Sense cap possibilitat d'utilitzar mitjans de fotoreproducció, constantment assistits —teòricament, i en la pràctica vigilats— pel personal de l'Institut, sotmesos a dilacions i obstruccions diverses i sotmesos també a les limitacions de temps i mitjans que una tasca d'aquestes característiques representa per a un sol diputat en territori no precisament amic, el Grup Parlamentari Popular ha trobat casos reiterats que es poden classificar en les categories següents. Primer, crèdits de tresoreria concedits sense l'acord preceptiu del Consell Executiu. Segon, crèdits concedits malgrat ser considerats d'alt risc per part del mateix Institut Català de Finances, que recomana la seva denegació, o crèdits amb informes confidencials clarament desfavorables; en els expedients hi figuren cartes de recomanació d'alts càrrecs de l'Administració de Convergència i Unió i, fins i tot, cartes de recomanació de consellers; és a dir, pressió política per tal de llençar els diners del contribuent per la claveguera, perquè pràcticament tots aquests crèdits es troben avui en situació de morositat o d'execució judicial. Tercer, crèdits amb expedients incomplets on falta part de la documentació i que l'Institut Català de Finances es nega a subministrar sense cap justificació. Quart, crèdits a empreses amb creuament d'accionistes. Cinquè, crèdits a persones vinculades a

l'Administració de la Generalitat. Sisè, crèdits on apareixen diputats de la majoria com a membres del Consell d'Administració de l'empresa sollicitant. En fi, senyor president, allò que es diu «tot un panorama».

Una vegada més es demostra que posar diner bo en empreses dolentes és una forma particularment eficaç de perdre els diners i de perjudicar indirectament les empreses rendibles, que es veuen privades dels recursos financers així malbaratats. Una vegada més es demostra que introduir elements d'alteració artificialiosa del mercat per part de l'Administració distorsiona l'assignació optimitzada dels esforços i dels recursos i condueix a tot tipus d'amiguismes, clientelismes i nepotismes. Una vegada més s'entén per què el Govern de Convergència i Unió depassa cada any el pressupost inicial de la Generalitat aprovat per aquest Parlament, i es veu obligat a endeutar-se de manera creixent. Una vegada més es comprova que el discurs a favor de l'economia productiva i de la petita i mitjana empresa és el revestiment retòric d'un dirigisme malbaratador i ineficaç que arriba en ocasions a ser impúdic.

S'ha d'acabar, senyores i senyors diputats, amb la mala pràctica de l'Institut Català de Finances; s'ha d'acabar amb l'ús irresponsable dels diners de tots els catalans i de tots els espanyols que nodreix els cabals de la Generalitat. La història de l'Institut Català de Finances no és precisament exemplar. El seu antic president i director s'enfronta a hores d'ara a un judici per estafa. La imatge del senyor Planasdemunt emmanillat entrant al jutjat va sacsejar la consciència de l'opinió pública com una premonició del que després s'esdevindria amb el senyor Mariano Rubio. Encara recordo l'estupor dels ciutadans quan van saber que, en la seva etapa de sots-director, l'actual director de l'Institut s'havia fet concedir un crèdit en condicions especialment favorables per tal de comprar-se un apartament tríplex a Sitges.

És imprescindible que aquest Parlament investigui de manera exhaustiva i aprofundida com s'administren els cabals públics des de l'Institut Català de Finances i que això es pugui fer amb totes les garanties i amb mitjans suficients i puguem convocar a declarar totes les persones afectades o involucrades. Si hi ha una comissió d'investigació parlamentària que sigui necessària en aquest moment, senyor president, és una encarregada d'esbrinar el com i el quan de la política de concessió d'aval i crèdits per part de l'Institut Català de Finances. Si la majoria es nega a constituir-la, deixarà clar que l'apellació del president de la Generalitat a l'enfortiment moral del país no és més que una fórmula buida. Votar en contra de la convocatòria d'un ple extraordinari que debati la creació d'aquesta comissió és reconèixer implícitament que hi ha por que surti a la llum el que fins ara s'ha intentat amagar, que es vol reduir al silenci allò que en el carrer és ja un clam: que amb els diners de tots no es poden servir els interessos d'uns pocs.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Hi cap un torn en contra. *(Pausa.)* Sí, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors membres de la Diputació Permanent, diputades i diputats que ens acompanyen, com acaben de sentir, el senyor Vidal-Quadras ha defensat un conjunt de dues propostes —molt similars, en l'ordre reglamentari, al que hem debatut en el punt anterior de l'ordre del dia—, consistents, en definitiva, d'una banda en un escrit signat per tres grups parlamentaris demanant que el Ple —en funció de l'article 48, que ja hem esmentat, del Reglament de la cambra— procedeixi a crear una comissió d'investigació, i un altre —pel fet que també ja hem explicat abans, de trobar-nos en període intermedi, entre sessions, i que per tant el Ple no es reuneix—, un altre escrit també signat pels mateixos grups dient que, amb la finalitat de procedir a aquest debat i eventual votació d'aquesta proposta, que es faci un ple extraordinari.

Amb afany d'economia processal, doncs, donaria per reproduïdes moltes coses de les que he dit abans. Però aquí voldria dir una sèrie d'elements força diferents dels que ens han mogut abans a votar negativament aquesta proposta.

Jo voldria recordar —perquè ho saben— a les senyores i senyors diputats, que ja fa molt de temps que un diputat, en nom del Grup Socialista, el senyor Martí Carnicer, va presentar una interpellació al Govern, que va ser contestada pel conseller d'Economia i Finances, sobre aquestes matèries. Aquesta interpellació va conduir a una moció, Moció a la qual diversos grups, entre ells el nostre, hi vam presentar esmenes, que a aquesta Moció i a les seves esmenes el senyor Martí Carnicer va tenir l'amabilitat i l'habilitat de trobar un consens de tots els grups de la cambra, i es va fer una moció final, que va posar a votació, en la qual, per unanimitat —unanimitat—, la cambra va encarregar a la Sindicatura de Comptes la realització d'un informe de fiscalització sobre aquestes matèries que ara amb tanta efusió literària ens descrivia el senyor Vidal-Quadras. Aquesta Moció, si la volen repassar, és la número 5 d'aquesta legislatura. Ja fa molt de temps.

En funció d'aquest acord del Ple, hi va haver una elaboració d'aquest informe per part de la Sindicatura de Comptes. Aquest informe porta la numeració, o la identificació, d'Informe de fiscalització E-06/93-F. Totes les senyores i els senyors diputats el poden examinar —és un informe exhaustiu, té una seixantena de planes de butlletí— en el *Butlletí* —integra tot un butlletí— número 209.

Jo voldria recordar —encara que em sembla que no fóra necessari, perquè no se n'ha parlat per part del senyor Vidal-Quadras— que el Parlament disposa d'un instrument, d'una eina tècnica jurídic-comptable per fer precisament totes aquestes anàlisis, totes aquestes investigacions que se'ns demanen, i que és la Sindicatura de Comptes. La Sindicatura de Comptes no és un òrgan aliè, és una emanació del Parlament de Catalunya —celebro que el senyor Curto faci senyals d'assentiment—, és un organisme dependent directament del Parlament de Catalunya, i és el que ens dóna el material elaborat tècnicament, perquè després, en la comissió corresponent —com saben vostès tenim una comissió específica, la Comissió de la Sindicatura de Comptes—, puguem emetre el judici polític sobre aquesta investigació, sobre aquestes

anàlisis que ha fet la Sindicatura de Comptes. Aquest informe, està previst per la Comissió de la Sindicatura de Comptes que s'examini i que es debati durant el mes de setembre, o sigui a l'inici del proper període de sessions.

Per altra banda, potser no tots els senyores i senyors diputats —evidentment, no el senyor Vidal-Quadras—, però sí molts dels membres de la Diputació Permanent, saben, perquè hi eren presents, que el Grup Socialista va presentar una petició de compareixença de l'honorable conseller d'Economia i Finances davant de la Comissió d'Economia i Finances per tractar d'aquest tema. A aquesta compareixença, en entendre el nostre Grup, igual que els altres, que era adequada, hi vam donar suport, i per tant —també em sembla recordar que per unanimitat— la Comissió d'Economia i Finances va demanar la compareixença del senyor conseller. El senyor conseller, immediatament que es reprenguin els treballs parlamentaris, o sigui en el proper període de sessions, que començarà el primer de setembre, està convocat a fer aquesta compareixença davant de la Comissió, per respondre, al marge d'aquest informe de fiscalització, a aquesta investigació que ja ha fet el Parlament, sobre tot allò que els membres de la cambra vulguin demanar-li.

Per tant, doncs, ens sembla que aquestes actuacions fetes i aquestes actuacions pendents justifiquen plenament el vot negatiu que emetrem en el seu moment, en el sentit d'oposar-nos a la celebració d'un ple extraordinari per crear una comissió d'investigació, comissió d'investigació que no faria altra cosa que repetir els treballs que ja ha portat a terme la Sindicatura de Comptes en l'Informe de fiscalització al qual feia referència.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Ara poden posicionar-se els altres grups. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. El nostre Grup, com a grup signant, també, de la petició d'aquesta convocatòria, votarà favorablement, evidentment.

En tot cas, en els tres punts de l'ordre del dia d'avui, jo vull assenyalar que el que es debat és la gravetat de fets, de determinats fets, fets diferents, que motiven tirar endavant mesures extraordinàries. El portaveu de la majoria ha dit en l'anterior Ple, i ara, raons d'urgència, o raons de formalitat, i aquí el problema de fons és quin nivell de gravetat tenen els temes, les qüestions que es discuteixen a cada punt de l'ordre del dia, que determinen a parer de cada grup la necessitat de posar en marxa mecanismes extraordinaris.

En el punt anterior, ja ho hem vist, tots els grups de la cambra, excepte el Grup de la majoria, creuen, hem cregut, que l'incompliment de la llei en el tema del Tibigardens era suficientment important per començar, per iniciar una comissió d'investigació, i en aquest punt tres grups de la cambra —el Grup d'Esquerra Republicana, el Grup del PP i el nostre Grup— creiem que la gravetat que es desprèn d'un informe que un grup parlamentari ha fet motiva també que immediatament es posin els mecanismes d'investigació.

El nostre Grup entén que l'informe de la Sindicatura de Comptes i el moment polític espanyol i català, aquests dos elements, motiven especialment una determinada sensibilitat en relació amb aquest tema. Creiem que el treball i l'informe que el Grup Parlamentari del PP ha fet en relació amb el tema dels avals complementa i afegeix informació que no existeix en l'informe de la Sindicatura de Comptes, i el nostre Grup entén que és urgent –urgent– comprovar quin és el nivell de veracitat d'aquest informe. Perquè no estem davant d'un tema petit, ni d'un tema nou: estem davant d'un tema que arrosseguem des de fa temps, que són les acusacions que el nostre Grup i altres grups hem fet en relació amb el clientelisme, el clientelisme i amiguisme de la política d'aval i préstecs de la Generalitat. I avui, de nou, un grup parlamentari, amb un treball que ha fet, torna a posar sobre de la taula que en l'últim període, en els avals i préstecs atorgats, aquest nivell de clientelisme ha estat important i greu.

En aquest sentit, volem insistir. Creiem que s'ha de fer, perquè és greu. Possiblement, el Grup de la majoria, quan diu que no hi ha urgència, i avui allega qüestions de formalitat, és perquè pensa no només que no és greu, sinó perquè històricament fins avui ha donat cobertura a totes aquestes pràctiques irregulars que especialment des de l'Institut Català de Finances s'han realitzat.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carod-Rovira.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup és també un dels grups signants de la petició d'aquesta creació d'una comissió d'investigació en relació amb la política de concessió d'aval i crèdits per part del Govern de la Generalitat.

De les informacions que han aparegut en la intervenció del Grup Popular, el Grup que ha dut a terme un seguit d'investigacions, setmanes enrere, a la seu del mateix Departament, se'n desprenen –segons les afirmacions, insistim, d'aquest Grup– un seguit d'elements que són, al nostre entendre –i estem convençuts que haurien de ser-ho a l'entendre de tots els grups parlamentaris–, un seguit d'irregularitats diverses.

Irregularitats que s'inicien ja, d'entrada, amb la concessió de crèdits sense l'acord que es preveu que sigui preceptiu per part del Govern de la Generalitat, i en aquest cas seria francament inconcebible que el mateix Govern de la Generalitat se situés al marge de la normativa vigent que ella mateixa genera; crèdits concedits també malgrat l'existència d'avís d'alt risc en els informes de l'Institut Català de Finances, o fins i tot crèdits concedits malgrat l'existència d'informes clarament desfavorables per a la concessió d'aquests crèdits. O, en alguns casos, documentació incompleta relativa a determinats crèdits concedits a certes empreses.

S'ha parlat aquí de vinculació d'empreses beneficiàries d'aquests crèdits, vinculació amb alts càrrecs, tant del ma-

teix Govern com de la mateixa coalició que dóna suport al Govern, i en aquest cas això no seria en principi d'una gravetat tan extraordinària, si no fos que es tracta –hi insistim– de crèdits impagats o empreses en situació de clara morositat.

Nosaltres entenem que no existeix cap tipus d'incompatibilitat entre el que fóra una compareixença del conseller d'Economia i Finances davant la comissió corresponent –es tractaria d'informar de l'activitat de l'Institut des de la regularitat, i aquesta potser fóra una mesura que periòdicament fóra bo d'establir com a norma convencional–, dèiem que no era incompatible aquesta compareixença amb la creació d'una comissió d'investigació, que en aquest cas es justifica no des de la regularitat de l'actuació, sinó des de la sospita d'irregularitat. I aquí s'han donat prou arguments que fan entendre que la sospita està en principi ben fonamentada.

Una comissió d'investigació que permetés que tots els representants dels grups parlamentaris poguessin accedir amb garanties suficients i amb els mitjans adequats a la investigació, als expedients, a partir, doncs, de la condició de representants que tenim del poble de Catalunya, i en aquest sentit, amb una investigació sense traves, entrebancs ni impediments. Nosaltres entendríem que oposar-se a la creació d'aquesta comissió d'investigació podria ser interpretat no només com barrar el pas a la informació pública i a la transparència informativa, sinó que, sobretot, no faria altra cosa que mantenir els dubtes i les sospites sobre un ús inadequat dels fons públics, i el manteniment d'aquesta sospita absolutament en res no beneficiaria ni la imatge ni la credibilitat de les nostres institucions.

És doncs per aquest motiu que nosaltres sollicitem i votarem favorablement la convocatòria d'un ple extraordinari per crear aquesta comissió d'investigació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Clotas.

El Sr. CLOTAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per afirmar en nom del Grup Socialista que nosaltres votarem afirmativament aquest punt de l'ordre del dia, que pretén la convocatòria d'un ple extraordinari. I ho farem perquè estem d'acord que es debati en profunditat no tan sols l'Institut Català de Finances, sinó que creiem ampliar-ho a la política de crèdits i avals de la Generalitat.

És obvi per tothom –abans ha aparegut ja en les intervencions que s'han produït fins ara– que el Grup Socialista i els nostres diputats senyor Martí Carnicer i Santiago Riera han sigut el Grup i els diputats que més iniciatives i en més ocasions han debatut tota la política de crèdits i avals de la Generalitat en el si del Parlament, sigui en comissió, sigui en plenari. Per tant, òbviament, estarem d'acord a continuar aquest debat.

De fet, fa ben pocs dies, en el Ple del Parlament es va discutir una proposició de llei del nostre Grup en relació amb la constitució de la creació del Consell Assessor de l'Institut Català de Finances, on, lamentablement i sorpre-

nement, onze anys després de l'existència de l'Institut Català de Finances, onze anys després d'aprovar la Llei de l'Institut Català de Finances, l'organisme de participació, transparència i tutela i que assessora les activitats de l'Institut Català de Finances encara avui no està constituït. Vàrem presentar aquesta Proposició de Llei; vàrem debatre ja en el Ple del Parlament sobre la necessitat que per un costat es complís la Llei i per un altre costat un organisme tan necessari, més en les actuals i presents circumstàncies, més encara sobre quelcom que ha de generar confiança, com són totes les entitats financeres públiques, es constituís. Va obtenir el suport, aquesta iniciativa del Grup Socialista, de tots els grups de l'oposició, però no del Grup de la majoria. Crec que va ser un error que caldrà resoldre i que hauran de reaccionar i corregir i rectificar per tal de crear aquest Consell Assessor.

Però, en tot cas, estem d'acord que es debatin en el Ple del Parlament, amb tota profunditat, els temes en relació amb la política de crèdits i avals de la Generalitat. I la responsabilitat sobre l'orientació dels crèdits i els avals sempre serà del Govern, però hem de discutir sobre la base de quins principis i de quins objectius i amb quins elements que en garanteixin la transparència. És obvi que l'Institut Català de Finances ha d'actuar sobre empreses que tenen dificultats econòmiques; si aquestes empreses no tinguessin dificultats, anirien directament a l'accés de les entitats bancàries. Per tant, és evident i és lògic que aquest organisme actuï sobre les empreses amb dificultats econòmiques; però això no vol dir que hagi d'actuar sobre empreses moroses, sinó que ha de ser sobre empreses que ofereixin uns plans de viabilitat que comportin garanties suficients per a la institució pública per tal de prestar-los aquests ajuts.

Per tant, estem d'acord a debatre amb profunditat tota la política de crèdits i avals de la Generalitat, de la mateixa manera que reclamem amb urgència la compareixença de la Sindicatura de Comptes davant del Parlament de Catalunya, en el tràmit d'explicació de l'informe que va fer arran del tema Planasdemunt i que avui, de nou, és tema d'actualitat. I això ho vàrem sol·licitar; continuem sol·licitant la compareixença urgent durant aquest mateix mes de juliol de la Sindicatura de Comptes per tal de poder esbrinar, debatre i contrastar l'explicació del seu informe en relació amb el tema Planasdemunt.

De la mateixa manera que s'ha recordat aquí, es va aprovar en comissió la sol·licitud del Grup Socialista de la compareixença del conseller d'Economia, senyor Alavedra, en relació amb aquest mateix tema de política de crèdits i avals. Per tant, reclamo, així mateix, la compareixença amb urgència immediata del conseller d'Economia per tal que informi en relació amb tots aquests temes. I creiem, el Grup Socialista, senyor president, que aquests dos elements són claus per determinar fins on arriben i quines —si n'hi ha— són les responsabilitats que se'n deriven, de determinades actuacions de l'Institut Català de Finances.

Per tant, senyor president, únicament per, en nom del meu Grup, insistir que votarem afirmativament la celebració

d'un ple que debati la política d'aval i crèdits de la Generalitat, i la reclamació de la urgència de la compareixença de la Sindicatura de Comptes i del conseller d'Economia davant del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clotas.

Ara se sotmet a votació si es convoca el Ple, amb caràcter extraordinari, per a la creació d'una comissió d'investigació en relació amb la política de concessió d'aval i crèdits per part del Govern de la Generalitat.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La convocatòria del Ple ha estat denegada per 11 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

**Convocatòria d'un ple extraordinari
en relació amb la política general de
prevenció i extinció d'incendis a
Catalunya, arran dels dramàtics incendis
forestals del dilluns 4 de juliol**

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és la convocatòria d'un ple extraordinari en relació amb la política general de prevenció i extinció d'incendis a Catalunya, arran dels dramàtics incendis forestals del dilluns 4 de juliol, a sol·licitud dels Grups d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa per Catalunya, Popular i Socialista al Parlament de Catalunya.

Algun diputat representant dels grups sol·licitants de la sessió vol...? (*Pausa.*) Doncs, té la paraula el senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan el dilluns de la setmana passada va començar el que, de fet, després ha estat una setmana veritablement tràgica per a Catalunya, els grups parlamentaris que signem la sol·licitud de poder fer un ple extraordinari d'aquest Parlament en aquest període entre període de sessions, a més de posar-nos, ben segur, tots a disposició de l'operatiu d'extinció d'aquells incendis que han arrasat més de quaranta mil hectàrees al Principat de Catalunya, a més a més d'això, vàrem fer el que ens sembla que és el que ha de fer, el que es preveu que faci l'oposició en un país normal, això és, demanar que es reuneixi el Parlament d'aquest país i que ho faci perquè hi ha hagut un fet que ha commogut, que ha impactat, que ha sotraguejat la totalitat de la societat i que, a més a més, ha estat econòmicament, ecològicament, humanament una gran tragèdia per al nostre país.

Jo diria que aquest ha estat —segur—, aquesta ha estat —segur— la intenció, i no cap altra intenció que hem pogut, a través d'algunes declaracions d'alguns membres del Govern..., que indicaven com si l'oposició, els diferents grups parlamentaris de l'oposició pretenguessin posar pals a les rodes o traves al que era la primera prioritat, que és apagar els incendis. Jo vull remarcar aquest fet perquè em sembla

que des del primer moment hi va haver la unitat necessària política per tal de fer allò que s'havia de fer. Però això no treu, de cap de les maneres, que demanéssim que es reunís el Parlament i que demanem avui, en aquesta Diputació Permanent, que es reuneixi el Parlament amb caràcter extraordinari, perquè entenem que és un tema d'urgència, que evidentment que el podem tractar avui aquí, i tot fa preveure que si —encara no han arribat, però sembla que ja han confirmat que..., sí? (pausa), que ja són aquí, que sí que assistiran en aquesta Diputació Permanent, cosa, em sembla, poc usual, fins ara, en les reunions de la Diputació Permanent, doncs, la consellera de Governació i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca—, tot sembla indicar que, si compareixen o assisteixen en aquesta Diputació, preveuen que es pugui fer un debat avui, ara i aquí. Però ens semblava i ens continua semblant que hauria de ser davant d'un ple o hauria de ser en un ple extraordinari, i per això el nostre Grup, igual que em sembla que els altres grups parlamentaris, doncs, hem sol·licitat aquesta reunió.

I, dit això, ja sent-hi presents la consellera de Governació i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, jo penso que podem entrar en algunes consideracions del que motiva aquesta sol·licitud d'un ple extraordinari.

Primera: en quatre dies tan sols, al Principat de Catalunya s'han cremat més de quaranta mil hectàrees a les comarques centrals; al País Valencià, dissortadament, han estat fins i tot moltes més, les hectàrees cremades. S'han perdut vides humanes arran d'aquests incendis; molts pagesos han perdut cases, han perdut coberts, han perdut maquinària, molts camps han cremat, molt bestiar en aquestes comarques de moltes cases de pagès ha mort; s'han cremat «vivendes» o urbanitzacions en algunes poblacions de Catalunya... És, per tant, el balanç d'un veritable desastre humà, d'un veritable desastre ecològic, d'un veritable desastre econòmic, que els incendis, que han sigut els més devastadors a Catalunya des de l'any 1986..., i tan sols estem a la primera part d'aquest estiu.

Jo vull entendre que la presència avui dels dos consellers deu indicar una voluntat política per part del Govern d'informar el Parlament, d'informar aquesta Diputació Permanent, de fer un balanç d'urgència, d'analitzar què és allò que no ha anat bé en les tasques de prevenció, però sobretot d'extinció, dels incendis, i de corregir el que sigui possible corregir a curt termini, donat que estem —torno a repetir-ho— al començament encara, pràcticament, d'aquest estiu; a mig juliol, queda un mes i mig llarg —i podem comptar-hi el principi de setembre, ben segur— d'alt risc, extrem alt risc d'incendis, encara, al nostre país.

Penso que podem fer un primer balanç, que forçosament, des de l'òptica d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha de ser un balanç crític, del que ha passat aquesta última setmana. Penso que no es pot dir, pensem que no es pot dir, senyors del Govern, com s'ha dit en alguns mitjans de comunicació a bastament, que tot, absolutament tot, és culpa del clima. Ja ho sabem, que la climatologia enguany ens ha estat molt adversa, però els últims anys hem sentit moltes

vegades que un any ha fet massa vent, que un any, o enguany, la calor és excessiva..., i és cert que ha fet massa vent un any i enguany la calor és excessiva. De totes maneres, jo penso que l'apellació al desastre natural, l'apellació a la resignació no és, ni de bon tros, al nostre entendre, el que cal dir d'entrada.

El programa Foc verd, que nosaltres sempre hem dit que era un bon programa —quan s'aplicava bé—, el programa Foc verd, nosaltres creiem que els últims dos, tres anys, bàsicament, hi ha hagut un relaxament en la seva aplicació; en la part de prevenció i també en la part o en els elements d'extinció. Hem dit que hi ha hagut un relaxament, i ho hem denunciat en aquest Parlament almenys en dues ocasions, en interpellacions que havia formulat el diputat Jordi Portabella, i una d'elles no fa pas tant temps. El programa Foc verd, en l'àmbit de prevenció, per entrar-hi, preveu uns controls horaris dels punts principals d'alt risc; podeu saber, els consellers, o les diferents conselleries poden saber el grau de sequera, la temperatura, el vent, pràcticament, hora a hora.

Per tant, com que això es pot saber i se sap segur, una primera pregunta, tenint en compte aquestes informacions, tenint-les a les mans, aquestes informacions, quan segur que eren informacions que detectaven extrem alt risc d'incendi el cap de setmana passat, no aquest, l'anterior, com és que els dos consellers responsables de prevenció i d'extinció, els dos simultàniament van marxar..., en viatge, segur, justificat, segur, oficial —ja ho han dit, ha sortit en els mitjans de comunicació—, però, coneixent com segur que coneixien per aquests controls horaris que preveu el mateix programa Foc verd..., com és que cap dels dos era a Catalunya en aquell moment i van ser fora simultàniament del país?

La informació als ciutadans i la informació als ajuntaments, també en l'àmbit de prevenció, creiem que ni de bon tros ha estat suficient. El programa Foc verd preveu campanyes de divulgació a les televisions, a les ràdios, als mitjans escrits de comunicació. Altres anys se n'ha fet amb molt d'èmfasi; enguany, realment, han sigut escasses les campanyes de prevenció prèvies a aquest estiu.

Les associacions de defensa forestal, que se n'ha parlat i que han funcionat, Déu n'hi do el que han funcionat, malgrat els recursos que tenien a la seva disposició. Realment, no s'havia complert, ni de bon tros, ni s'ha complert a hores d'ara, el desplegament i les dotacions que haurien de tenir aquestes ADF. I en posaria un exemple, concretament, amb voluntat constructiva. L'ADF que comprèn els pobles, els municipis de Lliçà d'Amunt, de Lliçà de Vall, de Santa Eulàlia de Ronçana, de Caldes, de Sentmenat es va formar el febrer de l'any 1992, es van aprovar els estatuts. L'abril del 94, tenim coneixement que el president i el secretari d'aquesta ADF proposen, fins i tot, dissoldre-la, perquè en dos anys no han rebut, pràcticament, cap dotació per posarla en marxa. El juny del 94, aquesta ADF rep la comunicació de la Conselleria, del Departament, que se'ls concedeix finalment la dotació, però no arriba a temps. I vull recordar que aquesta ADF —municipis Lliçà d'Amunt, Lliçà de Vall, Santa Eulàlia de Ronçana, Caldes i Sentmenat— és molt a

prop de Sant Miquel del Fai; no ha pogut actuar com hauria pogut actuar si hagués tingut la dotació en un dels fronts dels incendis, que han sigut importants i greus.

L'estat de les línies elèctriques —estem parlant encara de prevenció—..., jo preguntaria als consellers, al Govern: s'havien fet les gestions oportunes a les companyies elèctriques per tal de saber si s'havien fet les revisions de l'estat d'aquestes línies?, de si hi havien o hi haurien sobrecàrregues?, de si la..., i d'això hi ha aparells que ho mesuren, i no sabem si el Departament en té molts, o si en tenen molts tots els agents rurals, els agents forestals, d'aquests aparells que mesuren la distància, que està regulada, entre una línia elèctrica d'alta o de baixa tensió i la massa arbrada, etcètera.

En les tasques d'extinció i de coordinació, aquí em penso que hem d'admetre, i a mi m'agradaria que en aquest cas la consellera de Governació..., vull sentir, si ho admet, espero que ho admeti perquè han sortit moltes veus que així ho han dit, que hi ha hagut descoordinació i disfuncions. I amb això no vull pas culpar ningú, ni volem culpar i dirigir les culpes a ningú; segurament en bona part l'absència, la no-possibilitat d'un comandament, no, o sigui un comandament únic, no pas un comandament conjunt; la no-possibilitat d'un comandament únic dificulta aquesta possibilitat. Dificulta aquesta possibilitat el fet que diferents cossos, la Guàrdia Civil o la policia, els Mossos, els grups de prevenció, de protecció civil, emetin en freqüències diferents —això també ho complica—; però em penso que hem de reconèixer, consellera, que hi ha hagut disfuncions evidents entre les diputacions, els ajuntaments, la Generalitat mateixa... Avui hem llegit unes notícies de la Unió de Pagesos que diuen que és un sentiment generalitzat entre els seus afiliats l'opinió que el Departament de Governació no ha funcionat bé en l'exercici de les seves competències.

Ajut insuficient que hi ha hagut als ajuntaments o informació insuficient als ajuntaments; la lentitud a establir els centres de comandament comarcal. I aquí jo puc, podria, i en tot cas si després hi ha debat en podem parlar, però tant jo mateix com quatre diputats més del nostre Grup podem parlar de la dificultat que hi va haver de posar en marxa el centre de comandament del Berguedà, i fins i tot —que nosaltres hi vam participar bonament, en la mesura de les nostres possibilitats— a posar en marxa, a comunicar a la Direcció General, al centre de Bellaterra, que l'opinió primera que el centre fos a Gironella, a Gironella el lloc adequat que havia previst la Direcció General, que era l'Ajuntament, era inadequat: no hi havia telèfon, no hi havia llum. Després se'ns va dir a Puig-reig, vam anar a Puig-reig: tampoc funcionava. Després se'ns va dir a l'Àrea de Turisme de Berga; vam anar a l'Àrea de Turisme de Berga i hi havia un policia municipal, la porta tancada i tres agents rurals; van tardar pràcticament més d'una hora a arribar els responsables de muntar el comandament. I, finalment, es va fer el que s'havia d'haver fet des del començament, que era posar-ho en el centre de bombers de Berga, que era l'únic lloc segurament adequat per a aquest centre de comandament.

Els incendis al Berguedà havien començat a les tres de la tarda, i es va posar en marxa el centre de comandament comarcal al voltant de dos quarts de tres de la nit, i d'aquest fet en vàrem ser testimonis directament jo mateix i altres diputats del nostre Grup, que ens vam traslladar a aquella comarca el vespre del dilluns, la nit del dilluns al dimarts.

Sobre el terreny vam poder comprovar, em sembla, tots que cada alcalde, cada president de consell comarcal, una mica actuava al seu arbitri tot sovint. Ja ho sé que hi havia intent de coordinació, però hi van haver —ho torno a repetir— moltes disfuncions; no va funcionar ni de bon tros com hauria de funcionar en una catàstrofe com aquesta.

Dit això —dit això—, jo també vull dir, i ho vull deixar molt clar des d'ara: estem al començament pràcticament de l'estiu; en cas de catàstrofe, en cas d'una emergència com aquesta, que encara tindrem al llarg de l'estiu, jo crec que la intenció, almenys vull deixar clar que la intenció del Grup d'Esquerra Republicana és d'analitzar avui tot allò que no ha funcionat i tot allò que pugui ser millorable —i en aquest aspecte presentarem una sèrie de propostes ben concretes al llarg del debat—, però també que des del nostre punt de vista cal que hi hagi el màxim de pinya al voltant del Govern al llarg de tot l'estiu, i així està disposat el nostre Grup Parlamentari a fer-ho per tal que si hi ha voluntat de correcció de tot el que no ha funcionat, evidentment, es posin en marxa més aparells d'extinció, més treball en la prevenció al llarg de l'estiu i, en tot cas, si no es concedeix aquest ple extraordinari, el que sí que nosaltres reclamem des d'ara és que hi hagi, si no hi ha avui o al llarg d'aquest estiu el ple, aquest ple es faci tan bon punt comenci el proper període de sessions, el mes de setembre, amb caràcter monogràfic, i aleshores sí que puguem passar revista a tot allò que no ha funcionat; puguem analitzar el que no ha funcionat, puguem criticar el que cal criticar i es puguin demanar les responsabilitats polítiques que calgui demanar.

Ara entenem, en tot cas, que continua sent un moment d'emergència. I en un moment d'emergència un poble, una nació, fa pinya per tal de sortir d'aquest moment d'emergència, i així nosaltres estem disposats a fer-ho. Nosaltres continuarem, però, reclamant i denunciant en primer lloc la manca d'un comandament únic, no un comandament conjunt, que no funciona com hauria de funcionar, d'un comandament únic de totes les forces de seguretat presents en el territori del Principat de Catalunya; un comandament únic de tots els efectius i aparells d'extinció, un comandament únic que inclogui totes les institucions i també els efectius de Protecció Civil; comandament únic que, òbviament, ha d'estar sota les ordres del Govern de la Generalitat de Catalunya.

No hi ha hagut prou efectius —i ara no m'estendré en aquest tema—; entenem que hi ha hagut escassetat de recursos, insuficiència de recursos. Tot això serà el moment d'analitzar-ho més amb profunditat quan en puguem parlar.

Per acabar aquesta motivació del nostre posicionament per demanar un ple extraordinari i aprofitant l'avinentsa que els consellers són aquí presents, sí que nosaltres vol-

dríem, encara que sigui de passada, allò, esmentar una sèrie de propostes en to constructiu i positiu i demanar que totes aquelles que es puguin posar en marxa es posin en marxa.

Alhora, alhora també que, evidentment, hem sentit moltes declaracions del president de la Generalitat, de diferents consellers en el sentit que hi haurà ajuts urgents a tota la gent afectada, voldríem també conèixer l'abast, ja, d'aquests ajuts i en principi els temps d'aquests ajuts, el calendari en què els pagesos afectats, en què les comarques afectades, en què els municipis afectats els rebran.

Les propostes, ràpidament; són vint-i-cinc les propostes que nosaltres voldríem formular, només esmentades. Algunes d'aquestes propostes requereixen dotacions extraordinàries, algunes se'ns ha dit que ja hi haurà derivacions...

El Sr. PRESIDENT: Vagi de pressa, senyor...

El Sr. COLOM: Aniré molt ràpid...

El Sr. PRESIDENT: Està una mica fora de la qüestió, però...

El Sr. COLOM: Només les esmentaré i prou. Algunes requereixen -ho torno a dir- dotacions pressupostàries extraordinàries que ara no s'hi podrà fer front, però sí que s'hi pot fer front en els pressupostos del 95. I voldríem saber també quina és la intenció del Govern, dels dos departaments al voltant d'aquest fet.

Caldrà avaluar al seu moment, en primer lloc, el funcionament del programa Foc verd durant els anys 93, 94; reactivar, actualitzar o millorar-lo si s'escau; punt 1.

Punt 2. Incrementar i renovar el nombre d'efectius d'extinció dels parcs de bombers de Catalunya.

Punt 3. Incrementar el nombre d'efectius aeris que poden treballar en les tasques d'extinció d'un incendi: hidroavions, helicòpters, bombarders.

Punt 4. Establir un comandament únic per a la prevenció, extinció i coordinació de tots els efectius materials i humans en la lluita contra el foc.

Punt 5. En cas d'incendis, els cossos de bombers, ADF, Mossos d'Esquadra, Protecció Civil, Guàrdia Civil i Policia Nacional hauran d'emetre, haurien d'emetre en la mateixa freqüència de ràdio.

Punt 6. L'aplicació d'un pla de mesures preventives contra els incendis forestals a les urbanitzacions.

Punt 7. La potenciació de la creació de les ADF i la implantació a tot el territori de manera que cap municipi en quedi al marge.

Punt 8. Dotar-les, aquestes ADF, dels mitjans necessaris.

Punt 9. Lliurar les subvencions de formació de les ADF en un període de temps inferior als sis mesos i accelerar la subvenció d'aquestes ADF. Hem sentit moltes queixes de presidents i secretaris d'aquestes ADF.

Punt 10. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca ha de vetllar perquè les subvencions de formació i manteniment de les ADF es distribueixin entre tots els pobles que les integren de manera justa i equitativa.

Punt 11. Potenciar la captació de voluntaris forestals per tal de recuperar -i l'organització d'aquests voluntaris- les

funcions que el mateix programa Foc verd desenvolupava per al voluntariat.

Punt 12. Tallar la vegetació a les voreres de les carreteres fins a una distància d'almenys dos metres.

Punt 13. Llaurar el terreny agrícola immediatament després d'haver fet la recollida dels productes cultivats.

Punt 14. Exigir als responsables que han realitzat una tala d'arbres al bosc que recullin i s'emportin els branquillons i les branques que no són comercialitzables.

Punt 15. Exigir a les companyies elèctriques que facin una revisió permanent de l'estat de les línies elèctriques i prendre les mesures pertinents perquè aquestes no puguin col·lidir.

Punt 16. Exigir a les companyies elèctriques que no sobre-carreguin les línies elèctriques.

Punt 17. Dur a terme immediatament el Pla de previsió d'incendis en aquells espais, protegits o no, on encara no s'ha realitzat.

Punt 18. Incrementar la utilització de la figura de zona d'alt risc d'incendi tal com contempla la mateixa Llei forestal.

Punt 19. Augmentar el nombre de les estacions meteorològiques de detecció immediata.

Punt 20. Fer útils, a efectes d'extinció, les pistes forestals existents que travessen les masses boscoses.

Punt 21. Restringir l'entrada de vehicles no autoritzats, especialment de 4x4, i de motos a les pistes forestals.

Punt 22. Elaborar una mascota de prevenció d'incendis que la població pugui ràpidament identificar i donar-li àmplia difusió.

Punt 23. Convocar una reunió amb la presència dels màxims responsables en matèria de prevenció i d'extinció a tota l'àrea mediterrània, tant a l'Estat espanyol com francès o a Itàlia, tot i que això sigui competència de l'Estat. En tot cas, negociar amb l'Estat aquest punt.

Punt 24. Fer un seguiment acurat de la regeneració espontània dels boscos i evitar en la mesura possible la repoblació a través de l'acció humana, que segurament ho complicaria.

Punt 25. Finalment, aplicar un sistema de desenvolupament territorial que sigui respectuós amb el sector primari per tal que aquest no tendeixi a desaparèixer i que afavoreixi el reequilibrament del territori.

Són aquestes i moltes altres, segur, mesures que en alguns casos es podrien prendre ja des d'ara. Altres són més a mitjà termini; altres són més de cara al futur.

Però, en tot cas, en tota aquesta exposició, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, honorables consellers, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ve a indicar, vol indicar la conveniència d'un ple per debatre aquest tema, per analitzar-ho i per intentar aconseguir que al llarg d'aquest estiu aquest gran drama, aquesta setmana tràgica, realment no es torni a reproduir en cap dels dies, en cap de les setmanes, fins a final de l'estiu d'enguany.

I és amb aquest esperit que nosaltres sol·licitem la convocatòria del ple extraordinari.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Hi ha possibilitat d'un torn en contra. (*Pausa.*) No sent així, passem al posicionament dels grups, de menor a major. El Popular?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. He de dir, en nom del Grup Popular, que estem sorpresos per com està portant-se aquesta sessió. La consellera de Governació i el conseller d'Agricultura apareixen avui per aquí de forma oportunista. El punt de l'ordre del dia que hauríem d'estar tractant és la conveniència o no de convocar un ple extraordinari per tal de tractar la tragèdia que ha viscut Catalunya en els últims dies. I, en canvi, el que se'ns dóna, o se'ns introdueix d'amagatotis, és una maniobra poc elegant, poc parlamentària, oportunista, en la qual en comptes de debatre el que hem de debatre, el consellers aprofiten per explicar aquí el seu punt de vista —cosa molt respectable— i degradar i devaluar l'autèntic debat, l'abast de l'autèntic debat que hauríem de tenir en aquest ple extraordinari que demanem, que és el que tindria el ressò que la magnitud del problema demana i que la sensibilitat d'aquest Govern hauria de comprendre i hauria de fer seva, i que els ciutadans estan exigint. I ens trobem que en una sessió de la Diputació Permanent, davant de l'opinió pública, sense la capacitat de sensibilització ni de creació d'opinió que té un ple, i sobretot un ple extraordinari, tractaran de forma menysvalorada un problema d'aquestes dimensions.

Per tant, vull expressar la sorpresa i la protesta del Grup Popular davant d'aquesta maniobra poc elegant, poc parlamentària i poc respectuosa amb els ciutadans del país.

Dit això, senyor president, he de coincidir —com no?— que hem viscut el que ha sigut qualificat com una setmana tràgica: cinc morts, quaranta ferits, quaranta mil hectàrees cremades —d'elles catorze mil d'arbres—, destrucció de desenes de masies i explotacions agrícoles, evacuació de més de 6.000 persones; probablement una manifestació tremenda del que és un dels problemes ecològics més greus que té la península Ibèrica i en particular, i especialment, Catalunya: altes temperatures, escassetat d'aigua, vents forts i variables, actituds incíviques, mala cultura del foc, estat degradat dels nostres boscos... Tots aquests ingredients poden ser explicacions, però mai poden ser excuses.

En anys anteriors hem sentit campanyes triomfalistes, perquè efectivament i sortosament el nombre d'hectàrees cremades havia minvat considerablement, i ara, quan apareix la tragèdia, se'ns diu, en boca del president de la Generalitat: «No hi ha mitjans que valguin.» L'única cosa que demostra que les circumstàncies són desfavorables és que l'esforç ha de ser més gran, els recursos més abundants, la vigilància més extensa i constant i els mitjans més eficaços i poderosos, i la sensibilitat ha de ser l'adequada i no la que s'està veient en aquesta sessió de la Diputació Permanent, que el que provocarà al carrer serà més aviat desencís i indignació.

En els últims anys no s'ha fet el que calia fer, s'ha baixat la guàrdia, i amb aquesta filosofia del president de la Generalitat, que ha dit textualment: «Amb més mitjans no s'haurien controlat abans els incendis que afecten Catalunya», amb aquesta filosofia no serem un país de qualitat ni un país que va endavant, serem un país mal governat i serem un país cremat.

Un testimoni presencial molt qualificat, que va viure els focs a la frontera entre el Berguedà i el Lluçanès, va parlar de quatre dies sense un sol helicòpter, ni un hidroavió, ni bombers, ni mossos, ni aigua, només voluntaris jugant-se la vida, lluitant amb les seves mans, amb mitjans alimentaris i tècnics rudimentaris i elementals. Cases pairals, cultius, ramats, tractors, maquinària..., el monestir de la Portella, segles de tradició passats de generació en generació desapareguts. Qui hagi visitat, qui hagi viscut en una masia carregada de segles i vivències sap que determinats ambients són *impossibles* de recrear. Necessitarem quinze, vint anys, amb sort, per començar a recuperar l'aspecte que tenia allò que hem perdut, això si l'erosió no s'emporta abans la terra fèrtil i la degradació és irreversible.

En cinc dies hem perdut l'1% de la superfície arbrada de Catalunya, més les cases, els cultius, la maquinària, les persones. S'han cremat espais d'interès natural: al Vallès Oriental, 1.150 hectàrees, als cingles de Bertí; el foc al Bages i al Berguedà va afectar l'espai també d'interès natural dels Tres Hereus. Hem de pensar que el 57% de la superfície de Catalunya és arbrada.

També és veritat que la silvicultura representa un percentatge molt petit del PIB agrícola, però els beneficis climàtics, paisatgístics, mediambientals, turístics són incalculables, és un intangible incalculable el que estem perdent amb la indiferència i la manca de valoració del problema que aquesta Diputació Permanent d'avui i com s'està enfocant demostra.

El president del Sindicat de Pagesos i Ramaders ho ha dit amb tota claredat: «La sensació, per als que vivim aquí, és de desfeta total, d'enfonsament; costarà molt restablir la il·lusió.» I això és el que pretenia aquest punt de l'ordre del dia i la demanda dels grups de l'oposició: el restabliment de la il·lusió mitjançant un ple extraordinari, que ajudaria a recuperar l'esperança i la il·lusió, perquè la gent veuria que el Parlament de Catalunya batega amb les preocupacions reals de la gent. I el que li oferim en canvi avui és una sessió semiclandestina de la Diputació Permanent (*remor de veus*), semiclandestina en comparació amb la importància del problema, nul·la sensibilitat. Teníem precedents de quina és la sensibilitat de la consellera de Governació referent a determinats problemes; el que tenim avui és la confirmació que aquesta sensibilitat s'estén a tot un Govern, a tota una majoria.

Realment, senyores i senyors diputats, aquest no serà un dia gloriós per al Parlament de Catalunya, i els ciutadans en seran conscients. Nosaltres sentirem, més que res per cortesia, el que ens expliquin avui el senyor Marimon i la senyora Cuenca, ho sentirem, i naturalment que després direm la nostra, però que quedi clar que el que demana la ciutadania,

el que demana la magnitud del problema és la convocatòria d'un ple extraordinari que demostrï palesament que el Parlament de Catalunya, que la Generalitat de Catalunya, que els electes del poble de Catalunya estan amb tots aquells que han perdut les seves cases, que han perdut els seus boscos, que han perdut allò que per a ells era l'autèntica il·lusió, que avui segons el que vostès, senyores i senyors de la majoria, votin i segons com vagi aquesta sessió poden perdre de forma definitiva.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Cregui'm, senyor Vidal-Quadras, cregui que la compareixença dels senyors consellers és absolutament reglamentària, eh?, no dubtosament... (*Remor de veus.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Senyor president, puc parlar trenta segons, per contestar, ja que s'ha adreçat vostè a mi...?

El Sr. PRESIDENT: Parli, parli...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...i, aleshores, per cortesia...

El Sr. PRESIDENT: No, és que jo li he fet un aclariment a una manifestació que vostè ha fet.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Jo ja sap que li ho agraeixo, però m'agradaria, si vostè em dóna permís, fer també, en fi, un agraïment al seu aclariment. (*Pausa.*) Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sóc conscient...

El Sr. PRESIDENT: Em pensava que ja ho havia dit. (*Remor de veus.*)

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, no, senyor president. Sóc conscient, evidentment, que reglamentàriament tot el que estem fent és possible; és que si féssim coses contràries al Reglament aleshores ja no seríem insensibles, seríem dements. Per tant...

El Sr. PRESIDENT: Això és el que li volia aclarir, senyor...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: D'acord, senyor president. Ara, el que jo dic és que oposar la fredor gèlida d'un Reglament al drama que ha viscut Catalunya aquests dies és, com a mínim, preocupant.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Passem a la intervenció del Grup d'Iniciativa per Catalunya: té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Jo, en nom del meu Grup, dic que estic satisfet de la presència dels dos consellers en aquesta Diputació Permanent, estic satisfet perquè crec que és important que en la primera reunió del Parlament de Catalunya després dels incendis puguin donar explicacions, puguin fer propostes d'una situació com la que hem passat, i, per tant, crec que això és important; crec que també és important que hagin estat els grups de l'oposició els que hagin facilitat aquesta compareixença, que no hagi estat el Govern. Però, en tot cas, dir que si aquesta compareixença, important i positiva, dels dos consellers avui significués l'excusa per no convocar el ple aleshores no hi estaríem d'acord.

Per tant, compareixença d'avui? Positiva, important, fins i tot crec que hauria hagut de ser el Govern el que hagués hagut de prendre la iniciativa de dir: «compareixença dels consellers». No ha estat així, i avui, gràcies als grups de l'oposició, estem aquí discutint, amb la compareixença dels consellers, a proposta de l'oposició. (*Remor de veus.*)

Segona. No voldria..., o crec que la majoria s'equivocaria si aquesta compareixença dels consellers avui fos l'argument per barrar el pas a un ple extraordinari. I espero, per tant, que de la mateixa manera que el meu Grup expressa la satisfacció de la presència dels consellers en aquesta línia el Grup de la majoria faciliti la celebració del ple extraordinari. Per què? Jo crec que avui Catalunya té, en relació amb els incendis que han succeït, dues grans idees: primera idea, catàstrofe; segona idea, les coses no han funcionat. Aquestes dues idees són les dues idees clares que hi ha.

Jo no em vull estendre en les dades que hi ha del desastre que abans he dit, moltes més dades que es podrien donar, no cal. Tothom és conscient que aquí hi ha hagut un desastre, però en tot cas sí que vull dir, vull explicar què volem dir quan diem que no ha funcionat.

El nostre Grup pensa que en moments difícils en aquest país no existeix el Govern. Aquí hem passat uns dies de no-existència de Govern, i no tant perquè els consellers estiguessin a l'estranger; el nostre Grup això no ho ha criticat gens, i, si les coses estiguessin ben planificades, amb l'absència dels consellers no passaria res. Per tant, el nostre problema no és que els consellers no fossin aquí, sinó que el nostre problema és que aquí no manava ningú, aquí el Consell Executiu no estava exercint les funcions que li pertocaven. I això passa regularment, és a dir, tenim un Govern omnipresent quan no hi ha problemes i un Govern català que desapareix quan hi ha problemes, i com més grans són els problemes més desapareix el Govern.

Jo crec que aquesta és una gran reflexió que fem. En relació amb quins temes dic que no ha funcionat? Des de l'expressió quan un anava a alguns llocs d'incendi que la gent reclamava a crits que manés algú, els alcaldes demanaven que els truqués algú, els ajuntaments organitzaven portades —ells mateixos— d'aigua on fos, els voluntaris hi anaven i no sabien què passava... Aquesta situació de descoordinació ha estat brutal, és a dir, hi ha un primer element de descoordinació. Hi ha un segon element de manca de mitjans; després, si els consellers ho consideren oportú, no tinc cap inconvenient a entrar en el debat pressupostari, a entrar en les dotacions de personal i com ha evolucionat els últims anys. I hi ha un tercer element que és la manca de prevenció. És a dir, quan dic que les coses no han funcionat és que sense prevenció, sense mitjans i sense coordinació i planificació no és possible governar, i el Consell Executiu no ha governat, no ha pogut governar, i hem tingut la sensació —jo diria gairebé tots els ciutadans de Catalunya— que no teníem Govern català. Fins i tot algú em deia ahir: «I, malgrat el Govern, hem apagat els incendis.» Aquesta seria una posició exagerada, però malgrat les mancances del Govern la societat s'ha organitzat i ha acabat amb els incendis. (*Remor de veus.*)

Per què dic que cal fer un ple extraordinari? Després sentirem les intervencions dels consellers; per tant, ara no puc ni replicar ni dir si estic d'acord o no estic d'acord amb les intervencions dels consellers, però en tot cas per què cal fer un ple extraordinari? Aquestes dues raons serien suficients: catàstrofe i el Govern no ha funcionat. I què ha de fer el Ple? El Ple ha de controlar què ha fet el Govern, impulsar què ha fet el Govern i situar en el Ple del Parlament el que avui és la principal preocupació de Catalunya.

I si d'aquesta Diputació Permanent avui sortim que el Parlament de Catalunya no decideix avui fer aquest Ple, els recordaré el que ahir em deia un voluntari d'un centre d'esplai de Bellvitge quan em va preguntar què passaria i li vaig dir: «es que seguramente no habrá pleno», i ell va dir: «Escolta, nosaltres hem estat uns quants dies apagant focs, jugant-nos la vida; que no us podeu reunir un dia el mes de juliol per discutir això?» Quina explicació donarem a la gent que ha anat a apagar focs? Que no podem reunir-nos un dia per discutir això? Perquè al final les coses es transformen en això.

I avui, senyores i senyors diputats, avui no podem ni fer resolucions, ni fórmules de control, ni impuls de res de tot això. Avui el que podem fer és, com a molt, sentir explicacions dels consellers —hi insisteixo: presència que jo agraeixo—, replicar i contrareplicar, però res més.

Perquè la pregunta és: si després d'avui no cal fer un ple extraordinari, quan el farem? Què ha de passar perquè el fem? Per què no es pot fer la setmana vinent? En tot cas, vull dir que el nostre Grup consideraria una manca de respecte a Catalunya no fer aquest ple. Jo podria donar moltes raons per les quals fer el ple: quin ha estat l'origen dels incendis, què ha passat, què ha passat amb Protecció Civil, quina ha estat la coordinació..., moltes raons. Però allò que m'interessa remarcar avui és que entenem que la no-convocatòria del Ple és una falta de respecte a Catalunya. Dit amb lletres més petites: què vol dir una falta de respecte a Catalunya? Vol dir una falta de respecte a aquests voluntaris d'un centre d'esplai de Bellvitge que han estat tres dies apagant focs; vol dir una falta de respecte als bombers, que ahir em deien que era el primer dia que podien descansar; vol dir moltes altres coses, i no vull utilitzar «falta de respecte» a qüestions més greus, perquè ningú digui que s'instrumentalitza això.

És a dir, la societat ha respost, no ha tingut mecanismes i canals de participació, hi ha hagut molta gent que ha fet això i, per tant, cal fer aquest ple. I crec que seria bo, a més a més, que aquest ple es fes, d'acord amb el que facilita el Reglament del Parlament, en una de les zones afectades. Crec que seria important que el ple del Parlament aquest es pogués fer al Bages o al Berguedà, a les zones especialment afectades.

I dic tot això, i diem tot això des d'un Grup que en el decurs dels incendis no vam demanar cap responsabilitat, no vam demanar cap dimissió i vam dir públicament que el que calia fer en aquell moment era apagar el foc, aconseguir ajuts i fer propostes en positiu.

Però, per acabar —hi insisteixo—, si es produís el «no», la pregunta seria què hi ha darrere del «no», és a dir: què hi ha darrere del «no»? Un «no» seria per nosaltres l'intent d'amagar responsabilitats, i la forma d'amagar responsabilitats és que el Parlament calli. És a dir, que el Parlament no pugui parlar, que, en definitiva, tota la societat, els ajuntaments, els voluntaris, els bombers, les dones i els homes que han estat fent una tasca important per apagar els incendis, rebin, mitjançant els mitjans de comunicació, que el Parlament no considera oportú reunir-se per examinar què ha passat.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, hi insisteixo, benvinguda la presència dels consellers. Espero que de les seves intervencions puguem saber amb més exactitud què ha passat, què ha fallat i què proposen. Però que, en cap cas, en cap cas, s'utilitzi la presència dels consellers per fer un ple extraordinari del Parlament de Catalunya que avui, n'estic convençut, tot Catalunya vol que es faci.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el diputat senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Ha de quedar clar, senyor president, el sentit exacte del debat que estem realitzant en aquest moment.

Nosaltres celebrem la presència, encara que sigui amb un retard que en certa mesura ha significat una metàfora il·lustrativa del capteniment de les conselleries corresponents, en funció de la situació tremenda d'incendis que hem viscut aquesta darrera setmana, celebrem la seva presència aquí, i celebrem que sigui l'oportunitat d'un primer intercanvi de punts de vista respecte a què és el que ha passat, respecte al doble desastre que hem viscut. Però nosaltres estem ara en un punt de l'ordre del dia que és la demanda d'un ple, d'un ple urgent, d'un ple extraordinari, d'un ple absolutament necessari en aquest moment, a través del qual el poble de Catalunya i els seus representants puguin avaluar què és el que ha succeït i puguin adoptar les mesures oportunes, constructives i concretes que són necessàries davant de la magnitud de la catàstrofe que s'ha produït.

Aquest ple no es pot celebrar el mes de setembre, perquè hi ha mesures que s'han de prendre ara, el mes de juliol. I aquest ple no s'exigeix pel major o menor èmfasi amb el qual nosaltres ens puguem adreçar als diputats i diputades d'aquesta Comissió Permanent: aquest ple és exigít per la dificultat i la duresa de les circumstàncies i, evidentment, és exigít, com vostès saben, per la gran majoria dels afectats i la majoria de l'opinió pública de Catalunya.

Perquè aquesta majoria de l'opinió pública de Catalunya es demana per a què serveix un Parlament si no és per debatre, de manera atenta i urgent, un problema de la gravetat del que s'ha produït aquests darrers dies a Catalunya. En resum, difícilment trobaríem en el passat i difícilment trobarem en el futur unes circumstàncies que exigeixin d'una manera tan punyent la celebració d'un ple extraordinari d'aquest Parlament.

L'opinió pública no entendrà una negativa de la majoria en aquesta qüestió. La considerarà com a incomprendible, com a abusiva, com a deshonest i com a indigna. I tractaré d'explicar per què.

Perquè un ple extraordinari no és un ple en el qual nosaltres utilitzem el drama que ha viscut Catalunya com un argument de lluita política o partidista. L'extraordinari és, sí, per fer política en el sentit més elemental i més digne de l'expressió, per abordar els problemes dels nostres conciutadans i per tirar endavant les mesures que permetin paliar en el futur immediat aquests problemes i que permetin evitar que aquests problemes es tornin a repetir.

Això és fer política. Fer política de coses molt importants. Al servei no d'un partit, o d'unes sigles, sinó al servei del país i de la gent del país.

Hem viscut, efectivament, una doble catàstrofe. L'una era probablement inevitable, per bé que era pal·liable, si no s'hagués produït la segona de les catàstrofes, que ha estat el caos absolut amb el qual el dispositiu polític i orgànic de la Generalitat de Catalunya ha respost a la primera catàstrofe natural. Cinc vides humanes perdudes i un ferit greu, una multitud de masies cremades, molt bestiar mort, cinquanta mil hectàrees consumides: això és el resultat de la conjunció d'aquests dos desastres, del desastre natural i del desastre polític i orgànic de la resposta de la nostra autonomia, del nostre autogovern, en la situació creada.

Una descoordinació total, un desgavell i un desconcert absoluts, sobretot en les primeres quaranta-vuit hores, però que després s'ha anat produint encara fins al moment actual, fins avui mateix, fins ara mateix. On, per cert, el foc ha estat apagat en molt bona mesura, però encara queden incendis, i encara continua l'alerta gravíssima de la possibilitat que es tornin a reproduir amb amplitud.

Un dispositiu que no ha funcionat, un sistema que no funciona, i com que hi ha un dispositiu que no ha funcionat i hi ha un sistema que no funciona, i com que hi ha una situació d'alarma roja, que preveu la possibilitat que això es torni a reproduir durant els dies que queden del mes de juliol i durant el mes d'agost, s'ha de fer debat en el Parlament de Catalunya per tal que el conjunt de representants del poble de Catalunya adoptin les mesures que cal adoptar davant d'aquestes circumstàncies. I ara hi han coses molt urgents.

La primera d'elles és adonar-se que existeix una situació d'alarma permanent i que, per tant, davant d'aquesta situació d'alarma permanent, i davant de la constatació absoluta que el sistema que vostès havien posat en marxa, amb la seva confusió de competències, amb la seva manca d'unitat de comandament, amb la seva manca de coordinació general, s'ha mostrat com un sistema absolutament ineficaç, ara hi ha la necessitat urgent i immediata de ser substituït per mesures d'emergència que posin en marxa un dispositiu més unificat i més operatiu. Aquesta és una raó indispensable per a la celebració d'aquest ple del Parlament de Catalunya.

La segona és també molt important. Ara hi ha la memòria fresca del que ha passat; ara hi ha la possibilitat de fer l'inventari exhaustiu, pràcticament absolut, de tot el que ha suc-

ceït i de tot el que no ha succeït a cada un dels municipis afectats pels focs durant aquests darrers dies; ara hi ha la necessitat absoluta que el Consell Executiu, que el Govern de Catalunya, faci un informe, no dels discursos en una comissió permanent d'aquest Parlament, sinó un informe exhaustiu i un informe per escrit, a disposició dels parlamentaris d'aquesta cambra i a disposició de tot el poble de Catalunya.

Què és el que va passar a cada municipi afectat —què va passar a Olvan, des del moment que es va detectar el primer símptoma d'incendi fins que s'ha apagat la darrera brasa; què va passar a Casserres, a Gironella, Puig-reig; què va passar als municipis del Vallès Occidental, a Sant Quirze del Vallès, a Polinyà, a Palau de Plegamans—: l'alcalde, les persones responsables, hora a hora, haurien de fer l'inventari, la descripció detallada i exhaustiva de tot el que va succeir, perquè, només tenint aquesta descripció, nosaltres, i els responsables, tindrem la possibilitat de corregir les gravíssimes i irresponsables manques que s'han produït per part de la resposta de les conselleries afectades, i posar en marxa un dispositiu que sigui un dispositiu operatiu.

Per tant, nosaltres demanem, emparant-nos... —i no per una prouja de fer aquí un procés de responsabilitats personals i polítiques d'un conseller o d'un altre, o d'una força política o d'una altra: amb un objectiu i un nord bàsic i fonamental, que és impedir que una situació tan catastròfica com la que hem viscut es pugui tornar a repetir—, demanem la convocatòria d'aquest ple extraordinari amb uns objectius concrets —no la polèmica, sinó l'anàlisi— i sobre la base d'unes propostes molt concretes, que són les següents.

Primer: la necessitat ineludible d'un ampli, exhaustiu informe per escrit, del Govern, a través del qual es pugui saber què és el que va passar a tots i a cada un dels quaranta municipis directament afectats, i en els altres municipis menys afectats, però també afectats pel foc, des del primer moment fins al darrer moment; què ha passat conselleria per conselleria, departament per departament, i servei per servei, de la Generalitat, des del primer moment fins al darrer moment d'aquesta tràgica vicissitud; què ha passat en la mobilització, en la coordinació, en la instrumentació de l'ample, extraordinari moviment de voluntaris, d'aquest enorme capital humà de generositat que no ha estat degudament canalitzat per gent que tenia l'obligació de canalitzar i organitzar aquest enorme esforç humà, i no pas de posar anuncis a la premsa, després, per tractar de capitalitzar-ho.

Un informe exhaustiu. I una comissió d'investigació en el Parlament que l'analitzi i que cridi tots els principals afectats per tractar d'esbrinar, sobre la base d'aquest informe governamental exhaustiu, una visió generalitzada, no pas per la prouja d'exigir als uns i als altres responsabilitats, que per descomptat s'hauran de desgranar, també, en el cas que apareguin, òbviament, sinó per la prouja de corregir, per la prouja d'assumir una duríssima lliçó dels fets i tractar en conseqüència de millorar dràsticament la resposta al risc permanent que aquest país té d'incendis forestals de la magnitud i del dramatisme dels que hem viscut durant aquests darrers dies.

Senyores diputades i senyors diputats, nosaltres no hem fet declaracions mentre hi havia flames. De declaracions, se n'han produït —i, per cert, molt abundants—, en moments en què calia treballar més que no pas parlar, per part dels exponents del Govern. Algunes ens han ferit especialment.

Jo vaig passar-me, efectivament, algunes jornades visitant els llocs afectats pels incendis. Els que em coneixen saben que em caracteritzo per un determinat pudor en els meus capteniments personals. Vull dir amb això que quan jo em vaig trobar en alguna localitat on em deien que hi havia càmeres de TV3 o d'alguna altra televisió jo deia al meu automòbil, el 4x4 que vaig utilitzar en determinats moments, que tiressin endavant, perquè no tenia ganes de fer allò que en català, almenys a l'època de la meua joventut, se'n deia «fer el pipa». I jo m'he sentit molt insultat per declaracions governamentals que han acusat els dirigents de l'oposició de Catalunya d'anar-se a fer la fotografia amb una branqueta de pi per fer veure que s'apagaven els boscos.

Per tant, en aquest moment parlo amb certa..., amb una certa autoritat. Nosaltres ens hem mossegat la llengua en el moment en el qual l'objectiu i la prioritat era apagar els focs de Catalunya, però ara ha arribat el moment de parlar. I de parlar amb una certa claredat, de parlar del doble desastre que s'ha produït i de les mesures que cal tirar endavant perquè s'evitin aquests desastres en el futur. I em poden dir: «De la mateixa manera que es va cremar Beverly Hills, o algunes cases de multimilionaris de Hollywood, això ho tindrem permanentment també a Catalunya.» I és cert. Però no menys cert és que empàr-se en la fatalitat de les condicions naturals per excusar les gravíssimes mancances que s'han produït durant aquests dies és una mostra de manca de rigor i de manca d'honestedat política que clama al cel.

Avui hi ha a Catalunya una gran indignació. No contra una força política o contra una altra. Nosaltres no estem explorant aquesta via, ni explotant aquesta situació. Nosaltres estem constatant que hi ha una greu indignació a Catalunya davant del que ha aparegut com una mancança terrible per part del nostre dispositiu d'autogovern. I tenim, naturalment —i no les tenim en cartera, sinó que les hem manifestat en aquest Parlament al llarg de molt de temps—, idees i propostes concretes, que han estat a vegades desqualificades olímpicament per gent que deia: «Nosaltres sí que hi entenem, d'aquestes coses, i no pas els aficionats de l'oposició.» Nosaltres hem presentat en aquesta cambra, en multitud d'ocasions, proposicions de llei, demandes d'ampliació de pressupostos, proposicions no de llei; algunes d'elles que, avui, amb la visió retrospectiva de les coses, apareixen en tota la seva profunda serietat. Em refereixo, en particular, a una proposició no de llei per tal de tirar endavant, en un curs de temps de sis mesos, una investigació sobre les inspeccions realitzades als titulars d'instal·lacions del servei públic de producció, transformació, transport i distribució d'energia elèctrica en els darrers tres anys, i per a elaborar un pla de millores de les instal·lacions, per rectificar i modificar allò que ha aparegut com una de les causes bàsiques de la

proliferació d'incendis durant aquesta setmana tràgica que ha viscut Catalunya.

Senyores i senyors de la majoria, senyora i senyor del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, repassin-se els papers, mirin el que el Grup Socialista i altres grups d'aquesta cambra, amb la millor intenció de servei al país i de responsabilitat i de cultura de govern, han presentat al llarg dels darrers anys en aquest Parlament per millorar el dispositiu de prevenció i extinció d'incendis, i adoptin les mesures urgents que cal adoptar en aquest moment. Un ple extraordinari del Parlament seria la millor oportunitat per fer palès que hi ha una voluntat clara de rectificació. La desqualificació de la nostra demanda i de la nostra actitud dient que són actituds marcades per interessos partidistes seria la millor demostració de ceguesa i d'obtusitat. Nosaltres volem que aquest problema sigui resolt; nosaltres volem, eventualment, que a mitjà termini vostès es puguin posar, si volen, les medalles de la solució d'aquest problema, però aquest problema s'ha de resoldre, i aquest problema no es pot, en aquest moment, evacuar en aquest Parlament amb una sessió d'aquesta Diputació Permanent: ha de ser debatut, per l'honor del país, per la dignitat i el respecte als ciutadans i ciutadanes d'aquest país, en un ple extraordinari, que no tindrà un motiu més urgent i més important *mai*, en el futur, per convocar-se. La no-convocatòria d'aquest ple extraordinari seria una taca per al prestigi d'aquesta institució, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Correspon ara al Grup Parlamentari de Convergència i Unió fixar la seva posició.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats membres de la Diputació Permanent, senyores i senyors diputats que ens acompanyen, passo a posicionar el Grup de Convergència i Unió en relació amb un escrit signat per tota una sèrie de grups parlamentaris en relació amb els incendis forestals, escrit que també ha estat acompanyat d'un altre escrit formulat pel representant del Grup Mixt, senyor Reguant.

El senyor Clotas, en una intervenció seva en un punt de l'ordre del dia anterior, ha fet la petita glossa dialèctica de dir: «I espero que el senyor Escudé, que va dient que no hi ha urgència, aquest argument, no l'utilitzi en l'últim punt de l'ordre del dia, sobre els incendis forestals.» Evidentment, senyor Clotas, això, ni jo ni ningú pot utilitzar aquest argument, que no hi ha urgència; hi estem totalment d'acord. Al revés, senyor Clotas, senyores i senyors diputats, aquest tema no és urgent: és urgentíssim. Per això, quan diversos grups, dilluns de la setmana passada, quan tot just començaven aquests grans i paorosos incendis, plantejaven, i alguns d'ells van tenir la gentilesa de demanar la col·laboració del nostre Grup a plantejar una iniciativa parlamentària, jo, a tots ells, a tots els que a mi em van parlar, els vaig proposar, precisament, amb raó d'urgència la utilització del mecanisme de la Diputació Permanent; mecanisme que voldria recordar —almenys a algun grup que no existia en aquella època— que és el mecanisme que es va utilitzar davant d'una

situació similar, quan hi van haver els grans incendis forestals al massís del Garraf, l'any 1982.

Hem escoltat atentament el que han dit els altres grups, i jo crec que hauria de trencar una llança –potser sembla una mica insòlit, però hauria de trencar una llança– en favor de la Diputació Permanent, perquè, senyores i senyors diputats, vostès saben que la història de la democràcia parlamentària passa històricament, al llarg dels segles, per la freqüència, l'extensió de les reunions dels parlaments. Els parlaments van començar a reunir-se un cop l'any per aprovar el pressupost i prou; després es reunien sovint, cada vegada més sovint, i, entre etapa parlamentària i etapa parlamentària, a tot arreu del món es va crear la figura de la Diputació Permanent. Jo voldria recordar que –per no anar més lluny– la Generalitat de Catalunya prové de la Diputació del General, que existia quan no es podia reunir el Parlament, les Corts Catalanes, perquè no existia període de sessions. La Diputació Permanent –ja no parlaré d'altres llocs, parlem de casa nostra–, si vostès veuen, si vostès miren el Reglament, veuran que és l'òrgan màxim del Parlament entre període de sessió i període de sessió i entre legislatura i legislatura, quan el Parlament està dissolt. La Diputació Permanent actua en casos, només, d'urgència, en casos d'emergència. Si vostès repassen les competències que té la Diputació Permanent, veuran que fins i tot té facultats que no té el Ple: la Diputació Permanent podríem aprovar, a petició del Govern, sobre la marxa, podríem dir, pressupostos extraordinaris, crèdits extraordinaris, suplementos de crèdits; hem de vetllar per la inviolabilitat parlamentària, hem de controlar la legislació delegada, etcètera. Per tant, que quedi clar que, avui per avui, entre períodes de sessions, l'òrgan màxim, absolut, que concentra els poders de la cambra som nosaltres, tots nosaltres: la Diputació Permanent. Per tant, nosaltres entenem que és el més apropiat que podríem fer –com vam fer l'any 82–, reunir la Diputació Permanent.

Els companys de la Junta de Portaveus saben, perquè ho vam debatre divendres, que el nostre Grup podria haver paralitzat aquesta reunió per motius reglamentaris –només recordaria l'article 56.2 *in fine*–, i no ho vam fer. I no ho vam fer perquè estem convençuts, tant –no diré més, però tant– com el que més vehementment de vostès s'ha expressat, que cal que al més aviat possible, avui, el Govern doni explicacions davant dels legítims representants del poble –que en aquests moments som la Diputació Permanent– de tot el que ha fet o ha deixat de fer, de tot el que pensa fer o no pensa fer.

Afortunadament, aquesta data d'avui coincideix, per raons de modificació de calendari –en funció, evidentment, de les necessitats d'atendre i abastar el drama que hi ha hagut a moltes comarques de casa nostra–, amb una reunió del Consell Executiu, del Govern de la Generalitat, a la qual han assistit els consellers d'Agricultura i de Governació, i que, per tant, són els que, de forma immediata, poden informar la cambra de quins són els propòsits de capteniment del Govern, i se sotmetran, lògicament, a totes les preguntes, a les crítiques, a les insinuacions, a les propostes –el senyor Co-

lom n'ha fet un llarg reguitzell, de propostes– que calgui. Per tant, entenem que si alguna cosa havíem de fer en aquestes circumstàncies tràgiques és, precisament, el que hem fet: reunir la Diputació Permanent. Per tant, que no es digui..., que no es menysvalori la Diputació Permanent.

Per acabar només aquest punt, només em sembla que passant la vista pels membres de la Diputació Permanent –sense, evidentment, afany de menystenir ningú dels altres companys nostres, diputats i diputades del Parlament de Catalunya– es pot veure quina és la importància de la Diputació Permanent, perquè hi estan representats –fora del nostre Grup, per raons òbvies, perquè el Reglament prohibeix que els membres del Govern siguin membres de la Diputació Permanent–, està representada per la plana major de tots els grups polítics, parlamentaris, presents a la cambra.

Per tant, doncs, la nostra posició és esperar i, en la mesura del necessari, demanar als consellers del Govern de la Generalitat aquí presents –que, d'acord amb la norma supletòria del 22 de juliol de 1982, tenen dret a intervenir però no a votar– que ens expliquin el que creguin que és convenient, que responguin sense mesura, sense limitació, tot allò que els grups parlamentaris vulguem preguntar.

I anunciar, per acabar, senyor president, que un cop fetes aquestes intervencions i aquest debat el nostre Grup, arribat el cas que els altres grups volguessin posar a votació la proposta de fer un ple extraordinari, el nostre Grup, aleshores, en funció de si haurà quedat satisfet o no de la intervenció, de les explicacions del Govern, donarà el nostre vot positiu o negatiu a aquesta proposta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Té la paraula la consellera de Governació, senyora Eugènia Cuenca.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ (M. Eugènia Cuenca i Valero): Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo no entraré, evidentment, en alegacions que corresponen només als grups parlamentaris, però sí que, en nom del Govern, compareixem, el conseller d'Agricultura i jo mateixa, per informar dels incendis d'aquests dies, que han assolat algunes comarques de Catalunya i que han estat un desastre per a tot el país.

Senyor Obiols, pretenc fer aquest informe inicial que vostè demanava, amb el benentès que és un informe d'urgència, quan encara –com vostè també ha reconegut– no es tenen totes les dades recollides, exhaustives, serenes també, reflexionades i escrites, del que ha passat en cadascun dels municipis. Serà, en tot cas, més endavant, i quan disposem d'aquesta informació, que es podrà completar, doncs, l'informe d'aquests dies, però, en tot cas, avui faré aquesta anàlisi, aquest informe d'urgència d'uns tres dies després d'extingits els incendis i, com vostè deia, encara en situació d'alerta.

Però prèviament, i donat que voldria respondre totes les preguntes que les senyores i els senyors diputats vulguin formular, voldria fer un preliminar, que seria l'explicació del meu viatge oficial a Berlín, que va donar, doncs, també

lloc a tots els invents i totes les especulacions que hi van haver, i tinc interès que coneguim el que havia anat a fer a Berlín i que, efectivament, no vaig poder realitzar –només quant al primer dia. M'havia anat a entrevistar amb el ministre d'Interior del *land* de Berlín, senyor Dieter Heckelmann; també, evidentment, a la cambra de diputats, amb la senyora Hanna-Renate Laurien. Hi havia també tot un dia, dia i mig de sessió de treball, amb el secretari d'Estat d'Administració del Ministeri de l'Interior, amb el director general d'Incendis, senyor Armin Jäger; també amb el director general, el senyor Bakker, sobre protecció i mesures en casos de catàstrofes a Alemanya, intercanvi d'experiències, visitar la central de bombers a Alemanya i com es comportaven, sobretot, i no tant només des del punt de vista d'incendis, sinó com un cas molt més ampli, que, a més, ens constava que en aquest *land* ho tenien ben resolt, com era tot el tema de catàstrofes a Alemanya, per més o menys aprendre tot allò que poguéssim incorporar. I, finalment, hi havia una visita a la central..., Technisches Hilfswerk, que és el cas de la central competent en cas de catàstrofes.

Això va ser el motiu de la meua visita a Berlín. Vaig tenir coneixement..., perquè, evidentment, quan els incendis..., quan es va declarar l'alerta a nivell 2 era un quart de cinc de la tarda i jo era de visites, no me'n vaig assabentar fins a les set, i el Consolat em va facilitar la sortida de Berlín en el primer avió que va poder ser possible. Sé que en alguns diaris ha sortit que hi havia un avió que arribava a les deu de la nit, i els haig de dir que aquest avió era un avió amb escala a Frankfurt, i un altre avió amb escala no recordo si a París o a..., que sortien de Berlín un a les sis i deu de la tarda i un altre a dos quarts de sis. Per tant, de cap manera podia haver tingut ocasió de poder tornar abans de l'hora que vaig tornar i que tots vostès ja coneixen.

Doncs, explicats els motius, el motiu de la visita i quan em vaig incorporar, m'agradaria fer una relació, que, evidentment, ha de ser llarga, perquè voldria fer la relació dels fets, com s'ha comportat l'organització, una valoració global, unes conclusions i també, doncs, les mesures que avui mateix el Consell de Govern ha aprovat, el Consell Executiu, i d'altres que crec que en el futur es podrien emprendre. Evidentment, oberts –segur– a qualsevol proposta que em puguin formular, però de la mateixa manera que jo avui faig un informe, diguem-ne, d'urgència, m'agradaria que fins i tot les propostes que els senyors diputats avui han formulat fossin estudiades, fossin reflexionades, fossin valorades i les poguéssim tornar a comentar.

Començaré, doncs, amb el primer punt que deia, la relació dels fets. Evidentment, com deia fa un moment, a un quart de cinc del dia 4 de juliol el Gabinet d'Informació del Comitè de Direcció d'Emergència, d'acord amb allò –tots aquests organismes– previst a l'Infocat, que és el pla d'emergències –d'incendis forestals, però també d'emergències, que no és el mateix–, preveu emetre un comunicat en el qual, donant compte que «atesa la proliferació d'incendis forestals a comarques de Barcelona, i vista l'evolució dels sinistres, el Departament de Governació, a través del delegat

territorial del Govern, ha decretat l'activació del Pla d'incendis forestals a Catalunya de nivell de gravetat 2». En aquell moment, i malgrat la meua absència, havia delegat les funcions del Departament de Governació en el conseller Guitart, de Cultura –i així havia estat publicat al *Diari Oficial*–, que des del primer moment es va fer càrrec de la direcció delegant en el delegat territorial de la Generalitat, que és el que ha intervingut ja, com coneixen, doncs, en altres simulacres, fins i tot plans reals d'emergència, com ha estat el recent en el port de Barcelona.

Per tant, Déu ens en guardi que pel fet que un conseller no hi sigui no s'organitzés i no es reciclés l'organització; voldria dir que no existiria tal organització, que no estaria ni tan sols dissenyada. Per tant, això, realment, segur que hauria volgut ser aquí i que les hores que vaig passar fins que vaig tornar vaig patir tant –admetin-ho– com vostès.

El cas és que, a un quart de cinc de la tarda, voldria relacionar els incendis, que es trobaven localitzats als cingles de Bertí, afectant els termes de Bigues i Riells, l'Ametlla, Montmany-Figaró, Sant Feliu de Codines, Sant Quirze Safaja –entre d'altres, per citar els més coneguts, i els més importants quant a extensió–; un altre a Sant Quirze del Vallès; un altre a Collbató, Monistrol, afectant la muntanya de Montserrat; Sant Mateu de Bages, Fonollosa; Gargallà i Montmajor; Palau de Plegamans; Gelida; la Salut, entre Sabadell i Polinyà; Avià, Gironella i Berga, i Canyelles, al qual es va afegir l'explosió per pirotècnia.

En aquest moment, quan estic relatant els incendis, tots els efectius de la brigada de Barcelona dels Bombers de la Generalitat varen començar a treballar en aquests diferents incendis, de manera terrestre i amb els mitjans aeris. El comunicat que es va lliurar informava que la brigada de Barcelona estava essent reforçada amb efectius d'altres brigades, amb agents de medi rural i Protecció Civil, a més de voluntaris. També els cossos de seguretat –policies locals, Mossos d'Esquadra, Guàrdia Civil, i més tard Policia Nacional– es van mobilitzar simultàniament per efectuar evacuacions, desallotjaments i controlar els accessos.

Al control central de bombers de Bellaterra es va instal·lar la Direcció d'Emergència. S'hi van desplaçar immediatament el senyor Joan Raventós, delegat de Barcelona, el director general de Prevenció d'Incendis, senyor Bernis, i el gerent de Protecció Civil, senyor Thió. La direcció de Bombers va fer una crida urgent als bombers lliures de servei, professionals i voluntaris, per tal d'incorporar-se als seus parcs, i així mateix a les agrupacions de voluntaris que volguessin participar en l'extinció, perquè es possessin a les ordres del cap local d'extinció. D'aquesta manera, començava –hi insistim, relatant els primers minuts– l'emergència que motiva aquesta compareixença del Govern davant la Diputació Permanent.

Reitero que en l'absència meua va ser el conseller Guitart, que es feia càrrec del despatx de Governació, el que es va incorporar a la Direcció de l'Emergència, i immediatament va delegar en el delegat territorial de Barcelona. La comunicació oficial d'aquest fet, que s'havia constituït el

Comitè d'Emergència, va ser a les divuit hores del mateix dia 4; per tant, jo crec que hem de reconèixer que buit de direcció política, malgrat la meua absència, no va haver-n'hi en cap moment. També s'hi va incorporar posteriorment el conseller Subirà, que substituïa el conseller d'Agricultura, que també estava de viatge i que va tornar tan aviat com va poder.

Progressivament, després d'aquestes primeres incorporacions al Comitè d'Emergències, de Direcció, es van incorporar la resta dels membres del Comitè, un representant de la Delegació del Govern, un representant de la Delegació del Govern Civil, els serveis sanitaris, els agents..., el representant de Medi Natural..., en fi, tots els que componen, d'acord amb la composició que assenyala l'Infocat, el Centre d'Emergències, en aquests casos d'activar el nivell 2.

A les quatre de la matinada, un altre comunicat donava compte que alguns focs estaven dominats –després no va ser, realment, així; millor dit, es van tornar a revifar–: Sant Quirze del Vallès, Castellbisbal, Sentmenat, mentre altres fronts progressaven, com Santa Eugènia de Congost, Sant Mateu de Bages, Monistrol, Vacarisses, etcètera. En aquell moment, hi havia treballant 121 vehicles operatius de bombers i uns cent quaranta vehicles de les ADF i del Departament d'Agricultura. Aquella mateixa nit ja es van instal·lar els centres de comandament a Berga, Manresa i Figaró.

Senyor Colom, vostè, quan feia la seva exposició, que li agraeixo tots els termes de col·laboració, i també de crítica, deia: «Se'ns va dir...» Qui li ho va dir? Perquè quan vostè va trucar a Bellaterra, que estan registrades les trucades, li van dir: «El Centre no s'instal·la on vostè deia, sinó a Berga.» Per tant, qui li ho va dir? Diu: «Se'ns va dir.» Qui li ho va dir? Vostè s'havia de posar en contacte amb el Comitè de Direcció d'Emergència a Bellaterra, que segur que no li va donar la informació que vostè deia. No es va pensar a instal·lar el Centre a Gironella, i quan vostè va trucar –perquè queda tot enregistrat en cintes, quan és el cas d'una emergència–, se li va dir que no s'instal·lava a Gironella, sinó que s'instal·lava a Berga. I això eren les quatre de la matinada, i sap vostè que l'incendi al Berguedà va començar més tard que els altres incendis que en primer lloc he citat. Voldria, simplement, doncs, dir-li això, perquè..., puntualitzant, doncs, crec que hem de puntualitzar el fonamental.

Deia, doncs, que a la nit s'havien instal·lat els centres de comandament avançat de Berga, Manresa i Figaró, i a més un centre mòbil a Súria, perquè havien quedat incomunicats, i es va enviar una unitat mòbil de Protecció Civil de la Generalitat. En aquest mateix comunicat s'informava de la mort de cinc persones i de deu ferits de consideració diversa.

A partir de les set hores del dia 5, tornen a volar els helicòpters bombarders, els tres de comandament i reconeixement..., els vuit helicòpters bombarders, els tres de coneixement i reconeixement, un hidroavió i el DC-6, que és l'avió que, com saben, compartim amb la Comunitat Valenciana, precisament per fer..., i en previsió –que no ha estat així– dels focs d'aquest estiu.

El comunicat del dia 5 a les dotze ja informava de deu mil hectàrees cremades i de l'activitat intensa del foc a Sant Miquel del Fai, Sant Mateu del Bages, Súria. La resta d'incendis, la resta que no són aquesta relació que dic, es consideraven controlats o extingits.

Tinc les dades –i això s'incorporarà a l'informe– que del dia 30 al dia 9 es van produir a Barcelona 904..., a les comarques de Catalunya, 904 incendis. Quan jo dic «la resta d'incendis estaven controlats i apagats», no m'estic referint a aquests incendis grossos pels quals estem units, però sí que he de referir que hi va haver 904 incendis i mil i escaig sortides de bombers. Per tant, hem de donar la relació de tot el que aquells dies va passar.

A les set de la tarda es comunicava la incorporació meua a la Direcció de l'Emergència –jo havia arribat a Barcelona a tres quarts de quatre de la tarda, per assistir immediatament, doncs, a l'enterrament de les tres víctimes de l'incendi de Collbató.

La matinada del dia 6, voldria dir que hi han hagut moments –ara puc començar a parlar del dia 6– en els quals vaig estar pensant proposar al president de la Generalitat que proposés al ministre de l'Interior la declaració de l'incendi com a catàstrofe d'interès nacional i, per tant, de nivell 3. Creguin..., creguin que hauria estat molt senzill, si això hagués donat algun resultat, però finalment vaig valorar que l'única cosa que hauríem fet és traspasar el comandament de la consellera de Governació al ministre de l'Interior, perquè a l'Administració de l'Estat no hi havia més mitjans per prestar enlloc –ni tan sols hem tingut els mitjans que hauria requerit un incendi del nivell 2: hem passat amb els recursos assignats per als incendis de campanya d'estiu, de cap manera per als incendis de nivell 2. I no ho vaig fer. I hauria estat, segurament, doncs, mirin, allò que es diu ordinàriament, doncs, «pilotes fora» i compartim, compartim, aquesta indefinició de competències.

No ho vaig fer, però en aquest Parlament ho vull dir: no hauria servit absolutament per a res, absolutament per a res, perquè l'Administració de l'Estat no disposava ni d'un hidroavió, ni de cap mitjà més per enviar. I vam seguir amb el nivell 2, i potser sí... I en canvi ha estat pitjor, perquè quan l'Estat declara el nivell 3, el que fa, si cal, és requisar els mitjans que tenim aquí i enviar-los a altres llocs. Per tant, com que no n'hi havia més i el resultat era igual, no vaig voler traspasar la responsabilitat a un altre lloc, que no la podien exercir més bé, perquè no tenien mitjans per exercir-la d'una altra manera que la que s'estava exercint aquí. A això m'estic referint, quant a mitjans.

El dia 6... I també voldria fer una altra referència, perquè..., per ajudar a entendre els..., no faré excuses, que no les donaré de cap manera, però sí per donar a entendre, doncs, la situació que ens hem trobat. Els mitjans assignats a Catalunya del 15 de juny al 15 de setembre, el dia 5 –i sense poder-ho fer– ICONA els va destinar a Terol, i ens vam quedar sense tres bombarders per poder sobrevolar els extensíssims incendis a Catalunya. I, mentre tot això passava, la consellera de Governació i el Comitè d'Emergència, el que fèiem era cloure els punys i seguir treballant.

A les divuit hores del dia 6, el foc a les comarques de Berguedà i Bages obliga a concentrar el major nombre de dotacions de bombers i mitjans aeris: quatre helicòpters bombarders, tres de comandaments, quatre hidroavions, cinquanta-un vehicles de terra. La resta d'incendis, aquests a què em refereixo que no són d'aquestes extensions, han estat extingits definitivament o controlats. Això és així cada dia.

A partir d'aquest moment —estem al dia 6; el dia 5 ja dic que no vam disposar ni dels mitjans ordinaris d'aviació—, l'incendi del Berguedà-Bages queda controlat pel que fa al seu perímetre, llevat de la zona d'Olvan, però segueix actiu als termes de Viver, Navàs, el Mujal i Sant Cugat del Racó. Mentre, es controlen els altres incendis nous —Sitges, Ripoll, Montcada—, i a la resta es fa aquella operació que es diu «de refrescament», de tota la resta.

Per evitar una ocupació de les vies de comunicació i poder circular amb més agilitat es suspenen tots els ral·lis que hi havia previstos i reunions esportives automobilístiques previstes per als caps de setmana.

A les vint-i-una hores del dia 6, s'informa que el número d'hectàrees cremades..., Medi Natural informa que és de 21.700 hectàrees, de les quals 12.000 són de superfície rural. Després, la situació passa per vicissituds diverses, fins i tot amb revifalles, en molts casos.

I hi ha també nous focus en punts diversos de la geografia catalana, que són també dominats en poc temps. A aquests, ja no m'hi refereixo, ho torno a repetir, perquè és habitual, de la mateixa manera que ahir es va extingir, es va apagar i es va extingir, un incendi que també podia haver estat d'unes..., amb temor per l'extensió..., per la virulència amb què es va encendre, que va ser el de Vacarisses.

El dia 7, a la una, a les tretze hores, l'incendi de Berguedà-Bages seguia actiu, evacuat el triangle de Navàs, Viver i Serrateix, el Mujal i zona a l'oest de Serrateix. A més, es declarava un incendi a Colera, que va cremar dues-centes hectàrees i que també va estar apagat el mateix dia.

El comunicat de les setze hores del dia 8 dona compte de la reunió que celebrà el Comitè d'Emergència a la seu del control central, en la qual es valora la situació i es considera que els diferents focs es troben ja delimitats, perimetralment controlats. Tanmateix, tots els efectius d'extinció, d'ordre..., sanitaris i de suport continuen mobilitzats, entre altres raons perquè si rebaixàvem el nivell no podríem seguir amb els mateixos nivells, amb els mateixos recursos assignats pel Comitè per a l'extinció definitiva.

Finalment, a les onze del dia 11 es decreta la desactivació del nivell de gravetat 2, després que estan controlats, apagats i extingits tots els focs.

No obstant això, saben que es mantenen dotacions de bombers, amb camions i també amb helicòpters bombarders, per vigilar per si sortís alguna revifada petita i procedir a l'extinció immediata. I, per tant, doncs, és aquesta la previsió del Comitè d'Emergència.

Les àrees, ja les coneixen; en tot cas, més precisament les donarà el conseller d'Agricultura.

Haig de dir, després de fer aquesta relació dels fets, que lamentem, com tots vostès, la mort dels cinc conciutadans, també dels ferits, que encara alguns d'ells estan hospitalitzats. I creiem, senyor Vidal-Quadras, que només els seus comentaris sobre la manca de sensibilitat de la consellera poden venir d'intransigències ancestrals, però no de la realitat. Està molt acostumat, vostè, doncs, a insultar constantment, i de vegades a maltractar, i cregui'm que en aquest cas em sembla que no ho podia vostè fer, perquè hem donat les suficients explicacions de quin era el motiu del viatge oficial, i el que vostè no pot estar dient —no per mi, sinó per la gent que està..., que ha perdut vides humanes i que ha perdut familiars i que està lluitant contra el foc— és que la consellera de Governació és insensible i somriu davant de les càmeres.

En segon lloc, voldria parlar del comportament de l'organització. Què ha fet aquest Comitè d'Emergències? Evidentment, dirigir políticament i tècnicament les operacions d'extinció, però dirigir també políticament i tècnicament el que el senyor Colom, que em sembla que ho ha separat molt conscienciosament, n'ha dit «l'emergència». Són dues coses molt diferents.

Quan hi ha un incendi no cal crear un comitè d'emergències; quan sí és quan hi ha una emergència, una catàstrofe, és quan cal crear el Comitè d'Emergències, i no solament és l'extinció del foc, sinó moltes altres coses, que és el que va estar fent el Comitè d'Emergències, el Comitè de Direcció. Algunes d'elles les relacionaré: rebre informació immediata a través dels agents forestals i dels comandaments dels bombers de l'estat de cada focus i front de foc, tant dels que configuren les àrees d'actuació inicials com els nous que es van anar produint, que ja els he dit que aquests dies van arribar a 904; adoptar les decisions estratègiques relatives a l'emergència, lluita contra el foc i protecció de la població —després ho matisaré—; mobilitzar els recursos dels bombers professionals i voluntaris, ADF, agents forestals assignats a la campanya d'estiu, grups d'intervenció a través del centre de control de bombers; mobilitzar els recursos de les distintes forces de seguretat... Aquí segurament sí que té raó el senyor Colom quan diu: «més conjuntament, amb un comandament únic», perquè evidentment el comandament de les forces de seguretat no corresponia en aquest cas..., o no va funcionar, en aquest cas, el comandament únic. Haig de reconèixer, malgrat que li dic això —que no s'interpreti malament—, que la Guàrdia Civil, la Policia Nacional, els Mossos d'Esquadra, els policies locals, van tenir una actuació molt eficaç.

Però mobilitzar, deia, els recursos de les distintes forces de seguretat, en especial per realitzar i protegir l'evacuació de persones a llocs segurs. Mobilitzar, a través de la Gerència de Protecció Civil, mitjans addicionals —tot el que es diu grups de suport logístic, cisternes, reforços de bombers i altres mitjans de Barcelona, mitjans d'Icona, mitjans de la seguretat civil francesa i d'altres.

I en aquest sentit em sembla que era el senyor Saura que deia que un altre dia parlarem de protecció civil. Jo pretenia

iniciar avui, a l'informe, per parlar de protecció civil, i els haig de dir que el tema de protecció civil a l'Estat espanyol –i a Catalunya, per tant... Perquè des de l'any 85, que es va aprovar la Llei de protecció civil, que pràcticament i exclusivament només donava competències en protecció civil –no en extinció– als municipis i a l'Estat, i que el Govern basc va impugnar i es va produir una sentència l'any 90... Dic això no per parlar de competències, sinó perquè sapiguem que fins a l'any 92 no hi va haver una directriu bàsica de l'Estat per tal que la resta d'administracions poguessin començar a fer les seves, i fins a l'any 94 no hi va haver l'adaptació bàsica de l'Estat per al cas dels incendis forestals.

Jo crec que això és important que ho sapiguem, però no per excuses, sinó perquè hem de saber i hem de conèixer que la protecció civil, a Catalunya, als ajuntaments i a l'Estat, està encara per fer. S'està fent en els papers, però està encara per fer. I avanço ja que una de les fallades importants d'aquesta emergència ha estat exactament la protecció civil, el que en direm la protecció civil en els diferents nivells. No ha estat encara encaixat el funcionament de protecció civil de les administracions locals amb la protecció civil de la Generalitat, ni tampoc amb la de l'Estat. I això, que existeix per a la Generalitat en el paper i alguns ajuntaments ho van fent a poc a poc, crec que s'ha de dir: ha funcionat sobretot això, perquè el que va passar sobretot als municipis no va ser tant el tema d'extinció com de coordinació de la mobilització tan immensa i solidària de la gent que no es va poder canalitzar, perquè segurament no teníem, per entendre'ns, i perquè vostès ho visualitzin, l'Infocat, que és el Pla d'incendis forestals, arrencat a cada municipi, que crec que és bo, encara que només el Pla per si mateix no és suficient.

Continuo, doncs, amb les funcions que dic que feia el Comitè de Direcció, que va fer: decidir la implantació dels centres de comandament, com ho va fer –com hem parlat abans–; mobilitzar i assignar els recursos del grup sanitari –hi van haver dues unitats de tractament intensiu, de vigilància intensiva, i després un equip mòbil–; acceptar i assignar recursos via centres de comandament avançat, cosa que no és gens fàcil, perquè... –després ja ho explicaré–; assegurar les relacions institucionals, cosa no gens fàcil tampoc, i canalitzar consultes de les autoritats locals als representants; assegurar les relacions amb els mitjans de comunicació –es van fer tres-centes consultes dels mitjans de comunicació–; rebre i analitzar els comunicats meteorològics, precisament per definir l'estratègia amb què s'havia d'escometre el foc, a la tarda o al matí següent... Les funcions de cadascun d'aquests grups que estic citant estan plenament descrites a l'Infocat, que és el Pla d'incendis forestals de la Generalitat.

Voldria també dir com ha treballat aquest Comitè. Aquest Comitè, per a la seva acció, s'ha recolzat en la xarxa de centres operatius o de suport integrat, que està també definit a l'Infocat, especialment el Centre de Control d'Emergències de la Generalitat, el Cecat, per al suport de base de dades, tècnic i de gestió; els centres de coordinació operativa dels governs civils; el centre operatiu del servei d'agents

rurals; centres de comandament avançat, els que deia del Figaró, Berga i Manresa, aquests dos darrers precisament aprofitant el que se'n diu el Cecopal, que és un centre coordinador, també per a emergències, que tenen aquests municipis que ja han elaborat el seu pla municipal d'emergències–; centre –també– de control dels Mossos; centres de control de trànsit de Barcelona; centres meteorològics; delegacions del Govern de l'Estat; delegacions territorials de la Generalitat; FECSA; Enher; Telefònica; Direcció General d'Acció Cívica; Prefectura de la Zona de Defensa Sud Estat Major Zonal, de la Seguretat Civil francesa; centre de control municipal de Manresa; centre de control municipal de Berga; Secretaria General de la Joventut.

Abans deia que en els primers moments de l'incendi de Sùria es va destrossar la unitat mòbil que va restablir les comunicacions a Sùria via satèl·lit durant els dies 4 i 5. Posteriorment, aquesta mateixa unitat mòbil va prestar servei els dies 6 i 7 a Manresa, col·laborant amb el centre de comandament avançat, i el dia 8 a Serrateix.

Totes les informacions que arribaven al Comitè de Direcció eren sistematitzades i formalitzades, evidentment, via transferència i suports visuals que tenim per facilitar el seguiment de l'emergència com a ajut en la presa de decisions.

Ara voldria dir com ha funcionat aquesta organització. Quan jo sentia parlar algun dels diputats, em sembla que no ens hem situat –s'ha de dir– en el punt de partida, que és el punt de partida que imposa un imperatiu categòric que ve de fora, que no és creat, que no és simulacre, i a partir d'aquí, d'aquesta, diguem-ne, desorganització que ve imposada sempre quan hi ha una catàstrofe –també a Alemanya, que ho tenen mil·limetrat–, comença l'organització, l'encaix del que ha de ser després l'ordre amb el qual s'ha de procurar que s'arribi a l'extinció del foc.

Teníem un document que ens va ajudar efectivament molt –encara no havia estat aprovat, es va aprovar el dia 7, però ens va ajudar molt, perquè el vam utilitzar– i que ens va permetre tornar de forma progressiva a la normalitat de l'organització que s'ha de produir després d'un fet de desorganització degut –com deia abans– a un imperatiu de fora, que no és programat. I això passa sempre, a tots els països, i la gent tècnica en emergències ho explica, i a més n'hi diu «caos», i jo n'hi dic «desorganització», però els tècnics en diuen «caos». I quan jo era a Berlín m'explicaven això: sempre hi ha un caos que després s'ha d'anar organitzant, i això és perquè hi ha una catàstrofe inesperada, i això és perquè no es pot predir, i perquè quan es diu «catàstrofe» té unes dimensions incontrolables.

La recuperació de la normalitat és un procés de gran complexitat al mig de situacions molt conflictives que només es poden anar controlant imposant gradualment, a poc a poc, amb molta serenitat i reflexió, un esquema d'ordre. Aquesta recuperació només es pot portar a terme des d'un centre que vagi rebent el màxim d'informació possible i pugui valorar l'emergència en el seu conjunt, cosa que saben vostès que no es produeix ni en el punt del foc ni a cada municipi. Com més informació es rebi i més contrastada sigui,

segur que les decisions sobre el conjunt seran millors i es podrà prendre, en tot cas, una decisió en relació amb el conjunt.

Només a l'àrea del Berguedà, a les vint-i-quatre hores, ja afectava 15.000 hectàrees. Des d'un punt concret d'aquesta superfície del Berguedà —on van estar molts dels senyors diputats, als quals agraeixo, als que l'han tingut, un veritable interès a preocupar-se i a ajudar—, des d'un punt concret del Berguedà, o de qualsevol altra comarca, és impossible apreciar i valorar el que passava en el seu conjunt.

Allà on no hi poden actuar els bombers, en primera instància algunes autoritats locals van assumir la direcció de les actuacions. Als municipis i a les urbanitzacions amb pla d'emergència propi, encara que fos només un esquema senzill d'actuació, els resultats han estat millors: difícils i greus per a l'extinció, però han estat millors, perquè aquest desconcert generalitzat no va ser tan palès. M'estic referint als casos de Manresa i de Berga, per exemple, que alguns dels senyors diputats han estat allà i segur que d'allà no poden dir que hi ha hagut desorganització, més que la pròpia del moment fins que s'encaixa el que és el caos o aquesta desorganització produïda per un fet que no es preveu.

En les primeres fases d'aquestes emergències ens trobem davant d'una gran simultaneïtat de focs amb un gran impacte inicial. És aquest el moment més perillós, perquè es poden dispersar els mitjans, no es pot ni tan sols arribar a tot arreu ni tampoc es poden dispersar els efectius i els recursos disponibles. Això hauria estat un error gravíssim i avui segurament estaríem parlant de moltes més hectàrees malmeses. Després d'un temps es té una visió de conjunt, s'estableix, d'acord amb els mitjans cartogràfics, el que és la direcció del foc des de l'aire, una àmplia visió de conjunt, i això és el que va fer el Comitè d'Emergències.

Les raons per distribuir els mitjans d'un cantó a l'altre, d'un lloc a un altre, poden ser en interès, en atenció a l'especial virulència, a la protecció de persones i béns, perquè amenaça urbanitzacions, poblats o grans masses boscoses.

Les feines on es dona un major contacte amb el foc i amb treballs d'extinció es donen en les condicions més difícils, és allà on actuen els bombers, en operacions de terra i aire, en coordinació amb les ADF, els agents forestals i tots aquells que són coneixedors en detall del terreny.

I en aquest sentit els voldria assenyalar, perquè entenguin també per què quan els ajuntaments diuen sovint «no hem vist un bomber»..., els vull explicar les línies estratègiques de les actuacions, de les estratègies programades i assolides, les més importants, que a més coincideixen amb els resultats finals de l'operació, i que aquestes han sigut: evitar que el foc progressés cap al parc natural del Montseny des del Figaró; defensa, al sud de Sant Miquel del Fai, de les urbanitzacions de Bigues i Riells; defensa de les urbanitzacions de Sant Quirze del Vallès; protecció de Cardona i l'accés al Solsonès pel Cardener, des del front de Valldeperes i serra de Navel; accés al Solsonès per la serra de Pinós, des de la serra de Castelltallat; accés al Solsonès per la zona de Montmajor i Navès; protecció dels municipis de Súria, Na-

vàs i Puig-reig; evitar que el foc saltés la carretera 1411, entre Navàs i Puig-reig; defensa dels sectors de Viver i Serrateix, i defensa també de l'amenaça que passés al Ripollès i als rasos de Peguera.

La zona del Berguedà mereix un comentari a part, des d'aquesta relació de visió d'estratègies que van fer els bombers. Suposo que després de llegides poden entendre perquè els bombers quan eren cridats des d'un municipi no hi eren i no responien a una trucada de l'alcalde: estaven en unes línies diferents, atacant el foc al bosc per evitar que passés a altres zones de molt més perill —no en tots els casos, perquè també hi va haver bombers als municipis, no en tots.

Deia que la zona del Berguedà mereix un comentari a part. L'objectiu estratègic aquí era de gran importància: evitar que superés la carretera de Berga a Ripoll per Vilada i Borredà i evitar així que el foc passés a l'Alt Berguedà. I això es basa en l'activitat del foc en un ampli territori: serra de Picancel, la Quar, Sagàs, riera de Merlès. Saben, els diputats que coneixen la zona, la complexa topografia que configura els canals i els serrats de tota aquesta zona, molt desiguals, amb una vegetació de molta més altura i que, per tant, es va fer un pla diferent de la resta d'altres boscos. Aquí, en aquesta zona, malgrat, segur, les fallades, l'actuació conjunta de les autoritats locals, ADF, voluntaris i bombers va resultar més adaptada al problema. No obstant la no-dispersió de focus a la zona, obligava a treballar punt a punt i amb grans dificultats d'accés. És en aquest conjunt d'actuacions estratègiques quan van haver-se de concentrar els mitjans: és això el que va permetre que a la matinada de dijous a divendres es determinés el que deia abans, la delimitació del perímetre de l'àrea Bages-Berguedà; de fet, de dimecres a dijous, o sigui en vint-i-quatre hores, el perímetre d'aquesta àrea no va cremar ja més que tres-centes hectàrees.

Els comandaments de bombers, hem d'entendre que estan sotmesos a fortíssimes pressions en demanda de recursos, però que sempre han de mantenir la concentració indispensable i la fredor també per actuar sistemàticament no de forma dispersa, no enviant els recursos allà on els demanen, sinó allà on han d'anar, perquè el resultat així segur que és més eficaç. Requereix un cert abocament de mitjans en interessos estratègics com els que estava relacionant. I aquest comandament conjunt només es pot adquirir si es disposa de plànols de conjunt, de cartografia, si s'efectuen vols de direcció des d'helicòpter i baixant, fins i tot, els comandaments, de forma sovintejada, als indrets més conflictius.

Des del primer dia, i quant als recursos humans, es van doblar tots a tot Catalunya, a les comarques... I això va fer que també, i simultàniament a aquests incendis grossos, es poguessin resoldre incendis a comarques de Tarragona, com el de Riudecanyes, Mont-ral —molt important, també—, a Girona, a Llagostera, a Colera... Durant aquests dies s'ha doblat el nombre d'efectius del que habitualment es disposa, evidentment com a mesura excepcional.

Voldria també fer una referència als serveis de seguretat i suport. Els serveis del que se'n diu el grup d'ordre, en la ter-

minologia del Pla, amb el suport de voluntaris, jo crec que mereixen un capítol a part, com ja he anunciat, per la seva eficàcia i professionalitat en les tasques que se'ls van encomanar: la seguretat ciutadana a les zones afectades, incloent-hi l'evacuació –seguretat ciutadana que encara continuava diumenge, perquè recordo que..., em sembla que va ser a les urbanitzacions de Bigues que van donar l'ordre d'evacuar la urbanització de Bigues, el diumenge, amb la finalitat de fer-hi després robatoris, i, doncs, encara seguien les forces de seguretat amb aquest control de seguretat ciutadana–; el control d'accés i els moviments de circulació en l'interior d'aquelles zones, assegurant que ningú no impedís realitzar als diferents grups d'acció la seva tasca; van evacuar, les forces i cossos de seguretat de l'Estat, 6.500 persones, 40 urbanitzacions, 2.140 nois de cases de colònies i masies, sense que s'hagi produït, en aquest sentit –perquè els ferits es van produir el primer dia–, cap ferit més.

Atès que la Guàrdia Civil té desplegament territorial, cosa que no tenen encara els Mossos d'Esquadra, es va ocupar preferentment de l'evacuació general, i els Mossos d'Esquadra, en col·laboració amb la Secretaria General de Joventut, de l'evacuació de nens i joves d'albergs i cases de colònies. Han participat en aquestes tasques un total de mil tres-cents membres dels cossos de seguretat de l'Estat, al voltant de nou-cents guàrdies civils i uns tres-cents policies nacionals, dos-cents mossos d'esquadra, a més de policies locals. Amb ells han intervingut entre tres-cents cinquanta i dos-cents soldats de reclutament general i els seus comandaments, que van actuar a Manresa, Bigues, Riells i Berga.

Quins han estat els serveis de suport? Des de la Gerència de Protecció Civil s'han mobilitzat –perquè a més ho preveu, i és obligatori, la declaració de nivell 2 de l'Infocat– 88 camions-cisterna, 1.251.000 litres d'aigua, hi han col·laborat 98 empreses i 24 empreses subministradores; s'ha fet arribar aigua als bombers per tal de mantenir les dotacions d'extinció que s'anaven esgotant, i també als ajuntaments que la necessitaven –segur que han vist algun ajuntament que els ha dit que no arribaven les cisternes en el moment que les necessitaven: el fet és que s'ha repartit a tot arreu.

Des del Cecat s'han mobilitzat 340 persones, amb noms i cognoms, i 1.012 més, amb noms i cognoms. El nombre de voluntaris ha estat superior, però no voldria donar una xifra, ni de 20.000 ni de 15.000, donat que si no es disposa de la relació no voldria donar una xifra que, després, algú qüestionés. També hi han participat 190 objectors de l'Institut Català de la Joventut i 183 de l'Ajuntament de Barcelona. Moltes empreses han posat a disposició equips, aliments, maquinària, mitjans de transport, autocars, 4x4, i també personal. Aquests recursos, segur que han estat d'inestimable utilitat en aquestes tasques logístiques que una emergència, com deia –no una extinció–, d'aquesta envergadura comporta. Totes elles han facilitat puntual informació d'incidències de totes les línies i vials, danys trànsit de subministraments, abonats afectats, línies avariades, etcètera, i haig de dir que s'ha donat una resposta bastant immediata.

També, com correspon a una situació d'emergència, s'ha mantingut contacte permanent amb els diferents serveis meteorològics: l'Institut Nacional de Meteorologia, el Centre Zonal de Barcelona, TV3, Universitat de Barcelona. El Comitè de Direcció ha disposat puntualment dels índexs de risc d'incendis forestals elaborats per la Direcció General de Medi Natural i per l'Institut Nacional de Meteorologia, que eren imprescindibles per a l'actualització permanent dels mapes de risc d'incendis forestals. I també, com deia abans, des del Comitè de Direcció s'ha gestionat la petició dels mitjans aeris a les autoritats franceses.

Els serveis sanitaris, que els havia esmentat al principi: es va donar també l'alerta als serveis dels grans d'hospitals de Barcelona, principalment la Vall d'Hebron per la unitat de cremats, els de Manresa i els de Berga, amb ubicació de dues UCI, una a Berga i una altra a Manresa, i després un vehicle d'assistència medicalitzada a Vic.

També un gabinet d'informació, integrat també en aquest Comitè de Direcció, va donar puntual, com deia, puntual..., crec que va fer catorze comunicats en aquests dies, i tres-centes atencions als diferents mitjans de comunicació, des del gabinet de premsa integrat al Comitè de Direcció.

Finalment, voldria fer –això no vol dir que sigui curta– una valoració global de tot això. Aquests dies s'han dit moltes coses. Avui també, jo diria que d'una manera més serena. I les han dit des dels afectats a qui se'ls ha cremat la casa, el patrimoni, que s'han quedat sense feina, els mitjans de comunicació, tots els grups polítics i, per descomptat, l'opinió pública, i de tot arreu és cert que hi ha hagut un clamor de crítiques, de valoracions crítiques. Algunes ens desqualifiquen, i també crec que, més visceralment que racionalment, altres analitzen els fets, però tot i que aprecien la nostra actuació no deixen de formular una o una altra crítica, no necessàriament a l'Administració, o a l'organització, sinó a un fet, a unes actituds, a unes situacions... Totes, en fi, coincideixen en el contingut crític, en ocasions amarg i adolorit, d'altres segurament molt arrauxat, i en ocasions també, alguna vegada, victoriós, com aquell que diu: «Ara, me la pagaràs; ara et vull ajustar una antipatia que et tinc.»

Jo vull formular la meua valoració a partir de les valoracions fetes per aquesta societat que acabo de relacionar, però només de les de casa nostra, perquè el que no voldria és estendre i dispersar aquesta valoració. Han estat invectives verinoses, totes fetes des de fora, i algunes sovintejades cada cap de setmana quan s'atterra a Barcelona, i que jo crec que han volgut, en algunes ocasions, sembrar una zitzània que crec que en aquest moment no ens convé, com deien els senyors diputats que han intervingut.

I abans d'entrar en aquesta valoració voldria explicar l'ànim amb què comparec aquí per donar compte d'una de les catàstrofes més terribles sofertes a Catalunya en molts i molts anys. I els haig de confessar que el que he vist aquests dies és realment impressionant; que ho he viscut amb plena consciència i, a més, amb plena consciència de la responsabilitat que, com a membre del Govern, em pertoca. Jo també he estat molt a prop, aquests dies, de deixar-me arrossegar,

no pel fatalisme, però per la rauxa també. Però m'he hagut d'aguantar, com molts altres ciutadans i autoritats, professionals, veïns, voluntaris. I els haig de dir que crec que he posat tot el coratge, més no perquè potser no en tenia, però hi he posat tot el que puc posar, i que tampoc deixaré de posar-lo en assumir les responsabilitats; les que siguin, no les que diguin; les que siguin, si és que hi són, i no les que creuen que siguin.

Però el que no faré serà no defensar per això l'actuació del servei d'extinció dels Bombers de la Generalitat i la coordinació que hi ha hagut i la direcció que hi ha hagut des del Centre Director d'Emergències situat al control de Bellaterra. Alguns de vostès demanaven la meua dimissió els dies primers; jo vaig pensar que no era cosa de fugir, sinó cosa d'exercir, com deia, plenament la meua responsabilitat, i ara..., com ho faig ara, que és el moment de comparèixer per informar a tots vostès de la seva petició, que és discutir i ser informats del que va passar durant aquests dies.

Per tant, començaré la valoració referint-me a aquestes crítiques de tota la societat, i molt especialment a la falta de previsió en relació amb les actuacions de lluita contra el foc, la descoordinació en serveis, la falta i a la vegada el malbaratament de recursos, la incapacitat, la incompetència de l'organització, dels comandaments, dels professionals, del Departament de Governació, les administracions en general i, per descomptat, la meua, que és la que més els primers dies es veia. Només, de totes maneres, contestaré allò que deia abans que no són intransigències ancestrals; la resta ho contestaré tot. Alguna falta de previsió. Ja he començat a dir abans que..., no sé si cal que ho recordem, perquè algun de vostès deia que no fem prou campanyes divulgatives; aquest any no han estat suficients, això segur, perquè ha passat el que ha passat, no sé si com a conseqüència de les campanyes o pel que ha passat en si mateix. Hem començat les campanyes de prevenció abans que mai; hem tingut més mitjans que mai, des del mes d'abril; hem tingut rodes de premsa; totes les emissores de ràdio i televisió van passant espots amb les precaucions que s'han de tenir en encendre foc, en les negligències i en tot allò que podem preveure els homes —ja no entro en la intencionalitat, però també, fins i tot això, s'ha dit que es castigaria molt més severament.

Els deia abans que la norma bàsica de protecció d'incendis forestals l'any 93 no és fàcil: l'Estat, des de l'any 85, que preveia que s'havia de fer el pla d'incendis forestals, va trigar, per diferents raons, del 85 fins al 93 —per diferents raons, suposo—; aquí s'ha fet durant un any, amb una gran cooperació d'un grup de treball molt eficaç, que ha estat format per les diferents administracions, i això ha estat en previsió d'aquest estiu, que sabem que seria molt tremend, i a més amb unes condicions climatològiques que venien ja des del mes d'abril. Per tant, jo diria que, a nivell d'instrument que organitzi el caos que s'ocasiona sempre que hi ha una emergència, crec que hem tingut la sort de tenir-lo. En aquest sentit, doncs, no en parlaria, d'aquesta manca de previsió. I després, pel que correspon al Departament d'Agricultura, ja els explicaria en què consisteix això.

Aquest pla ha estat informat per la Comissió de Protecció Civil i es va aprovar els dies de foc. Vol dir que era un pla molt revisat i que prometia una actuació com la que s'ha de portar a terme. De totes maneres —i aquí deia que jo volia fer una reflexió—, no tenim resolt el tema de les grans catàstrofes a l'Estat espanyol, ni de bon tros: perquè escrit està el Pla de l'Estat, escrit està el Pla de la Generalitat, falta la major part de municipis de Catalunya, però segurament no és suficient. I jo em temo que pel fet que a partir del 90, o el 91, es donen competències a les comunitats autònomes per a l'extinció d'incendis i per a l'elaboració dels seus plans, em temo que no hem fet entre totes les comunitats autònomes i l'Estat una reunió per veure què és el que hem de fer globalment. Perquè jo he sentit ara —i per això deia que ho hauríem d'estudiar— que hauríem hagut de comprar desenes, segurament, de mitjans aeris, i que hauríem de posar molts milers més de bombers, però els haig de dir que les dotacions que la Generalitat té per als incendis normals, i també d'una extrema situació, serveixen i han estat eficaços, i els haig de dir que aquests mitjans han servit durant vuit anys. Que l'any 92, evidentment ajudats per la climatologia... Perquè vostès diuen: «No em parli de la climatologia per dir que és fatal», però vostès sí que en parlen, quan diuen que extingim; per tant, ajudats per la climatologia, però el cert és que durant vuit anys aquests mitjans han servit.

I jo crec que el tema, en el cas d'una emergència, està per resoldre a tot l'Estat. Ahir va haver-hi una reunió a Madrid, a la Direcció General de Protecció Civil: es van reunir totes les comunitats autònomes afectades pel foc i, ves per on, van decidir que el que s'havia de fer era un pla d'àmbit nacional, perquè els mitjans no els podem escometre cada comunitat autònoma lliurement, perquè són molts recursos, perquè un bombarder depassa els 1.500 milions, i un bombarder no serveix per a res, un únicament, perquè els bombarders i els mitjans aeris necessiten unes hores de vol i unes hores de descans, unes hores de reparació i unes hores de..., aspectes tècnics, que no vol dir que un helicòpter es pugui fer servir les hores de llum del dia.

Això és molt complex; crec que ens sobrepassa, el que és disposar de mitjans per fer front a les situacions d'emergència, com ho ha estat en aquest cas, i crec que això ha de ser contemplat i estudiat des d'una manera..., i no sé jo si no hauria de ser també des de la Comissió, des de la Unió Europea, perquè tampoc l'Estat espanyol..., i amb això de no passar el que no crec que es pugui passar, de responsabilitat, crec que, segurament, potser per a casos de catàstrofes, tampoc estem al nivell que estan els alemanys i potser ens hauríem de repensar a veure com reconstruïm i quins són els mitjans eficaços per escometre situacions d'emergència, com ha estat aquest el cas.

Ja els he dit que jo crec que ha estat un cas d'una emergència tal que hem fregat el nivell 3, i que no vam demanar la declaració perquè no ens hauria servit absolutament de res, perquè no hi havia res més per repartir enlloc de l'Estat.

Jo crec que els recursos són fonamentals, i el que haig de dir és que els recursos són suficients per a situacions de nor-

malitat i de normalitat extrema també, però que no són suficients en un cas d'emergència, i segur que la comunitat autònoma de Catalunya no pot escometre això. Jo crec que això hauria de ser objecte, doncs, d'una reflexió molt conjunta, amb tot l'Estat, amb els ajuntaments també, i veure com es doten de mitjans col·lectius i més extensos i més nombrosos per a escometre aquestes situacions, que avui poden ser de foc i un altre dia poden ser d'inundació, i que tampoc els tenim.

Per tant, jo diria que la improvisació..., jo crec que de la manera com s'hi ha pogut fer front ha estat la previsió amb la qual podem fer front, no una previsió d'una catàstrofe que ni nosaltres ni l'Estat hi podem fer front. Per tant, d'això, permetin-me que em defensi..., no defensi..., permetin-me que els expressi quina és la visió que jo tinc després de passada aquesta emergència.

Quant a la descoordinació... Em van cridar –repassant els reculls de premsa de dilluns o diumenge– expressions que deien: «S'ha de *poner orden*..., posar ordre...» –és que està en castellà, aquí–, «*poner orden en la maraña de servicios y competencias*.» Jo puc comprendre que hi hagi persones que, la presència de diferents grups d'intervenció, no l'entenguin, perquè pensen que això ho han de fer els bombers, i estem parlant d'una emergència, no estem parlant d'una extinció d'incendis; aquí estem parlant que hi van intervenir bombers, bombers voluntaris, agents rurals, membres de grups de defensa forestal, voluntaris forestals, municipals, mossos, policies locals, guàrdies civils, policies nacionals, Creu Roja, sistema d'emergències mèdiques, veterinaris, portalliteres..., sense oblidar brigades d'obres, serveis socials, transports, subministraments... Bé, tot això no és cap *maraña*; això és que..., ha d'existir, precisament, per fer front a una emergència.

Per tant, estic dient, i ho repeteixo constantment, que estem parlant d'emergències i, per tant, estem parlant de protecció civil, i ja saben el que penso, d'aquest tema de protecció civil: no tenim la protecció civil encaixada ni amb l'Estat ni amb els ajuntaments. I per a tot això necessitem..., a més de redactar els plans municipals, necessitem recursos.

Però sí que els haig de dir... Per això deia que volia defensar l'actuació del Comitè d'Emergències, i de l'organització, en definitiva, que ha fet, també..., que ha generat les crítiques, però que ha fet que el foc s'apagués –no malgrat el Govern, sinó malgrat l'organització, senyor Saura–, ha fet que..., ha estat, per primera vegada, des de la configuració de la comunitat autònoma..., hi ha hagut, per primera vegada una actuació conjunta i integrada, no de comandament únic, en el cas dels cossos de seguretat. I això ha seguit un pla global que integra un ventall ample de plans d'actuació específics: tots s'han posat en marxa. Crec que hi ha hagut una bona estructura de comandament, de coordinació operativa i de gestió de recursos, dels que hi eren, no de més, dels que hi eren; hi ha hagut una coordinació, una bona coordinació i una bona gestió de recursos. I també de municipis. Els municipis tenen les competències ben definides en protecció civil; no cal que repartim competències: les tenen

i, a més, de més antic que la Generalitat. El que cal és que les redactin en un paper i que les incardinem en tot el sistema.

Es pot dir que tot això és sobre el paper i que, com que era sobre el paper, no ha funcionat. Jo els haig de tornar a repetir que l'estructura de comandament ha funcionat, que la coordinació ha estat correcta i que la gestió dels recursos ha estat molt eficaç i que els recursos no han arribat, per descomptat, a tot arreu.

En el cas de l'emergència, en aquest cas, produïda pel foc, es produeix una alteració de la vida normal de la gent –és evident– i dels serveis. El que jo he pogut apreciar al llarg d'aquests dies és l'existència de dues situacions, o, millor dit, que una emergència té dues vessants, almenys en les primeres fases. I jo he viscut aquesta doble experiència: per un costat, la desesperació i la rauxa de la gent, els drames de tothom i la tragèdia, i per un altre he viscut i he mantingut la fredor tensa dels comandaments de bombers, dels serveis, seguint de manera implacable una estratègia que havia estat molt definida i amb objectius precisos, i això és el que els explicaré. No puc justificar totes aquestes preguntes que vostès fan, però sí que els haig de repetir una altra vegada això.

Deia abans que entre el dia 4 i el 5 es van produir 365 incendis, 6 d'ells grossos, 156 forestals i la resta, doncs, d'una altra mena d'incendis, urbans o d'emergències o de salvaments, a què també fan front els bombers.

I els haig de dir també que les urgències dels qui operen en els fronts de foc sovint, i en aquest cas ha estat molt palès, entren en contradicció amb les prioritats segons les estima el centre directiu. Això es va produir, i d'això es queixen sempre els alcaldes, però crec que hem establert les direccions i les prioritats d'acord amb els recursos que teníem, que –ho torno a repetir– eren escassos per la magnitud de l'emergència.

Per tant, no han d'estranyar –a mi no m'ha estranyat, encara que m'ha dolgut, com a vostès– les percepcions que de la situació tenen els diferents actors, en aquest sentit, sigui l'alcalde, o sigui la gent, o siguin els senyors diputats. Pel pagès, o l'alcalde, pel voluntari, per un diputat o un periodista que veuen com crema el que tenen davant, és totalment inadmissible no rebre puntual satisfacció a les seves urgents peticions; però des dels centres de comandament i control la situació és molt diferent: estan localitzats els focs i fronts crítics i s'hi canalitzen els mitjans més poderosos que tenim i les brigades més professionals. Al costat d'això, es produeix l'evacuació de la gent, ordenadament, s'ordena el subministrament d'aigua, carburants, aliments, etcètera. El Centre, si es prolonga la situació, assignarà o reassignarà els efectius, però, en tot cas, sempre, en aquest cas, insuficients. I això fa, ja dic, que la percepció de la gent sigui diferent, i que, a més, no hagi estat admissible per cap dels que es van trobar en aquesta situació.

Aquests dies, diria, i no pensin que exagero, he llegit a la premsa coses increïbles. Parlant de catàstrofes. Un deia..., parlava d'«eradicar aquestes situacions», i un altre dema-

nava «solucions definitives». Per a una catàstrofe que no sabem si ha de venir ni quina serà! I aquests plantejaments són, i paradoxalment, complementaris –jo diria, d'un negativisme absolut– a aquells que deien que no s'ha fet res des de l'última emergència, o que el que tenim concedit no ha servit per a res, o que l'actuació dels bombers i els cossos de seguretat ha estat un desgavell, que el desastre ha estat total i que les mesures preses no han funcionat. Tot això ho poden rellegir als diaris. A mi, de veritat que em posaria vermella, les persones que les han dit, de tornar-ho a llegir.

La catàstrofe ha sigut molt gran, i jo crec que hauria pogut ser pitjor si no hagués estat per l'actuació dels professionals, per als quals reivindico la justícia que mereixen pel treball que han estat fent aquests dies. Ningú ha tingut ni una paraula d'atenció per als professionals d'extinció d'incendis. És cert que els voluntaris van col·laborar, que ho van fer bé, amb una gran mostra de solidaritat, però, en tot cas, els agraïments han de ser també, sobretot, als que més s'han exposat i als que més s'han jugat la vida per tal d'evitar que el foc s'estengués.

No pretenc justificar ni donar excuses a res injustificable; simplement el que he fet amb aquest informe és descriure, entenent el que ha passat, el que passa en aquestes situacions i per intentar comprendre el comportament d'uns i uns altres. Pretenc..., és el que voldria compartir amb tots vostès, aquest esforç de comprensió, perquè entre altres raons no estic disposada –potser n'hauré d'estar, però no hi estic disposada– a acceptar que es divideixin els actors d'aquestes tragèdies en bons i herois, i que els que lluiten directament contra el foc, els que porten sobre les esquenes aquesta vida humana sempre en perill siguin els dolents, els incompetents (*forta remor de veus, acompanyada de cops de puny a les taules i de cops de peu*), i aquests són els que coordinen... Sí, miri...

El Sr. OBIOLS (*enmig de la remor persistent*): Vostè no ho pot dir, això...

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Escolti...

El Sr. PRESIDENT: Silenci...

El Sr. OBIOLS: ...no pot insultar d'aquesta manera!

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

(*Persisteix la remor de veus.*)

El Sr. OBIOLS: Li demanem que retiri aquestes paraules!

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

El Sr. OBIOLS: Que retiri aquestes paraules!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Miri, senyor Obiols, vostè, quan ha estat parlant, jo no he fet cap comentari; doncs esperi que jo els faci i després repliqui el que li sembli. (*Forta remor de veus i de cops de peu.*) El que estic dient... (*Veus de «Fora!»*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Persisteixen les increpacions. Enmig de la remor, un diputat diu: «Què s'ha pensat, aquí? Home!»*)

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Escolti, el que estic dient és que darrere de la consellera de Governació, que poden dir-me el que vostès desitgin, darrere d'això

hi han professionals, molta gent –bombers, tècnics, operadors–, que crec que mereixen que algú de vostès, del Parlament, de tots els grups parlamentaris, faci una valoració d'agraïment de la seva tasca i reconeixement. I això no s'ha fet. (*Remor de veus.*) I, a més, que no ho han fet..., els he de dir que no ho han fet ni tan sols els mitjans de comunicació, perquè he vist les imatges que es donaven i en cap moment semblava que hi haguessin els cossos d'extinció d'incendis, en aquesta informació (*Persisteixen encara les exclamacions: «Fora, home, fora! Vinga! Fora!»*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci!

(*Un diputat diu: «Home, ja està bé, no?»*)

El Sr. PRESIDENT (*adreçant-se al Sr. Obiols*): Se li donarà la paraula quan...

(*Un diputat diu: «És una cosa impresentable, home, tot plegat!»*)

El Sr. PRESIDENT (*adreçant-se a la consellera de Governació*): Segueixi.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Vull respondre també el tema que deia abans, de la manca de recursos. He dit, al llarg de la meua intervenció, que tenim recursos suficients per a condicions de normalitat, però que ens en faltaven per a les condicions d'excepcionalitat, i reitero que ens en falten a tot l'Estat, per a les condicions d'excepcionalitat, i que a l'Administració de l'Estat també en són conscients, igual que el Govern de la Generalitat.

De totes maneres, després de dir això, crec que no es pot negar l'esforç de la lluita contra el foc en personal i mitjans, any rere any, des de l'any 82; en moltes ocasions, complint les resolucions del Parlament de Catalunya que, amb motiu d'un debat, es van aprovar l'any 82. I suposo que ningú no dirà que aquest desastre ha estat degut a la contenció de la despesa pública d'aquest any.

No voldria fer més crítiques, perquè no cal, i que no fos que al final s'interpretés que jo he vingut a criticar, quan he vingut a exposar i relatar el que havia passat. Ja sé que, aquests dies, totes les referències de comparació amb d'altres països no són benvingudes, no són ben rebudes, però els en donaré una que potser és molt més equivalent i molt més propera i veïna a nosaltres, i sobretot per a alguns que qualifiquen de tercermundista el nostre propi país. L'any passat, les prefectures del litoral mediterrani francès, amb un territori el doble de Catalunya i una organització molt eficaç i més ben dotada de lluita contra el foc, van patir una onada d'incendis en què es van cremar seixanta mil hectàrees. Ara, a Catalunya se n'han cremat, per fer números rodons, quaranta mil, i a tot l'Estat dues-centes mil i escaig. Jo crec que tot és una desgràcia, però en tot cas hem de dir que els recursos, que el disseny, que l'estratègia, amb la manca de recursos o amb els recursos insuficients, ha estat ben feta, crec que ha estat ben dirigida. I a més, dit això, dir que hi ha hagut falles, també, fins i tot en l'organització.

Per tant, dir que els recursos han de ser extraordinaris, i que són uns recursos que la Generalitat no vota per si mateixa, doncs, d'aportar. Caldrà acceptar la dificultat, però en tot cas el que hem de fer és un debat amb l'Administració de

l'Estat i la resta de les comunitats autònomes per cobrir amb mitjans més poderosos les situacions, almenys, de tot l'arc mediterrani, i segurament arribarem a la conclusió que ja em diuen: que, davant d'una emergència d'aquesta extensió, ni amb això podríem, per exemple.

Finalment —i pensi, senyor Obiols, que, malgrat la seva irritació, el que vaig a dir i tota la meva informació l'he fet amb clau positiva—..., però a mi m'ha semblat —i per això ho he dit, també—, a part dels reconeixements, que no hi ha hagut reconeixement públic a aquests cossos que han actuat i s'han jugat la vida. Crec que, a més dels voluntaris, de les ADF i de tothom que hi ha intervingut, s'hauria de fer... De veritat, ho dic de veritat, i no dic que me'l facin a mi, que no ho pretenc de cap manera, que me'l facin, però en tot cas crec que sí que, parlant en aquest Parlament, seria bo que es fes aquest reconeixement.

I deia que, per concloure, ho vull fer en clau positiva..., admeto que hi ha hagut errors, segurament, que n'hi ha hagut... No ho admeto tant en el Comitè de Direcció d'Emergències, perquè crec que ha funcionat, amb totes les administracions que hi han col·laborat efectivament, però sí que hi ha hagut errors de coordinació en els tres nivells dels cossos d'emergència, sí que n'hi ha hagut —en uns més que en uns altres, però n'hi ha hagut.

I per dir-l'os que també jo voldria agrair públicament a tots els que hi han participat, que crec que d'aquesta experiència ha resultat conèixer que falta fer l'encaix de Protecció Civil amb el que és no només l'extinció d'incendis; que crec que l'organització ciutadana ha estat molt eficaç i que ha estat una resposta solidària de tothom, d'estimació de la seva terra, que crec que s'ha de canalitzar, que el voluntariat és un risc —i m'ho deien els alcaldes aquests dies—, és un risc que actuï d'aquella manera voluntariosa com ho va fer, sense estar enquadrada i sense estar plenament formada... En fi, que hem de corregir, doncs, moltes coses, i segurament algunes més que ja no dic, perquè deia que aquest informe era un informe, doncs, d'urgència, jo crec que bastant precís quant al desenvolupament dels focs, però sí que manquen, doncs, els informes de tots els tècnics, funcionaris, operatius, que hi van treballar i que estan més interessats, que segur que faran la crítica ben aprofundida de quina ha estat la seva actuació, entre altres raons perquè continuen com a professionals, perquè continuen apagant el foc, i tot allò que signifiqui que poden millorar la seva actuació són els primers interessats, doncs, a millorar-la i a perfeccionar-la.

Això, diria que..., voldria que fos la primera conclusió del drama que hem viscut aquests dies, i de cap manera voldria que la projecció cap al futur amagués els dèficits, les mancances i les falles que hi hagi hagut —que segur que hi són—, i, a més, el que no puc fer és no sentir els alcaldes, quan he visitat els ajuntaments i em fan les seves crítiques. És cert que, més serens, m'ho expliquen d'una manera diferent, però, en tot cas, no voldria de cap manera, doncs, parlar... (*Remor de veus. Una diputada diu: «No hem perdut la serenitat, eh?, nosaltres.»*)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (*Persisteix la remor de veus. Un diputat diu: «Ella ha perdut la serenitat, la consellera!»*) Silenci!

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: I dèiem que d'una manera més serena, més tranquil·la, més reflexionada, amb els informes de què els alcaldes no disposen en aquest moment... Mirin, sóc capaç de retirar..., retiro això de «serenitat», però, en tot cas, deixin-me dir que, si vostès necessiten més informació, els alcaldes, per valorar, també, doncs, també la necessiten. Per tant, diguem, més informats i més tranquils, podrem entre tots, doncs, reflexionar sobre quines són les propostes que hem de fer. (*Remor de veus.*)

I deia que, per últim, a part de contestar les seves observacions, volia donar compte que aquest matí hi ha hagut reunió del Consell de Govern, i de les mesures que s'han aprovat. Immediates. (*Remor de veus.*)

El Sr. OBIOLS: Senyor president...

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: S'ha aprovat un decret..., un decret del Govern... (*Remor de veus. El Sr. Obiols demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: No, no, quan li doni la paraula la presidència.

El Sr. OBIOLS: Li demano la paraula.

El Sr. PRESIDENT: Per què la demana?

El Sr. OBIOLS: Senyor president, li demano la paraula per recordar on som, en quin moment estem.

El Sr. PRESIDENT: Estem...

El Sr. OBIOLS: Estem a un dimecres, 13 de juliol...

El Sr. PRESIDENT: Estem debatent...

El Sr. OBIOLS: ...en una sessió de la Diputació Permanent...

El Sr. PRESIDENT: Estem debatent...

El Sr. OBIOLS: ...en un punt de l'ordre del dia...

El Sr. PRESIDENT: ...el quart punt de l'ordre del dia i un membre del Govern ha demanat per intervenir.

El Sr. OBIOLS: Em sembla que està... Amb tot el respecte, senyor president, crec que la confusió d'aquest debat és la millor demostració que vostès no estan capacitats per fer front a situacions de la gravetat de les que s'han plantejat a Catalunya, perquè estan demostrant la confusió amb què porten les coses.

El Sr. PRESIDENT: Senyor...

El Sr. OBIOLS: Estem en un punt de l'ordre del dia, senyor president, que diu: «Convocatòria d'un ple extraordinari en relació amb la política general de prevenció i extinció d'incendis de Catalunya», i estem escoltant —amb molt d'interès, per cert— la senyora consellera —a la qual apreciem i estimem, i de la qual deplorem la seva lamentable intervenció d'avui—, per respecte, però hem de fer constar que estem en una situació —per racionalitat, no per reglamentisme—, estem en una situació de confusió absoluta en aquest debat, i és la millor demostració que vostès estan en una situació de confusió permanent i ambulat, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Quan hagi acabat la intervenció dels representants del Govern tindran oportunitat, tots els grups, d'intervenir. Continui, senyora consellera.

La Sra. CONSELLERA DE GOVERNACIÓ: Senyor president, jo continuaré parlant fins que vostè em digui que no puc seguir fent-ho. I en tot cas responc a un informe, i el que m'ha plantejat el senyor Obiols correspon als grups parlamentaris i, per tant, doncs, jo em sotmeto a la tasca que estava fent.

Diria, finalment, que el Govern de la Generalitat ha aprovat avui un decret pel qual s'estableixen les mesures per paliar els danys ocasionats pels incendis d'aquests dies. És un decret que comporta globalment totes les accions dels diferents departaments, a partir de les avaluacions dels danys individuals, i quant a serveis municipals, i quant a serveis extraordinaris que han hagut de prestar, del qual tenim una valoració inicial, que s'ha de comprovar amb els diferents consells comarcals i ajuntaments, una valoració inicial que té un muntant d'entre dotze mil i quinze mil milions.

Vostès tenen ara l'oportunitat de conèixer les mesures diferents d'aquest decret. Hi ha ajuts a les víctimes dels incendis; hi ha ajuts per als ajuntaments, per les despeses extraordinàries realitzades els dies dels sinistres, per al restabliment d'obres i serveis de competència municipal; al Departament d'Agricultura, per a la reconstrucció, reposició i reparació dels danys soferts a les explotacions agràries —es complementarà després el decret amb dues ordres—; així mateix, al Departament de Política Territorial, per a concedir subvencions a fons perdut als propietaris i usuaris d'habitatges; al Departament de Benestar Social, sobre línies d'ajuts adreçades a unitats familiars en convivència econòmica que es trobin en una situació de manca de recursos com a conseqüència del fet sinistral; al Departament de Comerç i Turisme, per a la reconstrucció, reparació i substitució dels establiments comercials i turístics afectats; al Departament d'Indústria i Energia, en línies d'actuació per a les indústries afectades, per a la conversió de les línies elèctriques i per a altres actuacions; al Departament de Cultura, també, per a establir actuacions sobre els béns culturals afectats; al Departament de Medi Ambient... En definitiva, tots els departaments que poden... —al Departament de Treball, amb uns plans d'ocupació—, en definitiva, tots els departaments que amb una remodelació aprofundida del pressupost hem pogut, doncs, col·laborar per fer front a la situació que ha creat aquest incendi.

Si m'ho permeten, senyors diputats, els donaria una opinió —que és de la consellera, que jo crec que compartim amb el conseller Marimon, i segur que també la comparteix el Govern, que té la mateixa preocupació que tots vostès—: crec que seria bo que el Parlament, quan sigui, d'acord amb el Reglament (*remor de veus*)..., doncs bé, en un ple, però que, en tot cas, en tot cas, es pogués crear una comissió d'estudi que rebés la informació necessària —aquest informe que el senyor Obiols demanava—, la informació necessària, fins i tot assessorada per tècnics especialistes en tasques d'extinció i prevenció... Crec que seria bo per a tots els grups parlamentaris, per tenir un coneixement complementari de l'informe, que jo crec que ha estat bastant extens —encara em podria haver estès més, però crec que potser després hi haurà ocasió de contestar alguna altra cosa que m'he pogut

deixar—, crec que seria bo que aquest Parlament, doncs, s'impliqués i col·laborés a proposar tot allò que ens podria ajudar a fer una intervenció més eficaç en cas d'emergències, siguin o no siguin per incendis forestals.

Moltes gràcies, senyor president, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora consellera. (*El Sr. Obiols demana per parlar.*) El senyor Obiols, per què em demana la paraula?

El Sr. OBIOLS: Senyor president, és per fer-li reflexionar sobre si s'adona del que estan fent en aquest moment, des de la majoria. Perquè la senyora consellera —a la qual agraim ben sincerament la seva intervenció, i l'excusem d'algunes mentides que ha proferit en relació amb el nostre capteniment, per la situació en què es troba— acaba de formular una proposta davant de la qual nosaltres ens trobem completament indefensos. És a dir, aquesta Diputació Permanent no pot prendre acords que corresponen a un ple extraordinari. Senyor president, li torno a insistir: estem a un dimecres 13 d'abril... (*remor de veus*), 13 de juliol, a les 13,35, en una reunió de la Diputació Permanent, en un punt de l'ordre del dia, que és el quart, que diu «Convocatòria d'un ple extraordinari en relació amb la política general de prevenció i extinció d'incendis de Catalunya».

El Sr. PRESIDENT: Només serà sotmès a votació aquest punt.

El Sr. OBIOLS: Aleshores, això implica, senyor president, que ens està deixant en una indefensió total i absoluta davant de les propostes que nosaltres volem avançar en una situació d'emergència de Catalunya, i això és d'una gravetat absolutament intolerable, senyor president. Jo demano que la majoria reconsideri la necessària convocatòria d'un ple extraordinari, perquè, si no, nosaltres estem en la impossibilitat pràctica, absoluta, d'avançar propostes, bé sigui en la línia del que ens avança la consellera, bé sigui en la línia d'algunes propostes que s'han avançat per part d'alguns grups, bé sigui en la línia de les propostes que nosaltres tenim preparades per ser presentades en el seu moment. I en aquesta Diputació, per respecte al Reglament, a la presidència i a la dignitat del Parlament, nosaltres no podem, de cap de les maneres, alterar i forçar l'ordre del dia fins al punt de fer un debat fictici o subreptic, que ha de ser desenvolupat en el Ple extraordinari a celebrar, sobre la base de presentació, i eventualment acceptació, de propostes que no es poden presentar en aquesta sessió de la Diputació Permanent.

Estem en un dels moments més greus de la vida d'aquest Parlament, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies...

El Sr. OBIOLS: ...davant d'un problema que és un dels problemes més greus que ha patit Catalunya en els darrers anys. I jo els demano que siguin una mica responsables, una mica clars, i que evitin la vergonya col·lectiva que és la confusió d'aquest debat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies...

El Sr. OBIOLS: Jo demanaria la suspensió d'aquesta Diputació, i que es reunixin els portaveus dels grups per veure què és el que fem a partir d'aquest moment.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols. (*El Sr. Colom demana per parlar.*) El senyor Colom ha demanat la paraula per què?

El Sr. COLOM: Sí, senyor president. En un primer sentit, d'acord amb el que acaba de dir el portaveu —o el president— del Grup Socialista, ens sembla que, si ja era insòlit, o en part força insòlit, el desenvolupament del debat, tal com ha anat la intervenció de la consellera jo penso que és absolutament insòlit, fins i tot amb propostes concretes a les quals, en aquests moments, ni tan sols podem respondre i, sobretot, el que segur que no es pot fer és votar-les. De propostes, n'hi ha —n'ha avançat el Govern, n'hem avançat el nostre Grup i alguns altres grups—, però per què tot això no es pot fer en un ple d'aquesta cambra? S'ha volgut, des de la majoria, transformar aquesta Diputació Permanent en una..., portant jo diria als extrems la interpretació reglamentista, transformar-la en el debat que s'hauria de fer en un ple.

Jo crec que la intervenció de la consellera..., que també hem escoltat, òbviament, amb molta atenció, amb molt de respecte..., amb ganes de respondre-li, perquè hi han algunes falsedats, algunes d'elles molt clares —justament de la meua intervenció personal, fins i tot, en aquells moments, que ja respondré en el moment que pertoqui, donant dades i hores de com va funcionar, tal com ho vam veure nosaltres, i si hi ha gravacions de les nostres trucades podran comprovar que el que jo afirmaré és exactament cert i no el que ha afirmat la consellera—, però al marge que volem aclarir aquestes qüestions, i d'haver escoltat amb atenció i amb molt de respecte les seves propostes i les seves intervencions, la intervenció de la consellera de Governació ens reafirma, encara un cop més, que és extremament urgent que es celebri un ple extraordinari per parlar dels efectes devastadors dels incendis i perquè puguem sentir-ho amb més temps, en un dia, en dos o en tres dies. Convoquem aquest ple per la setmana vinent, o per aquesta setmana mateix, per quan es consideri oportú, però em penso que, a hores d'ara, a l'alçada d'aquest debat, tal com s'ha plantejat per part del Govern, em semblaria extremament greu, ens ho semblaria al Grup d'Esquerra Republicana, extremament greu, que es volgués sostreure la celebració, convocatòria i celebració, d'aquest ple extraordinari. Això ja no ho entendria, penso, absolutament ningú.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies...

El Sr. COLOM: Demanem també, doncs, la suspensió de la Diputació, per tal que hi hagi una reunió entre els diferents portaveus i s'analitzi la situació i s'arribi a un acord, si és possible, de consens.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. El senyor Saura també ha demanat la paraula?

El Sr. SAURA: Sí, senyor president, per dues raons.

Primera, per recolzar la petició de suspensió d'aquesta Diputació Permanent per reclamar una reunió de la Junta de Portaveus.

Segona raó: jo crec que estem assistint a una perversió d'aquest punt de l'ordre del dia, una perversió. I ho dic des de la meua intervenció inicial, de saludar i agrair la compa-

reixença dels consellers per donar elements per facilitar el que avui hem de debatre, que és si hi ha ple o no hi ha ple extraordinari. El nostre Grup..., jo ja anuncio que no assistiré i col·laboraré en un acte parlamentari on els drets del meu Grup Parlamentari no són resguardats; és a dir, no puc fer cap proposta política davant del que el Govern diu. I aquí, el que avui estan fent els membres del Govern no és donar elements per si hi ha ple o no hi ha ple, sinó intentant fer una roda de premsa del que el Govern fa sense possibilitat que la resta de grups oposem les nostres propostes. Això —coincideixo amb el senyor Obiols— és insòlit, en aquest Parlament: no he assistit mai a cap acte parlamentari on no pugui col·locar, decidir, les meves propostes parlamentàries en igualtat de condicions —després es votarà a favor o es votarà en contra.

En aquest sentit, hi insisteixo, suspensió de la Junta de Portaveus i votació de si hi ha un ple extraordinari o no. Cap mena de debat més.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé... Gràcies, senyor Saura. Senyor Escudé... (*El Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.*) Ho havia demanat abans (*remor de veus*); ara, si el senyor Escudé li cedeix el torn...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: No, senyor president. L'hi cedeixo. Estic impacient per sentir el senyor Escudé.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. (*Pausa.*)

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, per defectes de micròfons surto a parlar des de la tribuna...

Purament, la meua intervenció era una qüestió d'ordre, a l'empara de l'article 66: demanar que els grups de la cambra respectin el Reglament, respectin el criteri interpretatiu de 22 de juliol de 1992, i que respectin el dret que en tot moment d'un debat tenen els consellers d'intervenir, com diu l'article 64.5. I a continuació, totes aquestes manifestacions, encertades o no encertades, dels grups, tindran dret a fer-les.

El que entén el nostre Grup no és que la senyora consellera de Governació hagi presentat una proposta amb la finalitat que sigui votada... (*Remor de veus.*) Ha estat una explicació, a títol personal, del que podria ser, de la mateixa manera que fa una estona el senyor Colom ens ha explicat prolixament vint-i-tantes propostes de coses que ells voldrien fer (*veus d'«És clar, és clar»*), i almenys jo no he entès que el senyor Colom pretengués que es poses a votació ara, perquè no és el moment processal. (*Remor de veus.*)

Per tant, en definitiva, el nostre Grup s'oposa a suspendre la Diputació Permanent: que continuï aquest matí, aquesta tarda, demà, fins que calgui, que hagin donat la informació que almenys el nostre Grup desitja rebre del Govern per poder racionalment obrar en conseqüència a l'hora de la votació, i perquè els grups, amb la mateixa extensió proporcional, com diu el Reglament, puguin replicar, puguin presentar verbalment totes les seves propostes o alternatives. I això és el que estem discutint, i en funció d'això, acabat el debat, el nostre Grup estarà en disposició de dir sí o no a la proposta que es fa de convocar una reunió d'un ple extraordinari.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Vidal-Quadras...

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. *(El discurs de l'orador és interromput uns moments per problemes tècnics.)* El sistema de megafonia també és sensible al que està passant en aquesta sessió. És obvi que la consellera ha portat la teoria del caos que ha après a Alemanya, avui, a la Diputació Permanent, i l'està posant en pràctica amb molta eficàcia.

La filosofia és un problema de nivell i la política també és un problema de nivell, i jo crec que no estem situant les coses en el nivell adequat, en aquesta Diputació Permanent. Estem transformant això, en virtut de l'actuació de la majoria i dels membres del Govern aquí presents i de la interpretació que s'està fent d'aquesta sessió per part de la Mesa, en un pseudo-ple, un pseudo-ple en petit però asimètric, on resulta que els grups de l'oposició, que són quatre, estan en absoluta indefensió davant del que fa el Grup de la majoria.

És a dir, pretendre que l'exposició i el suggeriment que han fet alguns grups d'algunes coses que s'haurien de fer és comparable a venir a aquí a presentar decrets i ordres ja aprovats pel Govern, si això no és una formulació asimètrica del paper de la majoria i dels grups de l'oposició, doncs, ja m'explicaran vostès el que és.

La democràcia és l'aplicació de determinades formes de procediment, però sobretot és l'aplicació de determinats principis i determinades conviccions, i em temo que, si seguim per aquest camí, tindrem una aplicació discutible però estricta del Reglament i ens quedarem sense democràcia.

Jo em vull adherir, senyor president, en nom del Grup Popular, a la petició que s'ha fet abans de suspensió d'aquesta Diputació Permanent i reunió de tots els portaveus per veure de sortir d'aquest embolic.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El senyor Obiols també ha demanat la paraula.

El Sr. OBIOLS: Senyor president, acabem d'escoltar amb atenció el portaveu del Grup de Convergència i Unió, que ens garanteix el dret a presentar totes les propostes que considerem oportunes... *(Remor de veus.)* Ah, no les podem presentar, per tant; no les podem presentar. *(Remor de veus.)* Senyor president, davant de...

El Sr. PRESIDENT: La Mesa..., la Mesa —o la presidència, si vol concretar més— sotmetrà a votació el que figura en l'ordre del dia, res més. Que la presidència hagi tolerat, eh?, en ares de la llibertat d'expressió, doncs, el que ha tolerat, no altera la naturalesa del debat.

El Sr. OBIOLS: Per primera vegada aquest matí haig de manifestar el meu acord amb la presidència, totalment.

El Sr. PRESIDENT: És el que jo li he intentat exposar abans.

El Sr. OBIOLS: Vol dir que estem en un punt on hem de pronunciar-nos únicament i exclusivament sobre un aspecte que és la conveniència o no de convocar...

El Sr. PRESIDENT: Absolutament, absolutament...

El Sr. OBIOLS: ...una sessió del...

El Sr. PRESIDENT: Absolutament. I perquè no quedin, doncs, determinades afirmacions que s'han fet per part del Govern sense resposta per part dels grups parlamentaris, jo els concediré un torn, si no és que hi renunciïn, eh? Però vull dir, em sembla, em sembla, que, complint el Reglament, havent intervingut el Govern, doncs, llavors els grups tenen dret a intervenir amb un temps proporcional al que ha intervingut el Govern, que fins aquest moment són setanta-cinc minuts.

El Sr. OBIOLS: Això implica una sessió prolongadíssima d'aquesta Diputació Permanent... *(Remor de veus.)*

El Sr. PRESIDENT: I, per tant... I, per consegüent, jo anticipo...

El Sr. OBIOLS: Els haig de dir que és una de les vegades que he vist per part del Grup de la majoria una actitud de penques polítiques més impressionants *(remor de veus)*. Perquè...

El Sr. PRESIDENT: Senyor...

El Sr. OBIOLS: Senyor president..., senyor president, vostè està acceptant la maniobra del Grup de la majoria de prolongar indefinidament un debat que no podrà tenir altra conclusió..., davant de la gravetat extraordinària de la situació plantejada pels incendis forestals, només podrà tenir la possibilitat d'optar respecte a la conveniència o no d'un ple extraordinari de la cambra.

I, això —permetin-me que els ho torni a repetir—, considero que és un cas de penques polítiques que no té precedents en aquest Parlament des de fa molt de temps. Em sembla que és la manifestació més palesa que se'ns deixa als grups de l'oposició en una actitud d'indefensió absoluta, i això a nosaltres no ens importa massa en aquest moment. El que nosaltres volem és aportar propostes concretes i positives davant de l'emergència nacional que està plantejada.

Vostès ens estan negant aquest dret, i, negant-nos aquest dret —perquè sabem perfectament quin serà el sentit de la seva votació al final d'aquesta sessió—, negant-nos aquest dret, vostès estan alterant fonamentalment quelcom que és absolutament sagrat, que és la possibilitat, davant de problemes generals del país, que els grups de l'oposició tinguin el dret de presentar aquelles propostes que considerin més adients.

Davant d'una situació d'emergència, aquest dret és també un dret marcat per la urgència i per l'emergència, i, per tant, voldria remarcar fins a quin punt ens sembla al nostre Grup d'una extrema gravetat el capteniment que vostès, senyors de la majoria, estan tenint aquest matí, fent befa dels nostres drets i mostrant que, davant del problema plantejat a Catalunya, posen per davant els seus interessos polítics partidistes que no la necessitat d'una discussió crítica amb profunditat dels greus problemes que s'han plantejat i de les seves eventuals solucions.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Obiols. *(El Sr. Colom demana per parlar.)* El senyor Colom...

El Sr. COLOM: Sí, molt breument, president, però he estat alludit, i en intenció contradit, pel portaveu de la majoria; per això demanava breument...

El Sr. PRESIDENT: Ja tindrà oportunitat de fer-ho, això.

El Sr. COLOM: Sí, però, breument, demanava poder simplement respondre al portaveu de la majoria que, si he presentat vint-i-cinc idees, suggeriments o propostes, era ben conscient que eren idees o suggeriments en la línia de la motivació de la necessitat d'un ple extraordinari. En cap moment, en cap moment, senyor Escudé, el nostre Grup Parlamentari, en avançar algunes idees en aquest debat, ha volgut substituir la necessitat peremptòria d'un ple extraordinari i urgent sobre el tema dels incendis.

I per acabar, només dir que..., president, ho veu, som quatre grups, dels cinc grups de la cambra, que demanem la suspensió momentània per aclarir aquest tema. I, per tant, recordo aquest fet i em penso que s'hauria de procedir..., al nostre entendre, s'hauria de procedir a suspendre aquest ple i aclarir-ho per poder continuar, en tot cas, la Diputació Permanent en la línia que s'acordí.

El Sr. PRESIDENT: Fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i tres minuts.)

La sessió es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i catorze minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major.

Hi són presents tots els membres de la Diputació Permanent i altres diputats i diputades de diferents grups parlamentaris.

Assisteixen a aquesta sessió la consellera de Governació i el conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Marimon.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Francesc Xavier Marimon i Sabaté): Senyor president, senyores i senyors diputats, passaria a exposar la tasca de prevenció, anàlisi de l'actuació del Departament durant aquests incendis i propostes.

Primer donaria contesta a una pregunta del Grup d'Iniciativa, que era el fet que dilluns dia 4 el conseller d'Agricultura es trobava a Moscou. Haig de dir que les jornades..., no, ho dic perquè érem fora. De totes maneres, he interpretat que aquesta era la pregunta; si no és així, disculpin-me. Les jornades..., estaven previstes unes jornades que es deien «Inversions i Negocis», fomentades pel Departament d'Agricultura i IESE. Aquestes jornades, en les quals van participar una seixantena d'empresaris de Catalunya, que no crec que calgui aquí citar, estaven previstes des de feia més d'un any. Haig de dir, com ha dit abans la consellera de Governació, que el meu lloc estava cobert pel conseller d'Indústria, i, de totes maneres, en el moment en què vam poder vam retornar, amb la major prestesa possible. Haig de dir-los, com a bona notícia, que dintre d'aquestes jornades Prodeca ha tancat un tracte amb les empreses Reybanpack i N&P Inter-

nacional, de mil tones mensuals de fruita, a part d'altres contactes que han establert les altres persones que hi van viatjar.

En les intervencions d'aquest matí jo he copsat, i a més en els mitjans de comunicació, una crítica al fet que s'ha baixat la guàrdia en els temes de prevenció. Jo intentaré explicar-los, a través de les actuacions portades a terme, que no solament no és així, sinó que aquesta tasca de prevenció s'ha incrementat de forma notable. Sí que voldria que la meua intervenció fos al més pausada possible, sense cap ànim de polemitzar, però sí que voldria posar –abans de començar-la– unes raons que crec que hem de contemplar tots, sense que ens serveixin ni d'excusa ni de justificació, però crec que tots les hem de tenir en compte.

De l'any 87 a l'any 93, a Catalunya s'han cremat 21.769 hectàrees; a l'Estat espanyol s'han cremat 1.328.317 hectàrees. Aquest any, a Catalunya –i que serveixi per donar unes dades exactes, que, si després ho tenen a bé els senyors diputats, els les puc donar comarca per comarca– s'han cremat, en aquest moment, 40.395 hectàrees, durant tot l'any. Exactament, els incendis, fins ahir a la tarda, comptabilitzat el de Viladecavalls, els incendis del dia 4 fins avui..., han cremat 29.989 hectàrees; en conjunt, com he dit, 40.395. A la resta de l'Estat, 229.778. Jo, en aquest moment, dispo de les dades de les superfícies cremades a França, Itàlia, Grècia, als Estats Units, etcètera –tots els països de clima mediterrani. No crec que sigui aquí l'ocasió per treure-les; sí que crec que poden ser objecte d'una anàlisi i per adonar-nos que ens trobem davant d'un problema prou complex, que afecta governs de diferents països i de molt diferents tendències, i que el comportament, a tot arreu, del foc ha estat similar, i en el cas de Catalunya jo crec que hi ha hagut, doncs, una problemàtica específica i que s'ha resolt, evidentment, no amb la prestesa, no amb la rapidesa que tots voldríem, però sí que el programa de prevenció i extinció d'incendis ha funcionat.

Jo passaria a explicar-los com portem a terme la tasca de prevenció. Primer, dir-los que Catalunya –i abans ja ho ha citat el senyor Vidal-Quadras– té no el 57, sinó el 58% de la seva superfície forestal, exactament, amb aquestes característiques; vol dir que té unes masses forestals absolutament seguides, que comencen a Barcelona i acaben a la Vall d'Aran. *(El conseller mostra un mapa.)* Suposo que, encara que el mapa és petit, és prou visible per a tots vostès per fer-se una imatge gràfica del que significa la superfície forestal a Catalunya.

Davant d'aquesta superfície forestal i del risc que sabem que comportava aquest any, i amb l'experiència acumulada dels anys anteriors, es va fer el disseny del que havia de ser la campanya per a enguany. Dintre de la campanya de prevenció i extinció d'incendis, hi ha tota l'aplicació del programa Foc verd, dissenyat en el seu moment, amb tot un seguit de mecanismes que s'han procurat potenciar.

Abans els he ensenyat el mapa del que era Catalunya quant a zona verda; ara els ensenyo el mapa de les agrupacions de defensa forestal, que són una de les eines que té

aquest Programa. N'hi ha en aquest moment dues-centes quinze, que cobreixen pràcticament tota la superfície arbrada. Evidentment –potser de lluny no s'aprecia–, hi ha alguna zona que és necessari fomentar-la, sobretot en el nord de Girona i en el sud de Tarragona.

El pla de prevenció comença intentant determinar el màxim risc, en cada moment, que es donarà. Abans, en una de les propostes del Grup d'Esquerra Republicana, es demanava que ens dotéssim de més estacions automàtiques de control de temperatura, humitat, radiació solar, etcètera. Jo els haig de dir que en aquest moment aquest mapa de risc s'elabora amb cent-cinquanta punts de presa de dades, que es pren una vegada al dia, amb les dades de divuit estacions automàtiques de l'Institut Nacional de Meteorologia –vol dir que es tenen constantment– i amb vint-i-una estacions automàtiques del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca. Segurament es pot fer quelcom més, però m'atreveria a dir que, per a una diagnosi correcta, tenim a sobre el territori..., aquí està marcat, i els senyors diputats veuran uns puntets, potser no és més precís, però tenim una base de dades suficientment eficaç com per pensar que no podem incórrer en errors per la manca de coneixement.

El mapa de risc que s'elabora és exactament aquest tipus de mapa, que després es trasllueix exactament en aquest, que és el que s'envia a la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis, a tots els quarters, als ajuntaments que ens ho demanen, etcètera. Exactament, aquest mapa potencial de risc forestal és el del dia 4 a les onze del matí.

No solament es fa aquest mapa: haig de dir-los que es fa cada hora i que es fa absolutament tot l'any; no és un mapa que es faci una vegada al dia: no, no, cada hora es fa aquest mapa, perquè hi ha unes variacions, a vegades prou importants, durant escasses hores, com perquè sigui aconsellable així.

Ja que els he ensenyat el mapa de risc que es va produir aquell dia, també voldria ensenyar-los la perillositat d'ignició d'aquest dia. Hem de dir que el dia 4 es va produir un efecte, que és denominat com «efecte Föhn», en el qual van pujar molt les temperatures i va baixar extraordinàriament la humitat. Penseu que en l'estació de Torre Marimon va baixar la humitat a menys del 10%, cosa absolutament inusual, però que en tot Catalunya es va mantenir per sota el 20%.

No solament es fa aquest mapa de risc en relació amb temperatura, humitat, radiació solar, sinó que es fa un mapa de risc per freqüentació humana. Evidentment ens hem adonat..., haig de reconèixer que dilluns passat va ser l'excepció: els focs, a Catalunya, normalment es produeixen majoritàriament els caps de setmana, però, bé, aquest dia hi va haver l'excepció. Tots sabem que a les onze del matí de dilluns es van detectar trenta-tres focs simultanis, probablement a causa d'un cúmul de circumstàncies, però sobretot a causa d'unes condicions climàtiques extraordinàriament afavoridores d'aquest fet. Però, bé, deixant de banda això, el general és que els caps de setmana hi ha més risc. En funció d'això, també elaborem un mapa de risc per freqüentació humana.

A la vegada, en el tema de prevenció es fa una cura especial en el tema de vigilància. El Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca utilitza..., tradicionalment utilitzava dos avionetes per fer aquest control, com a element que no solament detecta un gran espai de territori, sinó que és dissuasiu. Aquest any, davant del risc, vam contractar un helicòpter, i el servei s'està fent..., en aquests moments els haig de dir que s'està fent amb una avioneta, aquesta última setmana; ho dic perquè, si ho comprovem, fa quinze dies una de les avionetes, doncs, va tenir un petit accident, i afortunadament el pilot no va sofrir danys, però l'aparell sí, i l'estan reparant, però en principi, doncs, la campanya es venia desenvolupant amb dos avionetes i un helicòpter. Ho dic perquè, en aquest moment, veritablement hi havia una avioneta i un helicòpter, però era degut a aquest petit accident.

L'helicòpter es va contractar tenint en compte un efecte no solament dissuasiu, sinó un efecte de presència immediata en el punt on es feia el foc. He de dir que gràcies a això s'han aixecat tot un cert munt de denúncies, donat que l'helicòpter va conduït per un pilot, hi va un agent forestal, hi va un mosso d'esquadra, i en el moment que es detecta una columna de fum, doncs, l'helicòpter, a part que porta una megafonia prou audible des del cel com per tallar la iniciativa immediatament, té una capacitat d'aterrar en el moment i poder parlar amb les persones, prendre'ls les dades, etcètera.

Junt amb això, aquest és el mapa de les torres de guaita que en aquest moment hi ha a Catalunya; hi ha setanta-nou punts de guaita amb dos torres de persones, que fan cent cinquanta-vuit persones que els cuiden. A la vegada, el Departament contracta en les èpoques de perill el que es diu «grups Serra», que són grups de persones que fan un seguit de tasques, però, especialment, la principal és la de vigilància. Aquestes són les àrees contractades, els vint-i-tres grups Serra que s'havien contractat aquest any. Haig de dir-los que amb anterioritat no s'havien contractat mai tants grups com enguany.

Un exemple que aquest sistema de detecció és eficaç: jo tinc aquí qui va donar els avisos dels focs. Per exemple, doncs, el de Sant Quirze el va donar un tècnic nostre, una d'aquestes persones; el de Sant Feliu - Bigues, que es va donar en una urbanització, davant d'una casa, el va fer un particular; el de Canyelles va ser detectat per aquests tècnics, el de Collbató també, el de Bigues-Riells, també, el de Montmajor també, el de Sant Mateu - Fonollosa també, i el de Mont-ral. Els cito els grans; de totes maneres, si es vol comprovar, jo tinc el llistat de tots els incendis que es produeixen a Catalunya i qui dona l'avís, i veuran vostès que pràcticament el noranta per cent i escaig d'avisos de foc són donats per aquest servei de vigilància.

A la vegada –abans he parlat de les àrees de defensa forestal–, el Departament té un cos de voluntariat forestal. Aquests dies s'ha donat un aspecte que crec que a tots ens ha d'omplir de goig, però que hi hem de fer una reflexió posterior, de les moltes persones que de manera voluntària han anat a apagar foc. Jo els haig de dir que el Departament, aquest aspecte del voluntariat, l'ha cuidat, però que el nostre

voluntariat té una diferenciació amb aquest: és un voluntariat que assumeix un compromís regular en la prevenció i extinció de focs. Els nuclis, com veuran, són molt grans, en funció del nombre de voluntaris, a les zones urbanes, i molt petits en les zones rurals. En les zones rurals hem procurat derivar aquest voluntari cap a les àrees de defensa forestal, perquè, doncs, semblava més lògic que compartissin, o que treballassin conjuntament, que no que els voluntaris anessin per una banda i el grup de defensa forestal per una altra, quan, en realitat, la seva funcionalitat és idèntica i el voluntariat és el mateix.

A la vegada s'ha promogut una política força intensa de crear punts d'aigua, i crec que és una política que aquests dies d'incendis, sobretot..., especialment de cara als helicòpters, doncs, en les zones, ha donat força bons resultats. En aquests moments, a Catalunya tenim 3.351 punts d'aigua preparats per a la presa d'aigua. Jo reconec que, de totes maneres, tot i tenir-ne molts, són insuficients, i aquí sí que hem de seguir una política força més activa en el tema de promoure'n, per aconseguir tenir l'aigua al més a prop possible dels punts de l'incendi. En el material que se'ls ha lliurat trobaran vostès el programa que vam fer conjuntament entre el Departament de Governació, la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i la Direcció General de Medi Natural. En ell vostès veuran totes les mesures..., primer els objectius que es fixen, i les mesures que hem pres.

Primer, començava amb una cosa nova, que era fer una forta incidència en els mitjans de comunicació, sobretot fer el mapa de risc d'incendi diari. Això s'està fent. Nosaltres creiem que és positiu; de totes maneres, potser sí que caldrà fer una reflexió, perquè hi ha qui opina que no és tan positiu, perquè es dona una informació, precisament, dels punts més febles del país, tot i que, evidentment, la intencionalitat és avisar la ciutadania que ha de tenir en aquests punts una cura especial. Dintre d'aquesta campanya, doncs, vostès ja ho coneixen... Abans s'ha citat que hi havíem esmerçat menys mitjans que altres anys; això no és cert: en conjunt, se n'han esmerçat més —després podríem entrar a discutir si en algun apartat se n'hi han esmerçat més o menys, això sí que ho podem discutir, però no que en el conjunt se n'hagi esmerçat menys. Jo, quasi..., no com un repte, perquè no és pas aquest l'esperit de la meua intervenció, però vostès veuran que és molt difícil trobar una sola publicació a Catalunya, un sol diari que no porti els corresponents anuncis d'avís.

A la vegada, doncs, s'ha fet una campanya de divulgació de cara a les escoles en el tema de formació dels nois, que és un material que es diu *El bosc creixerà amb tu*; s'han fet per a urbanitzacions, doncs, uns quaderns de divulgació i uns cartells; a la vegada, doncs, als ajuntaments, se'ls han portat els cartells i s'ha fet tot un seguit de retolació per a les zones forestals, i a través dels agricultors, a través d'una publicació específica que es diu *Notícies de natura*, també s'ha fet una campanya, en el sentit de prevenció, de sensibilització ciutadana. Aquí hi havia una oferta d'un mitjà de comunicació; aquest és un tema que està preparat però no s'ha portat a

terme, però, en tot cas, no per la voluntat del mateix Departament. A la vegada es va elaborar un vídeo de formació per als voluntaris, que es diu *A l'aguait del risc*; els espots televisius bàsicament són dos: *El bosc és vida* i *De tu depèn el seu futur*; els cartells, ho veuen explicat aquí, les característiques que tenen, hi ha cartells petits i cartells grans; hi ha uns rètols grans, que són els de *Prohibit encendre foc*, que se n'han fet 10.000 i s'han distribuït per les zones forestals, i s'han fet 300.000 fulletons d'aquests, d'*El bosc és vida* i *De tu depèn el seu futur*. També coneixedors de l'encant i de la utilització que tenen les enganxines, doncs, per primera vegada es van fer 200.000 enganxines: veuran molts vehicles i sobretot, segurament, moltes persones, els escolars sobretot, que ho porten a les seves carpetes. I també s'han fet uns para-sols per a vehicles, donat que els vehicles són un dels elements que dintre la casuística del foc té força importància.

Darrere d'aquesta explicació, vostès trobaran —i poden fer una anàlisi, jo els l'estalvio— tota la línia d'actuació del Departament. Trobaran les responsabilitats i les funcions del nostre Departament, des del cap operatiu, tot l'equip operatiu, les funcions del cos d'agents rurals per graduació, començant per l'inspector, sots-inspector, caps de comarca, etcètera. Trobaran el paper que juguen els agents rurals; a la vegada veuran tot el tema de transmissions com funciona... Com els he dit abans, jo crec —i aquesta era la meua voluntat— que amb aquest document que els he lliurat vostès podran fer una anàlisi aprofundida del funcionament, i, a més, en podran fer un seguiment, si és que s'ha seguit estrictament el que proposaven o no, que jo els manifesto que sí, però que estem oberts a qualsevol consulta que vostès ens vulguin fer respecte a això.

Però, de tota manera, quan es parla del tema de prevenció, no solament es parla d'aquests temes. Amb números de pressupost..., per exemple, algú deia: «És que han rebaixat la partida pressupostària per a les ADF» —després m'hi referiré específicament—; no és així. O quan deien: «Vostès han rebaixat la partida per a prevenció»; no, el Departament d'Agricultura, el seu pressupost ha crescut un 1% l'any passat. En els pressupostos inicials, es va destinar un 7% a la prevenció, però quan vam veure la contractació de l'helicòpter, en el nostre Departament els pressupostos destinats a prevenció i extinció d'incendis, aquest any, han crescut un 13,8. Em diran: «No és suficient.» Probablement; el que no em negaran és l'esforç que hem hagut de fer en un moment d'estretors pressupostàries per poder-lo portar a terme. Però s'ha de dir que no solament és aquesta la tasca de prevenció. I els voldria citar alguns altres elements que tenen una forta incidència en aquesta tasca de prevenció en el camp del foc.

Ningú crec que posi en dubte en aquesta sala que una bona política forestal és la millor pràctica de prevenció que podem portar en aquest aspecte. Des del Departament es va crear el Centre de la Propietat Forestal, on estan agrupats tots els propietaris que tenen plans tècnics de gestió de les seves explotacions, amb uns funcionaris i amb uns pressupostos que són els nostres. Es va crear el CREAM —Centre

de Recerca Ecològica i Aplicacions Forestals—; jo els recomanaria que, si ho tenen a gust, evidentment, visitessin el Centre que, conjuntament el Departament i la Universitat Autònoma, tenen a Bellaterra. El Departament paga vint-i-vuit investigadors que treballen a temps total en aquest àmbit, que, entre altres coses, en aquest moment estan finalitzant l'inventari forestal de Catalunya. Però, a part d'això, el Departament —ja en vaig donar compte als senyors parlamentaris— va elaborar el Pla general de política forestal. Vostès, tots, l'han tingut: és un pla que evidentment ha costat de donar a la llum, jo mateix els vaig anunciar que era un pla que havia trigat onze mesos, la seva aprovació a Brussel·les, però sense cap mena de dubte —i vull fer un vot de futur en aquest sentit— és una magnífica eina, i que és una magnífica eina es demostra fins i tot en aquests moments greus, doncs, si mirem l'aplicació que comporta aquest Pla. Jo ja els vaig mencionar en aquesta sala que un pla pot ser molt bonic, però, si no ve dotat adequadament, doncs, és un pla que és inoperant.

Conjuntament amb el Pla de política forestal, jo els he adjuntat la revista que edita el Centre de la Propietat Forestal. A dintre vostès podran veure totes les línies d'ajut que contempla aquest Pla, i, per exemple, en el cas que ens trobem, actual, a part que aquest Pla significa reposició d'arbres, significa neteja, significa estassades, treballs culturals, etcètera, vostès veuran que hi ha una ajuda de regeneració de roures i alzines cremats de 160.000 pessetes/hectàrea, però també veuran que, en qualsevol situació catastròfica del bosc, el propietari té dret, a través d'aquest Pla, automàticament, a 100.000 pessetes si neteja aquest bosc.

D'altra banda, també els haig de dir que el Departament, dintre de tota aquesta línia d'ajuts, contemplarà les ajudes al bosc com si aquest bosc estigués dret, perquè això potencia... —quan vull dir «estigués dret» em refereixo, evidentment, que estigués en bones condicions, perquè els arbres, dissortadament, cremats, però estan drets; no és que volgués fer una broma en aquest sentit, sinó que m'explico més bé, no?, perquè potser la meua terminologia no havia estat del tot adequada—, sí que contemplarem totes les tasques que es facin al bosc amb aquest criteri, la qual cosa, sense cap mena de dubte, facilitarà als propietaris, primer, uns ingressos per a la neteja del bosc, i després els explicaria amb més detall les mesures preses quant a l'aprofitament de la fusta cremada.

He portat aquesta revista, primer, perquè defineix molt bé tot el tipus d'ajuts, i d'una manera molt gràfica, doncs, es veuen ràpidament les grans possibilitats que dona l'aplicació d'aquest Pla de política forestal. També perquè posa els ajuts a les àrees de defensa forestal. Quan es mencionava que no s'han potenciat... Miri, jo els ho llegiré. Aquest any s'ha fet —i els en llegeixo els conceptes, no?—: redacció per part de les àrees de defensa forestal de programes de vigilància i prevenció d'actuacions urgents en cas d'incendis i, si s'escau, de reforestacions. Donem un ajut de fins a 100.000 pessetes, que es podrà incrementar fins a 150.000, si aquest afecta un espai inclòs en el PEIN. Aquesta ajuda no existia amb anterioritat.

El següent concepte: constitució, ampliació i fusió d'ADF per a la realització d'inversions vinculades directament amb els objectius de l'ADF, fins a un màxim de 2 milions i mig de pessetes per ajuntament i de 3 milions de pessetes si es troba en el PEIN. Aquesta ajuda hi era, però només arribava, només es limitava a la primera partida. Vull dir que s'ha incrementat... No, perdó, es quedava fins a 2 milions i mig, ja ho he dit bé.

Tercer concepte, diu: adquisició de material d'actuació immediata en la prevenció d'incendis i adquisició d'elements per a comunicacions, manteniment de la infraestructura, contractació d'assegurances per part de les ADF, etcètera. Es dota, aquest any, fins a 500.000 pessetes; l'any passat era fins a 350.000.

Una assegurança col·lectiva de les àrees de defensa forestal és idèntica que l'any passat, la contracta el Departament, i tots els membres —quan abans parlava d'assegurances era per a actuacions puntuals— de l'ADF, doncs, estan assegurats, i ja existia.

Tercer punt: construcció de punts de reserva d'aigua contra incendis en zones forestals, sense excloure altres usos agrícoles. Aquesta línia va adreçada a les àrees de defensa forestal, però a la vegada va adreçada a tots els particulars. Es dona, per a construccions de terra, subvenció fins al 50% de la inversió, amb un màxim de 2.000 pessetes/metre cúbic, etcètera —els estalvio les característiques tècniques. A les ADF la subvenció s'augmenta. Aquesta línia no existia.

Creació d'àrees forestals recreatives per facilitar el lleure en plena natura, com a mesura per reduir el perill d'incendis. És la mateixa que l'any passat.

I ajuts per a la realització de cremes forestals controlades, sota el control i la supervisió del DARP, que es dona 10.000 pessetes per hectàrea tractada. L'any passat no existia.

Senzillament, fent una petita anàlisi, fent una petita anàlisi absolutament objectiva i que a més surt publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat* del dia 4 de març, comparant les ajudes que es van publicar l'any passat, vostès veuran que no es pot dir de cap mena de manera que els ajuts a les àrees de defensa forestal s'hagin reduït; tot al contrari, s'han augmentat.

També és cert que abans se'm citava, i se m'ha citat també en els passadissos, que hi havia alguna àrea de defensa forestal que podia haver rebut tard els pagaments. Jo li diré que hem tingut una cura especial en aquest tema i que hem procurat liquidar totes les àrees de defensa forestal abans que s'iniciés el període de risc, perquè sabem les necessitats que aquestes tenien. Hi hem posat una cura especial; jo sé que vostès em trobaran exemples i són certs. Ara, jo també, i em poso a disposició de vostès perquè examinem, en cada un d'aquests casos, la tramitació burocràtica, per dir-ho d'alguna manera, si s'ha portat a terme. Perquè, moltes vegades, el retard de pagament no és, en aquest cas, responsabilitat del Departament, sinó que pot ser, en tot cas, responsabilitat indirecta perquè es pot exigir un tipus de tramitació que per a la ADF sigui més o menys costós, que crec que aquí, en aquest sentit, sí que hi hem de fer una

anàlisi, però si vostès parlen amb el conjunt de les àrees de defensa forestal veuran que en aquest moment es troben força més satisfetes de la situació de pagaments que es podien trobar uns mesos endarrere. De tota manera, sí que em sembla que és molt raonable la proposta que s'ha fet, que a les àrees de defensa forestal se'ls liquidés a sis mesos de l'actuació. Ara bé, jo també els ho haig de dir: es liquidarà en sis mesos si es presenta la documentació adequada.

No solament s'ha portat a terme aquesta tasca –ja els ho dic, considero molt important aquest Pla general de política forestal com a eina de futur–, sinó que, amb les possibilitats que ens donava la Comunitat Econòmica Europea, al seu moment ja es va llançar una campanya per a Catalunya, en els temes de reforestació i aforestació. Haig de dir-los que el Govern de la Generalitat de Catalunya, el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, no és procliu a aquesta política, en aquest cas. És una política que tendeix a aconseguir l'abandonament de camps però que en cap cas a casa nostra ens interessa excessivament, sobretot si tenim en compte que a Catalunya escassament tenim el 30% de la nostra superfície agrícola, tenim el 30% –30 i escaig, poquet– de superfície agrícola, no ens interessa perdre part d'aquesta superfície, però l'augment de superfície agrícola encara ens agreuja la situació creada amb el foc.

De totes maneres, hi havia unes possibilitats que nosaltres no podíem deixar de brindar als agricultors i silvicultors. Evidentment, vam promoure les modificacions adequades perquè aquestes ajudes es convertissin en altres possibilitats que no fossin la pura i simple desforestació i reforestació, i s'ha lliurat a tots els agricultors el llibret *Aforestació de terrenys agraris* i un disquet informàtic amb totes les possibilitats que dona l'ajuda, a part d'uns fulls explicatius en els quals crec que vostès –després els els podem passar– reconeixeran l'esforç que s'ha fet.

Bé, sembla que el tema informàtic sorprèn. Jo els he de dir que avui en dia, per sort, hi ha moltíssims agricultors que són modernes empreses agràries i que la informàtica s'ha convertit en una eina més del seu treball. De totes maneres, qualsevol agricultor té el llibre, té els fulls explicatius i, evidentment, si no pot o no és adequat per a ell la utilització del disc, les nostres oficines comarcals compten amb uns tècnics especialitzats i capacitats per a explicar-los-hi.

Dintre aquest programa quinquennal, nosaltres vam marcar totes les zones de Catalunya amb les espècies que eren reforestables atenent les espècies autòctones. I, a la vegada, d'aquest Pla s'esdevenen tot un seguit d'ajuts força importants. Dintre aquests ajuts, també hi ha punts d'aigua; es pot optar per aquesta via. Hi ha el tema de tallafocs, que crec que és un tema que n'hem de parlar i després els en parlarem. Però després, sobretot, hi ha un ajut força important, que és la construcció de camins amb un ajut de 500.000 pessetes per quilòmetre de camí i que en terrenys accidentats pot arribar a 1 milió, a 1 milió i mig de pessetes.

Senzillament volia exposar-los el conjunt de mesures de prevenció que aplica el Departament, i sí que sotmeto a la seva consideració, després d'una anàlisi real i objectiva, que

en cap cas –en cap cas– es pot dir que s'ha baixat la guàrdia o en cap cas es pot dir que s'ha rebaixat la línia d'actuació en aquest sentit.

Jo potser en faig una defensa molt pregona, d'aquest tema, però els he de dir que jo he estat membre d'una àrea de defensa forestal des del moment de la seva creació, i no voldria dir que tingués una especial sensibilitat, més que algunes altres persones, però sí que tinc uns companys amb un accés molt directe. Jo segueixo assistint a l'àrea de defensa forestal, el que vol dir que, bé, que el contacte és directe i estret i que, en cap cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya –i especialment aquest conseller– comprendria que reduís les ajudes en aquest sentit.

A pesar de totes aquestes mesures, evidentment, hi ha un fet absolutament incontestable, i és que, com els ha explicat la consellera de Governació, del dia 4 al dia 9 a Catalunya es van produir –ara no voldria dir-los un error– no sé si 1.014 o 1.037 focs de vegetació forestal; en tot cas, sí que es mou sobre el miler de focs forestals. Això també crec que pot ser un element de reflexió en dos sentits. En un que a vegades crec que en parlem poc, i jo sospito que com a conseller, potser fins i tot em faig pesat, però que crec que hauríem de defensar tots els partits polítics unànimement, que és la reflexió de la responsabilitat que tenim tots i cada un dels ciutadans de Catalunya envers aquest miler de focs. I, evidentment, amb això no defujo cap responsabilitat, però sí que entenc que passa alguna cosa quan en un país relativament petit com és el nostre es produeixen tants focs; que passa alguna cosa quan en una comarca, en un sol dia, es produeixen, com s'han produït aquests dies, trenta-tres focs.

I també serviria, a vegades, per entendre que la política d'extinció d'incendis, davant d'aquesta multitud de focs, ha de ser contemplada des d'una òptica global, que a vegades difícilment pot ser entesa des d'una òptica local. I defenso i respecto aquesta òptica local; ara, la realitat és que hem patit una veritable setmana de foc. En el moment en què es produeixen aquests focs, immediatament, el Departament de Governació posa en inici tots els mecanismes i, a la vegada, el nostre Departament fa el mateix.

Jo, abans, quan els he citat les estadístiques..., aquí tinc les estadístiques dia per dia, i tinc les estadístiques de comarca per comarca, i, com els he dit abans, a Catalunya s'han cremat 40.395 hectàrees i 26.777 de bosc arbrat. Veritablement, i sense voler fer ara cap distinció, sí que voldria dir-los que, l'èmfasi, l'hem de posar en aquestes 26.777 hectàrees i probablement en les hectàrees que es van cremar en la zona del Garraf, perquè la resta d'hectàrees que estan comptabilitzades..., i escoltin, ho dic amb mera dada estadística, no pretenc reduir, en absolut, la gravetat del fet, però sí que moltes de les hectàrees que tenim comptabilitzades aquí són rostoll i que el seu efecte, tant sobre la natura com sobre activitats humanes, és absolutament relatiu. Tampoc és així perquè aquesta vegada el rostoll ha enganxat moltes bales de palla, que tenien un determinat valor, però sí que a efectes de danys ecològics, pràcticament diríem que a Catalunya les hectàrees afectades pel foc pròpiament amb danys d'una

certa importància se n'anirien al voltant de trenta mil hectàrees, que, evidentment, són excessives.

La nostra actuació comença... Evidentment, he de dir-los que, quan es parla de coordinació entre els departaments, en el moment en què es produeixen incendis tots els efectius del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca queden sota les ordres del Departament de Governació. Ho dic perquè se'n tingui coneixement, perquè, en aquest cas no hi ha cap mena de desorganització. Tothom sap que, en els moments del foc, agents forestals, etcètera, tots, totes les persones, tots els mitjans que té el Departament d'Agricultura queden automàticament englobats dintre el dispositiu del Departament de Governació.

En els altres aspectes, quan vam observar que es produïen danys el dimarts al matí —i m'agradaria que es fixessin o que remarquessin la data; en aquell moment jo em trobava a Moscou, però era allò que els deia abans, el fet que un conseller no hi sigui en un moment determinat perquè té una altra obligació, una altra funció, no ha de suposar, en absolut, que els mecanismes creats i el Departament deixin de funcionar amb perfecta eficàcia—, dimarts al matí, quatre o tres hores abans, o cinc, que jo arribés de Moscou, ja es va repartir en tots els ajuntaments un full on es demanava el nom de la propietat, l'adreça, el telèfon i els danys, la superfície cremada, segons el propietari; si s'havien cremat edificacions, si s'havien cremat cases, si s'havien cremat coberts, si s'havien cremat granges; quin tipus de bestiar, maquinària i altres tipus de vehicles.

A la vegada, dintre d'aquest qüestionari es demanava si hi havia dificultats per al manteniment de l'alimentació. Vull dir, l'ordre que va cursar el dimarts a primera hora el director general d'Indústries Agroalimentàries, doncs, ja marcava tota una operativa a seguir, i demanant als alcaldes que ens indiquessin si coneixien punts però també obligant o demanant, o ordenant, millor dit, als nostres tècnics que visitessin totes les explotacions perquè se'ns avisés de les granges amb necessitats alimentàries a curt termini.

El dimecres al matí nosaltres ja estàvem subministrant aliment a les granges afectades. En aquest moment, estem subministrant, si no ho recordo malament, l'alimentació als animals a cent divuit granges. Això —com els he dit— va començar el dimecres al migdia, i aquesta alimentació continuarà fins al moment en què les ajudes previstes no arribin a les persones damnificades.

Dintre aquestes operacions urgents també es van prendre les mesures adequades per a l'eliminació dels cadàvers dels animals. Evidentment, han estat unes mesures que s'han hagut de prendre amb caràcter d'urgència, donada la situació que es donava d'un perímetre afectat pel foc i, moltes vegades, sense possibilitat d'agafar aquests animals i traslladar-los a un altre lloc, però sí que sota la direcció dels veterinaris del Departament s'ha aconsellat els pagesos de com fer les rases, colgar els animals i, evidentment, colgar-los amb calç perquè fos innocu, fos innocu al medi.

L'altra actuació del Departament..., he de dir que el divendres al matí teníem una aproximació de valoració dels

danys. El divendres vam convocar en tràmit d'urgència la taula de concertació amb les organitzacions professionals agràries. Aquesta taula de concertació tenia com a objecte conèixer a través de les organitzacions professionals, com deien ells, l'estat de tot el tema i, sobretot, arribar a un acord amb les valoracions dels danys. Els he de dir que la taula de concertació, doncs, va arribar a un acord de valoració de tots els danys. Vam arribar a un acord, doncs, del valor que s'havia de donar a un magatzem, del valor que s'havia de donar a un cobert, del valor que s'havia de donar a les diferents granges. Evidentment, no un valor total sinó un valor per metre quadrat construït. Vam arribar, doncs, a un acord de la valoració que s'havia de fer dels tractors, recollectores, remolcs, adobadores, etcètera. Després, si vostès volen, també els puc citar els danys que s'han sofert, que han estat força copiosos. No tant així dels animals, que, tot i que ha estat important, en principi semblava que podia haver estat de més importància. De totes maneres, no vull minimitzar l'efecte, que, com els he dit, ha estat força important.

Com els he dit, divendres a la tarda es va fer aquesta valoració, i, amb aquesta valoració i les dades recollides a través dels ajuntaments i dels mateixos particulars, municipi per municipi, en aquest moment ja tenim una valoració dels danys soferts en el tema agrícola, referit a habitatges, magatzems de qualsevol mena, utilitatge i animals. Després hi ha una valoració posterior del que significa tota la zona forestal —que després ja els ho comentaré—, però la primera valoració creiem que era absolutament important per poder operar ràpidament per aconseguir ajudes perquè aquestes persones no se sentissin desesperades i poguessin continuar endavant amb la seva explotació, amb garanties d'èxit.

La valoració, que jo els he de reconèixer que pot estar sotmesa a lleugeres..., a unes variacions, he de dir que la valoració no solament s'ha fet del Bages i del Berguedà, sinó que s'ha fet de tots els focs afectats durant l'any. Entenem que en aquest moment, doncs, si s'havia de donar un tractament, s'havia de donar un tractament homogeni. Pel mateix s'ha fet una anàlisi dels focs que han ocorregut a l'Alt Penedès, etcètera, a les determinades zones on hi ha hagut una afectació similar a aquesta.

Els danys en aquest moment es mouen al voltant de 4.000 milions de pessetes el que és en pèrdues de cases. He de dir que de cases afectades, n'hi ha hagut 39. Els ho llegiré —potser pot ser indicatiu—: hi ha hagut 39 cases; d'aquestes 39 cases, s'ha de dir que no totes, si fa no fa, doncs, una mica menys de la meitat són residència habitual, són altres cases, algunes d'elles que s'han cremat però que eren cases que ja s'utilitzaven d'una forma parcial, donat que la gent vivia en un altre lloc i les utilitzava el dia que anava a treballar al camp, etcètera.

S'han cremat al voltant de 300 coberts de farratge. S'han cremat 2 magatzems. S'han cremat 13 granges de porcs, 15 granges de vedells. S'ha cremat, no ben cremada, hi ha hagut una granja de llet, doncs, que ha tingut desperfectes, que s'han cremat, doncs, 8 galliners..., no, s'ha cremat 1 granja de pollastres i a la vegada 8 galliners, no?; s'ha cremat 1

granja d'ovelles i 13 de conills. Aquests són els danys, diguéssim, de caràcter immobiliari.

Hi ha hagut també una pèrdua de 22 tractors, de 9 recol·lectores, 67 remolcs, 8 adobadores, 8 màquines herbicides, 8 sembradores, 24 embaladores, 13 talladores, 11 motocultors, 9 molins de pinso, 14 motos, 11 cotxes i 10 camions. Aquesta és la valoració dels vehicles.

Quant a les pèrdues animals, hi ha 81 vaques de carn, 214 vaques de llet, 1 brau, 242 vedells de diferent mida, 108 truges, 781 porcs d'engreix, 83 garrins, 280 xais, 1.043 ovelles, 70.000 pollastres, 1.200 gallines, 2.900 conilles, 10.000 conills i 403 cabres i 2.385 cabrits; hi ha hagut 1 cavall, i també hi hagut una destrucció de 15 arnes.

Aquests són els danys, diguéssim, afectats. Evidentment, hi ha hagut uns altres danys, que són la pèrdua de collita de cereals, en algun cas. Nosaltres, tot i que n'hem fet constància, entenem que la pèrdua de cereal, com que és una pèrdua assegurable —no solament assegurable, sinó que el Departament en bonifica el 50%, la prima, igual com es fa en les zones fruíteres—, els danys assegurables, tot i que els hem comptabilitzat, no entren en una valoració en funció del pagament. Sí que ha entrat a contemplar, en canvi, les bales de palla i d'alfals que s'han cremat, perquè evidentment aquestes bales no podien ser..., el propietari no té manera de rescabalar-se.

Davant d'aquesta problemàtica, conjuntament amb aquestes actuacions, diguéssim, d'estadística i de coneixement de la realitat sobre el terreny, es van començar a prendre mesures amb caire d'urgència. El mateix dimecres vam arribar ja a un acord amb FECSA, mitjançant el qual reposaven... O sigui, ens vam posar ràpidament en contacte amb les companyies subministradores de serveis, bàsicament llum i telèfon. En el cas de FECSA, doncs, es donava el fet que part de l'escomesa normalment és del particular, o part del que s'havia cremat era del particular; llavors, ja que els seus obrers estaven treballant en la reconstrucció de la línia, vam arribar a un acord conjuntament amb el Departament d'Indústria i Energia, mitjançant el qual el Departament d'Indústria i Energia aportava un terç del cost d'aquesta reparació —estic referint-me a la part privada, perquè, evidentment, la part de la companyia, la reposició és gratuïta—, un terç l'ha pagada la mateixa FECSA, i solament restava un terç al mateix interessat.

Aquest matí, la consellera Cuenca els ha mencionat un decret, un decret genèric d'ajudes, en el qual, doncs, s'especifiquen les ajudes del Departament de Governació, i en els altres departaments l'únic que s'indica és la voluntat, les línies en què es tenen de desplegar ordres. Jo vull recordar que aquest Decret és molt similar al que el Govern ha fet en altres ocasions de catàstrofe.

En el cas del Departament d'Agricultura, sí que nosaltres creïem que les mesures a prendre havien de ser d'una extraordinària urgència, donat que aquesta situació de manteniment dels animals, per part nostra, i la problemàtica que comporten totes les altres pèrdues de l'explotació, comportava una situació precària dels productors, dels pagesos i ra-

maders que calia fer un esforç per mirar d'eliminar. Per això mateix s'ha fet un decret en el qual es marca que podran ser beneficiaris d'aquest línia d'ajuts els propietaris, arrendataris o parcers d'explotacions agràries o dels seus elements productius que hagin sofert danys en aquests, com a conseqüència dels incendis forestals ocorreguts durant l'any 1994, sempre que aquests danys siguin superiors al 20% del valor total dels elements afectats, quan es tracti de zones desfavorides, o del 30% en la resta del territori.

Els explico això perquè aquesta és una normativa europea. La voluntat del Govern de la Generalitat de Catalunya —després hem trobat la fórmula, i el mateix Decret ja ho cita— era començar l'ajut des de qualsevol persona que hagi sofert dany. Ara, la Comunitat Econòmica Europea, en aquest moment, a través de la seva normativa, impedeix crear ajuts quan no s'han sofert un 20 o un 30% en les comarques desfavorides. Per dir-ho d'una manera, «comarca desfavorida», dintre, diguéssim, l'argot comunitari, pot significar tot un seguit de coses, no cal que sigui comarca desfavorida, com alguna la té, sinó, per exemple, que si està dintre l'objectiu 5b, ja té les mateixes característiques, o si els agricultors que estan en la zona cobren la indemnització compensatòria de muntanya, també té les mateixes característiques. En aquest cas, pràcticament tota la zona del Berguedà, doncs, tindrà aquesta opció, i alguns pobles del Bages també.

Els ajuts s'estableixen..., establim diferents ajuts, però bàsicament fem un préstec a tothom —aquí no ve l'afectació ni del 20 ni del 30—, es fa un préstec pel valor dels danys que s'han tingut, a un 2%. Aquesta és la primera mesura: un préstec al 2%.

Com que nosaltres som conscients —som conscients— que els agricultors només amb aquesta ajuda difícilment poden tirar endavant, doncs, hem introduït una fórmula, que jo crec que és força innovadora, almenys per la seva aplicació, però que serà força fàcil d'aplicar, i útil: fins al 70% dels danys soferts, o sigui, quan l'explotació hagi tingut una pèrdua de fins al 70% dels danys, a més d'aquest crèdit del 2% —o sigui, el crèdit, el té d'entrada—, té una subvenció del 50% de les pèrdues, a partir del que permet la Comunitat —el que no puc començar..., per dir-ho d'alguna manera, el senyor que ha tingut un 70% de pèrdues, he de descomptar el primer 20%, perquè la Comunitat no m'ho permet, però aquest senyor, diguéssim, té un 25% a fons perdut—; a partir del 70% d'afectació, l'ajut a fons perdut és del 75%.

Aquests ajuts permeten, sense una càrrega excessiva per al Govern, fer una atenció absolutament immediata. I quan dic «sense una càrrega excessiva per al Govern», jo sóc conscient que en aquest moment —i jo mateix després plantejo una altra línia d'ajuts— es necessiten molts recursos per cobrir tots els fronts que s'han obert. En aquest cas vol dir que la setmana que ve, molt properament —la setmana que ve és la nostra intenció—, els agricultors, els ramaders, doncs, ja podran obtenir aquesta línia de crèdit, i els ajuts que després nosaltres donem aniran per bonificar els interessos i el pagament del principal. Vol dir que el senyor que

demani, per posar un exemple, 10 milions de pessetes rebrà aquest crèdit al 2%; si té un 50% d'afectació tindrà, exactament...; tindrà un 15% a fons perdut –vol dir que tindrà 150.000 pessetes per milió–, i, aleshores, el Govern de la Generalitat, el que farà és pagar els primers anys de retorn. En el cas que aquesta afectació sigui greu, doncs, aquesta persona no haurà de retornar diners –a part que n'haurà de retornar molt poquets– fins al sisè o setè any del préstec.

També conscients –també conscients– que aquí pot haver-hi una problemàtica davant de les entitats bancàries –algunes de les quals, doncs, han reaccionat de forma molt positiva, unes a iniciativa pròpia i unes altres perquè les hem anat a cercar. Hi haurà, doncs, en aquest moment hi ha dues entitats bancàries que posen una quantitat molt important de recursos a disposició dels afectats, i en aquest cas del Govern, a l'interès interbancari, però som conscients que en el moment d'establir garanties hipotecàries, o garanties d'altra mena, a l'agricultor que ha vist... –quan dic «agricultor», enteneu-me agricultor, ramader o silvicultor; ho dic perquè no vull fer exclusió de ningú, sinó per no fer-me pesat cada vegada–, doncs, contemplem el cost de la garantia a través de Crèdit i Caució, de SAECA, etcètera, que vostès saben que es mou entre un 1,5 i un 2%, doncs, el contemplem dintre el cost de la subvenció, de tal manera que la gent, tot i que no tingui béns per, doncs, per rescabalar, per dir-ho d'alguna manera, el préstec, puguin obtenir-lo sense cap mena de problema.

A la vegada que aquest ajut, que és de caràcter genèric per a tothom, establim una subvenció a fons perdut de l'import necessari per reposar o reparar els béns afectats malmesos o destruïts que s'hagin utilitzat en l'extinció dels incendis. Hi ha hagut molts agricultors que han perdut algun dels seus béns pel fet que l'han destinat a apagar foc. Creiem que en aquest cas és responsabilitat nostra, no cap a aquesta línia d'ajut, sinó cap a una línia de reposició.

A la vegada, establim un ajut d'una moratòria de dos anys en el retorn de préstecs concedits a l'empara de les diferents ordres d'ajut que, en aquests moments, doncs, s'estan aplicant sobre aquests agricultors.

El punt 4.5, ja els he mencionat abans que era el cost dels avals necessaris per a l'obtenció dels préstecs a què fan referència els punts anteriors.

Aquesta és la primera línia d'ajut que nosaltres desitgem, i espero que siguem capaços, la propera setmana, d'aconseguir, si no en tots els casos..., ja fer arribar aquests recursos a tots els agricultors, de tal manera que puguin tenir confiança en el futur, en el futur de la seva explotació.

La segona, aquesta no és decret... Aquí evidentment s'havia fet una ordre, inicialment. Ho dic perquè la consellera aquest matí ha citat dues ordres del Departament d'Agricultura: una s'ha transformat en decret, perquè, com els he dit, afecta diferents exercicis pressupostaris i no podia ser una ordre. Ho explico per no crear després petites discussions, doncs, que quedi aclarit. S'ha transformat en decret perquè, com vostès veuen, com a mínim afectarà el pressupost de la Generalitat, aquesta ajuda, durant sis, set anys.

La segona sí que és una ordre que ha aprovat el Govern, en la qual s'estableixen ajuts per a les àrees de defensa forestal. Igual que en l'ordre que els ha citat la consellera es citaven les ajudes de reposició ràpida als ajuntaments per les despeses ocasionades per l'actuació, doncs, de voluntaris, etcètera, de les despeses d'extinció del foc, doncs nosaltres fèiem una ordre idèntica quant a les àrees de defensa forestal. I fèiem una subvenció a fons perdut per a la reparació dels béns malmesos o destruïts com a conseqüència de les actuacions d'extinció d'incendis forestals –evidentment, la restitució totalment a cost del Departament–; una subvenció a fons perdut equivalent a les despeses efectuades per les agrupacions de defensa forestal durant els dies en què s'ha actuat en l'extinció dels incendis –cal dir que normalment les agrupacions de defensa forestal utilitzen els seus propis vehicles, que evidentment no cobren, però sí que hi ha uns elements, doncs, de combustible, que hi ha hagut uns elements d'alimentació, i que moltes àrees de defensa forestal, doncs, han llogat màquines, des de pales excavadores, tractors, *bulldozers*, etcètera, i entenem que s'ha de rescabalar ràpidament–, i, finalment, una subvenció a fons perdut, de fins a 500.000 pessetes per municipi que formi part de l'agrupació de defensa forestal, per la compra de material, vestuari i altres elements necessaris per a la prevenció i extinció d'incendis.

Aquest últim punt em porta a una reflexió que jo tenia, en l'ordre, d'explicar-los una mica més tard, però que introduïa una lliçó que hem après dolorosament en aquests incendis: és la necessitat que les persones que actuen en el foc han d'anar vestides correctament. Ho hem après en una persona del Cos de la Guàrdia Civil que va sofrir unes cremades. Jo, quan el vaig visitar, el mateix servei mèdic em citava que si hagués fet el servei despullat el dany seria una tercera part del que tenia. Llavors, això ens ha incitat a una reflexió que les àrees de defensa forestal, que són uns elements molt actius en la lluita contra el foc, evidentment, ja per natural el pagès porta robes ignífuges, però no ens podem fiar –no ens podem fiar– d'aquesta casualitat. Per tant, sí que els comunico que hem pres una decisió de subministrar a les àrees de defensa forestal roba ignífuga, a la vegada que material complementari.

Abans de passar a una anàlisi de les coses que segons el nostre criteri no han funcionat, en el nostre cas, del tot adequadament, sí que els vull dir també que conjuntament..., i amb molta urgència, conjuntament amb el Departament d'Indústria i Energia, exactament amb l'Institut Català d'Energia, hem realitzat un estudi sobre utilització de la fusta cremada i altra biomassa forestal d'aquestes comarques cremades. Hem cregut que era absolutament prioritari realitzar aquest estudi per evitar una especulació fàcil que es pot donar en aquest moment en què tots els propietaris el que desitgen es treure's al més ràpidament possible la fusta dels seus boscos per propiciar la regeneració. Nosaltres entenem que aquesta fusta té un valor, i per això mateix hem establert un pla estratègic per aconseguir un aprofitament adequat.

Nosaltres hem calculat que hi hauria al voltant d'un milió de tones de fusta en aquests boscos, de les quals aprofitables n'hi hauria sobre un 80%, i per això mateix, doncs, hem fet un estudi a través de la fusta que podem exportar a Saint-Gaudens, que en aquest moment és una de les possibilitats, i s'està en aquest moment portant a terme una negociació global, perquè determinats tipus de fusta, tot i que sigui socarrada, doncs, té una valoració en el mercat pràcticament idèntica que fos fusta normal. A la vegada, ens hem posat en contacte amb Tradema, perquè consumeix aquesta fusta, però som conscients que la fusta que s'ha produït a Catalunya en aquest moment és inassumible per les nostres empreses.

Pel mateix aspecte, nosaltres vam proposar, en aquest cas a FECSA, que la central de Cercs deixi de consumir carbó d'importació, en aquest cas africà, i que consumeixi la fusta com a mesura d'obtenció d'energia. Aquesta idea, he de dir que ha estat ben acollida i que s'hi està treballant a bastament. També s'ha fet una anàlisi del que podia significar el que podien assumir les serradores i el que es podia assumir en altres fórmules, com és l'RTI. En aquest moment he de dir que, precisament, dintre el Decret general, doncs, el mateix Departament de Política Territorial i Obres Públiques assumeix el compromís d'utilització màxima possible de components de fusta, però sobretot d'RTI.

A la vegada, doncs, fem, conjuntament amb aquesta proposta, hi ha una valoració de tots els danys en l'àmbit forestal, que es mouen al voltant d'uns 10.000 milions de pessetes, tenint en compte que aquesta valoració contempla aspectes com poden ser el valor ecològic, el valor paisatgístic o determinades rendes turístiques. La realitat és que el valor real d'aquesta fusta és francament inferior.

No hi ha aquí, com veuran, en aquests decrets, una referència específica a ajudes al món forestal, perquè –com els he dit abans– a través del mateix Pla general de política forestal entenem que està perfectament cobert. En tot cas, això sí que ho reconec, caldrà preveure una aportació més important de fons en aquesta partida pressupostària, perquè desborda les disponibilitats inicials.

Aquesta és l'actuació que ha portat a terme el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca en les tasques de prevenció i en les tasques d'atenció a totes les persones afectades. Amb sinceritat, jo sé que segurament som objecte de crítiques i, probablement, algunes ens les mereixem; sí que els puc garantir que tota la gent ha treballat, doncs, amb entusiasme i bolcant-se en l'esforç, a l'igual que crec que ho han fet totes les persones implicades en la prevenció i extinció d'incendis.

De totes maneres, sí que quan passa una cosa d'aquestes hem de ser capaços de fer una anàlisi d'algunes coses que creiem que no han anat bé o de les coses que podem aprendre. Hi ha algunes coses, algunes poden semblar petites, però tenen la seva importància; nosaltres hem detectat –i per això també anava cap a, diguéssim, uniformar en certa manera les ADF– que hi ha hagut un problema greu en l'accés als focs. El fenomen del voluntariat que s'ha creat també és

un fenomen que hem d'analitzar amb cura; és un fenomen extraordinàriament positiu, però també haig de dir –i sense to de broma–, vull dir que es demostra allò de l'àngel de la guarda. Després hi faré unes paraules. Bé, en alguns casos, doncs, les forces de seguretat, a més crec que complint amb la seva obligació..., tot i que després això ha generat molt d'aquest clima que hi havia desorganització, i puc citar el cas: la meua pròpia àrea de defensa forestal, que va desplaçar-se, manta persona, doncs, a la zona de Viver i Serrateix i que es va desplaçar, doncs, sobretot a una zona molt problemàtica com era Valldeperes –i ho dic perquè jo també hi era present–, doncs, la Guàrdia Civil no ens va deixar passar. Llavors, estaven indignats la nostra pròpia gent, i he de dir: perdonin, és que la Guàrdia Civil va complir perfectament amb la seva obligació. Vull dir, allí hi havia un foc molt important; nosaltres no teníem cap mena d'identificació i, òbviament, el que no podien permetre és que tothom arribés al foc.

Jo sé que vostès..., he vist que aquí provoca algun somriure o algun comentari; jo després els faré molt breument una petita anàlisi d'això. Primer, creiem que les àrees de defensa forestal, com a elements que estan habituats al foc, que són els coneixedors del territori, evidentment, els de la zona, quan vénen d'altres zones –i haig de dir que sí que aquí, en aquest foc, hi ha hagut cent dotze àrees de defensa forestal que han vingut de tot Catalunya a treballar-hi–, doncs, han d'estar identificats; pel mateix, han pres aquesta solució.

També creiem que s'ha de fer un protocol d'actuació de diferent voluntariat; no tot el voluntariat es pot posar en el mateix sac. Jo sí que vull, des de les meves paraules, agrair moltíssim a tota la gent que hi ha participat, i, a més, amb un agraïment molt sincer, però també haig de dir que l'extinció del foc, doncs, és un tema que requereix una professionalització i que el voluntariat, que pot ser extraordinàriament útil, hem de saber conduir-lo, i en el moment en què han vist que brotava d'una manera espontània tant voluntariat, el que sí que hem de prendre és les mesures adequades per aconseguir que puguin actuar, doncs, sentint-se útils i evidentment ajudant la societat, però sense cap mena de risc per a ells. Per tant, sí que jo prenc el compromís d'elaborar un protocol d'actuació de diferent voluntariat; per una banda, les àrees de defensa forestal; per una altra, els voluntaris forestals, i per una altra, doncs, aquest voluntariat ocasional que es dóna, que poden tenir una tasca perfectament positiva en el control del foc extingit, però que, en cap cas se'ls pot enviar, doncs, a la primera línia de foc. Evidentment, això comporta, donat que les competències en el tema del voluntariat, en l'àmbit local, a través del pla Infocat, correspon a l'alcalde, fer uns plans adequats amb els ajuntaments de formació d'aquest voluntariat ocasional. Haig de dir, doncs, que el voluntariat que vol assumir un determinat compromís, per dir-ho d'alguna manera, com poden ser altres organitzacions, com pot ser Caritas o com pot ser Creu Roja o altres moltes que hi ha, aquest voluntariat ja el tenim perfectament estructurat.

També ens hem adonat que caldria una normativa de seguretat referent a les cases, explotacions i nuclis en l'àmbit rural; això, dir-ho per part del conseller, que, a la vegada és agricultor, doncs, els pot semblar sorprenent. Jo mateix haig de reconèixer que no he estat conscient del perill que significa el foc per a les cases rurals fins que he vist aquest foc; jo he viscut, jo visc en una masia, i estava absolutament convençut que a casa meva no li podia passar mai res; en aquest moment jo me n'adono que per desídia meva, per dir-ho d'alguna manera, doncs, sí que pot passar res. Els haig de dir que la majoria de pèrdues que s'han ocasionat aquests dies eren pèrdues que el mateix agricultor podia haver establert –agricultor o ramader– unes senzilles mesures per evitar que això succeís, vull dir, senzillament, doncs, traient el margall o el fenàs, al costat de la casa, eliminant aquestes rames d'arbres frondosos que toquen la casa o passant el cultivador, l'arada o qualsevol eina després de segar, doncs, això, s'hauria solucionat.

Pel mateix, creiem que s'han de fer unes normes, que potser de tan òbvies ningú hi havíem caigut, però que ha de ser una normativa, doncs, a establir. I sí que caldria una normativa potser més concreta en l'àmbit de l'entorn de les poblacions rurals, obligant a treballar els camps de conreu després de la sega; jo ja sé que això als agricultors no els farà gens de goig, sense que signifiqui una frivolitat, però quan jo l'altre dia recomanava, doncs, que es llaurés, alguns agricultors em deien: «Escolta, conseller, tu saps molt bé que no és la lluna», i dic: molt bé, no serà la lluna, però el perill del foc és tan greu a casa nostra que cal llaurar, i hi ha molta gent que deia: «Escolta, conseller, és que tu saps que treballar la terra en aquest moment és donar-li una "escalibotada"», i és cert. Però bé, val més donar una «escalibotada» a unes quantes hectàrees que perdre, doncs, un patrimoni important.

I, finalment, voldria fer una reflexió que jo no m'hauria atrevit a fer-la fa uns mesos. Abans els he citat: el bosc a Catalunya arriba des de Barcelona a la Vall d'Aran sense solució de discontinuïtat, o sigui, és tot una massa. A Catalunya tenim el 58% de superfície forestal amb tendència a l'augment; en aquest moment, jo crec..., no, no és que proposi res, senzillament crec que cal una gran reflexió entre tots els elements agricultors, grups conservacionistes, ecologistes, universitat, entre tots els sectors implicats a veure si aquesta política de proteccionisme que hem seguit en el bosc és la més adequada per preservar-lo. Sincerament, jo crec que nosaltres hauríem d'anar cap a una política en alguns casos de tallafocs; jo sé que això està absolutament mal vist, que en el lloc on es produeix, doncs, és un atemptat a la vista, si més no, però crec que la salvaguarda del nostre patrimoni aconsellaria, doncs, suprimir alguns arbres, convertir-los en zona de pastura, a fi de garantir la no-propagació del foc. O bé el tema dels camins: tot sovint ens trobem amb greus trifulgues a l'hora d'eixamplar un camí perquè afecta un arbre. Jo crec que en aquest moment es demostra, doncs, la complexitat d'aquest tema i que uns camins adequats poden ajudar extraordinàriament. I també –per què no

dir-ho?– jo crec que hem de contemplar –això sí, amb molta cura, amb molta cura– la possibilitat de rompuda d'algun terreny forestal per evitar aquesta línia contínua; de totes maneres, aquest últim element és de reflexió.

Jo els voldria acabar dient una altra cosa: segurament aquests dies ens han comportat a tots un cansament i un estrès importants. Jo no dubto que a totes les persones que han intervingut en el debat, com les persones del Govern, etcètera, ens guia absolutament la mateixa finalitat: aconseguir que a Catalunya no es cremi el nostre bosc. També crec que tots som conscients que aquesta finalitat és força difícil, ens trobem en un clima mediterrani i en el cas d'aquest any, doncs, en unes condicions molt dures, que és comú per a tot-hom. Però amb això no vull donar cap excusa, sinó que, senzillament, la meva reflexió anava en el sentit que crec que aquesta política de lluita contra el foc ha de néixer d'un consens; ha de néixer d'un consens polític constructiu i en cap cas ha de néixer d'una disparitat de criteris, que moltes vegades és en la forma i no en el fons.

Moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor conseller. Els membres del Govern han esmerçat cent quaranta-cinc minuts per a les seves intervencions. Per consegüent, proporcionalment, corresponen uns trenta minuts per grup parlamentari. Si els volen utilitzar, doncs, estan a la seva disposició. Començaríem, com sempre, de menor a major. El Grup Popular?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Moltes gràcies, senyor president. El Grup Popular no utilitzarà el torn de paraula que li concedeix la presidència, i el que demana és que es procedeixi d'una manera immediata a la votació del tercer punt de l'ordre del dia, sobre la convocatòria d'un ple extraordinari per tal de tractar el tema de prevenció, extinció d'incendis i incendis forestals a Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. Deu voler dir el quart punt, eh?

El Sr. VIDAL-QUADRAS: El quart.

El Sr. PRESIDENT: Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, el senyor Saura té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Per pronunciar-me en el mateix sentit que el senyor Vidal-Quadras, és a dir, per dir que no utilitzarem el nostre torn de rèplica i que també demanem la votació del quart punt de l'ordre del dia.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Colom té la paraula.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Per pronunciar-me, també, en el mateix sentit que els dos grups precedents: no utilitzarem aquest torn de rèplica i sollicitem

també que es passi a votació la nostra sol·licitud, la dels quatre grups, de convocatòria, que creiem absolutament necessària, d'un ple extraordinari sobre el que ha passat en aquests dramàtics incendis de la setmana passada.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Senyor president, en el mateix sentit renunciem a intervenir; demanem la votació immediata, i que Déu ens agafi confessats!

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar-nos en el mateix sentit que els altres grups parlamentaris, si bé el nostre Grup hi vol afegir, òbviament, tal com he explicat fa unes hores, el nostre posicionament, a la vista de la informació que han vingut a donar, en l'emanació del Parlament, que és la Diputació Permanent, els representants del Govern.

Nosaltres, com la resta de grups de la cambra, als quals agraeixo aquesta atenció, hem seguit amb la màxima atenció possible la informació exhaustiva que ens ha donat la representació del Govern; celebrem que és de les vegades que el Govern, complint la seva obligació, ha donat amb el màxim de celeritat possible la informació no sols sobre el passat, sinó sobre els seus propòsits de captament en relació amb això (*remor de veus*), i anunciar que, a través d'alguns dels nostres diputats que estan adscrits a les zones més intensament afectades, nosaltres farem un seguiment de tot això

que se'ns ha explicat i que, un cop acabat el període meteorològic o astronòmic de perill important d'incendis, d'aquí a dos, tres mesos, el nostre Grup, a la vista de com haurà anat l'aplicació de totes aquestes mesures que se'ns han donat, sol·licitaríem, sols o en unió amb altres grups parlamentaris, aquelles iniciatives parlamentàries que semblessin adients, tant a nivell de comissió com a nivell de ple o al nivell que convingués.

En aquests moments, doncs, com és previsible per la meua explicació, el nostre Grup, donant la seva satisfacció, manifestant la seva satisfacció d'aquesta exposició, entenem que no és necessari complementar amb un ple extraordinari aquesta informació i que arribat el seu moment, com explicava, ja prendríem el determini que fos més adequat, i en aquests moments, doncs, anunciar el nostre vot negatiu a aquesta petició continguda en el punt número 4 de l'ordre del dia.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

Se sotmet a votació si es convoca el Ple amb caràcter extraordinari en relació amb la política general de prevenció i extinció d'incendis a Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

La convocatòria de ple ha estat denegada per 10 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

S'aixeca la sessió.

(*Són les sis de la tarda i deu minuts.*)

